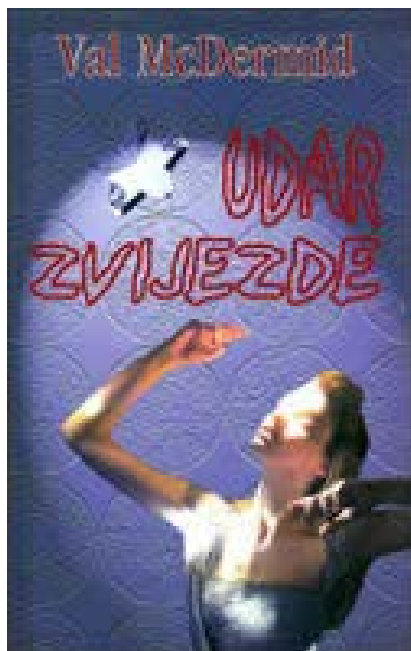

Val McDermid

Udar zvijezde

Star struck

Kate Brannigan 6.

Tjelohraniteljstvo se nikada nije prabilo na listu želja manchesterske privatne istražiteljice Kate Brannigan. Ali, netko je trebao platiti račune u Brannigan & Co, pa ako je jedina ponuda za zaradu bila izigravati dadilju paranoičnoj zvijezdi sapunica, slatkorječiva zaljubljenica u računala, stručnjakinja za kriminal – bijelih ovratnika – mora progutati svoj ponos i kliznuti u nešto mnogo glamuroznije, no što je to njezina odora za Thai-boks.

Kako bilo da bilo, ubrzo su zakulisne drame svojim sjenama prekidale rečenice priče, kulminirajući u neopisivom ubojstvu samozvanog – astrologa – i Kate se zatekla s više pitanja, no odgovora, štoviše, njezin je pitomi haker pronašao virtualnu ljubav, njezin je uručitelj sudskih poziva stalno završavao u zatvoru, a Denis, na kojega se uvijek mogla osloniti, imao je drskosti dati se optužiti za umorstvo.

Nitko joj nije rekao, da će biti dana poput ovih...

1

SUNCE U DJEVICI U 5. KUĆI

Na pozitivnoj strani, može biti genijalna, vješta na riječima, diplomata, uredna, metodična, dobre prosudbe i odgovorna. Negativnosti su: neurednost, kritiziranje, opsesivna pozornost na detalje i nedostatak samopouzdanja kojega može prikriti bahatošću. U S. kući, pokazuje kockara.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Moja je klijentica upravo trebala dobiti zvučan udarac po ustima. Bepomoćno sam to promatrala s druge strane ulice. Moj je adrenalin pumpao, ali nije bilo načina da dospijem do nje na vrijeme. To je nevolja s tjelohraniteljskim poslovima. Čak i ako okružite klijenta hrpom klonova Rutgera Hauera i tipovima koji bi htjeli nalikovati Jean Van Dammeu u prslucima otpornim na metke, uvijek naiđe trenutak kada su ranjivi. I pogodite na koga se uvijek svali krivica? To je razlogom zašto, kad ljudi dođu tražiti tjelohranitelja, postoji pravilo u Brannigan & Co: Poslovi istrage i sigurnosti; – Mi to ne obavljamo.

Ali primicao se Božić, a guska je bila anoreksična. Posao se odvijao sporo, poput reda ispred poštanskog šaltera i čak je i osoblje bilo nepredvidljivo poput nagazne mine, očekujući da bude isplaćeno na vrijeme. Osim toga, i sama sam zaslužila bonus za gozbu. Jelo, na primjer. Pa sam tako svoju odluku podvrgla

ponovnoj procjeni za vrijeme Božićnih blagdana i pristala prihvatiti klijenta koji je ispao nepredvidljiviji od klauna Cocoa.

Barem jednom nije bila moja krivnja što se klijent našao na prednjoj liniji. Ne bih imala pravo glasa u onome što se događalo tamo na ulici. Da sam i htjela to zaustaviti, ne bih to mogla. I tako sam, barem jednom oslobođena djelovanja, stajala s rukama u džepovima i promatrala kako se ruka Carle Hardcastle savija u zastrašujuću petlju kako bi proizvela smrskavajući udarac, koji je izbrisao krajnje samouvjereni smiješak sa samozadovoljnog lica Brende Barrowelough. Oštro sam udahnula.

– I rez, rekla je redateljica. – Veoma lijepo, djevojke, ali voljela bih to još jednom. Gloria, dopao mi se taj samozadovoljni mali osmijeh, ali možeš li ga izgubiti u trenutku kada shvatiš da će te ona stvarno opaliti? I daj da vidimo malo bijesa?

Moja je klijentica pružila nagovještaj osmijeha koji je bio otprilike toliko iskren, koliko i prosjak koji moli novac za čaj. – Kako god ti kažeš, Helen, dušo, prosiktala je glasom koji je ushićivao naciju tripudij tjedno dok smo posluživali naše večere iz mikrovalnih pećnica ispred manchesterskog glavnog doprinosa svijetu sapunica. Onda se okrenula prema meni s pretjeranim trzajem i rekla: – Sve je u redu, dušo, to je samo pretvaranje.

Svi su počeli zuriti u mene. Uspjela sam se široko osmjehnuti stiskajući zube. To je talent koji jako dobro dođe u poslu privatnog istražitelja. Njime treba obračunavati s beskrupuloznim idiotima koji to rade. I to su samo klijenti.

– To je moja tjelohraniteljica – Gloria Kendal – alias Brenda Barrowelough – objavila je cijeloj ekipi i posadi Sjevernjaka.

– Sve smo odradili bez tvog dvojnika, rekla je glumica koja je glumila Gloriju, očigledno jednako ogorčena u životu koliko i lik kojega je glumila u ljudskoj drami koja je zadivila britansku publiku najvećim dijelom proteklih dvadeset godina.

– Nadajmo se da si bila napadnuta samo od patuljaka, dodao je Teddy Edwards. On je nekad bio prvoklasni komičar u krugu klubova za zaposlene muškarce, ali je ulogu Glorijinog filmskog supruga glumio toliko dugo, da je izgubio svaku mrvicu talenta za komediju koju je ikad u sebi imao. Mogla sam biti visoka samo pet stopa i tri inča u čarapama, no ne bih trebala upotrijebiti previše svojih Thai-boksačkih vještina da natjeram takvu kvrgu sala, kao što je bio on, da klekne. Zabuljila sam se u njega i dovoljno sam sitna duša da priznam kako sam uživala kad je pročistio grlo i pogledao u stranu.

– U redu, smirite se, javila se redateljica. – Zauzmite svoja mjesta, molim, i počnimo iznova od početka scene.

– Može li malo tiše tamo straga ?, dodao je netko drugi. Pitala sam se koji je bio njegov posao i koliko ću se još dugo morati motati po tv-studijima dok ne shvatim tko radi što u hijerarhiji koja je uključivala pomoćnike, glavne električare i previše scenskih radnika za izbrojati. Shvatila sam da ću vjerojatno tu biti dovoljno dugo, kako su se stvari odvijale. U ovome poslu bilo je dovoljno vremena za dokona razmišljanja. Kad je Glorija snimala, tišina je bila pravilo. Nisam mogla postavljati pitanja, prisluškivati, ili rovariti u potjeri za informacijama koje sam trebala da zaključim slučaj. Sav moj posao bio je osloniti se na zid i promatrati. Nije bilo ničeg posebnog u svjedočenju o klapi scene koja je bila daleko od Shakespearea. Kako je posao odmicao, čuvanje kraljice nacionalne sapunice bilo je egzotično otprilike koliko i promatranje kiše koja se slijeva niz prozor.

Nije tako započelo. Kad je Gloria uplovila u naš ured, odmah sam znala da to neće biti rutinski slučaj. U Brannigan & Co, privatnoj istražiteljskoj firmi koju sam vodila, pokrivamo širok spektar poslova. Prvobitno, kada sam bila u partnerstvu s Billom Mortensenom, većinom smo istraživali prijekare – bijelih

ovratnika, računalno osiguranje, industrijske špijunaže i sabotáže, s nešto prijestupničkog prtljanja kojeg su nam prijatelji povremeno bacili u krilo. Sada se Bill morao preseliti u Australiju, a ja sam, kako bih preživjela, morala proširiti svoju ekipu. S mukom sam vratila neke poslove vezane uz suđenja od pregršti pravničkih firmi dodavši – nadzor – na zaglavlja pisama i uvjerivši osiguravajuća društva da me zaposle pri tužbama zbog razotkrivanja prijevара. Pa ipak, dolazak Glorie Kendal u naš glavni ured signalizirao je nešto nesvakidašnje dobro.

Nije baš da sam je odmah prepoznala. A nije ni Shelley, uredska tajnica, a ona ima rendgenske oči kada se radi o majkama tinejdžera. Moja prva misao, kada je Gloria uklizila kroz vrata na oblaku – White Linen – Estee Lauder, bila je da je ona bila žrtvom kućnog nasilja. Nisam se mogla domisliti drugom razlogu za šešir širokog oboda i sunčane naočale što prekrivaju pola njezinog lica, toga vlažnog prosinačkog popodneva u Manchesteru.

Gledala sam preko Shelleyinog ramena u neke podatke o grupi kompanija koje je razastrla pred sobom, kada je žena gurnuvši otvorila vrata, dramatično se ocrtavajući naspram hodnika. Čekala je dovoljno dugo da podignemo poglede i uočimo skupu aroganciju njezinog kišnog ogrtača i kakvoću nježnozelenog svilenog kostima ispod, a tada je zakoračila u sobu s tri proračunata koraka na cipelama niskih potpetica koje su po boji točno odgovarale kostimu. Ne znam za Shelley, ali sumnjala sam da mi se zaprepашtenje čitalo na licu.

Osjećao se dašak iščekivanja u ženinom stavu. Shelleyino – Mogu li vam pomoći? – nije ga umanjio.

Žena se nasmiješila, razdvajajući u osmijeh usne savršeno namazane ružem u boji konzervirane crne višnje. – Nadam se da

možeš, dušo, rekla je, i njezina je tajna bila otkrivena. – Gloria Kendal, rekoh.

– Brenda Barrowelough, reče Shelley istovremeno.

Gloria je zaprela. – Obje ste u pravu, djevojke. Ali neka to bude našom malom tajnom, da? – Progutala sam u prazno. Jedini način da njezin identitet ikada ostane tajnom, jest da drži svoja usta zatvorena.

S tri kratke rečenice bilo je jasno da glas, koji je Brendu Barrowelough učinio omiljenom među zadivljenima uzduž i poprijeko kazališnog kruga, nije bio nešto što je Gloria prihvatila i odglumila jednako spremno kao i zagasitoplavu, košnici nalik, vlasulju koja je bila zaštitnim znakom njezinih uloga. Gloria je uistinu osvojila cijeli sjeverni Manchester svojim hrapavim mrmljanjem buldožera u praznom hodu.

– Kako vam mogu pomoći, gospođice Kendal?, pitala sam, prisjetivši se pravila lijepog ponašanja zaobišavši stol recepcije. Možda nije bila bankar u sivom odijelu, ali je u banci sigurno imala dovoljno da nam svima osigura veoma sretan Božić.

– Zovi me Gloria, dušo. Ustvari, zovi me bilo kako osim Brenda. – Nakon 20 godina gledanja televizije, glasan promukao smijeh bio mi je poznat poput najboljeg prijatelja.

– Tražim Brannigana, rekla je. – Našli ste je, rekoh, pružajući ruku.

Gloria je spustila mlitavu hrpu prstiju u moju ruku i povukla ih prije no što sam ih uspjela stisnuti – profesionalni znak nekoga tko tijekom godine mora stisnuti i previše ruku.

– Mislila sam da ćeš biti muškarac, rekla je. Barem jednom to nije bila pritužba; tek napomena. – Pa, to čini stvari mnogo lakšima. Pitala sam se što ću učiniti ako Brannigan & Co. nemaju ženskih detektiva. Ima li tu neko mjesto kamo možemo otići popričati?

– Moj ured?, pokazala sam prema otvorenim vratima. – Vrhunski. – reče Gloria klizeći pored mene i titrajući prstima na pozdrav prema Shelley.

Razmijenile smo poglede. – Radije ti, nego ja. – promrmljala je Shelley.

Dok sam za sobom zatvorila vrata, Gloria se već smjestila u jedan ugao sofe, koju sam koristila za neslužbene susrete s klijentima.

Skinula je svoj šešir i opušteno ga spustila na niski stolić ispred sebe. Njezina prava kosa bila je zagasito pepeljasto plava, ošišana u mladenačkom stilu Audrey Hepburn. To je nekako uspijevalo ne izgledati smiješno na ženi koja se morala približavati svojim šezdesetima. Imala je čistu kožu mnogo mlade žene, ali nije bilo one Barbie-zategnutosti koja ide s prepoduzetnim face-liftingom. Kad sam joj sjela nasuprot, skinula je sunčane naočale i poznate sive oči bljesnule su osmijehom. – Znam da je to smiješno, ali iako ljudi zure u naočale, ne prepoznaju Brendu iza njih. Jednostavno misle da je to neka luda bogata kuja s manijom veličine.

– Mora da je to normalan život, rekoh.

– Ne šali se, dušo. Vide te tri puta u svojoj dnevnoj sobi i misle da si član obitelji. Nastaviš se ponašati tako kakva jesi i iduće što znaš jest da ti pričaju sve o svojim operacijama kile i stanju svojih vena. To je noćna mora. – Izvukla se iz svog ogrtača, otvorila torbicu i izvukla paketić onih dugačkih, tankih, smeđih cigareta što izgledaju kao štapići cimeta i zlatni Dunhill upaljač. Pogledala je uokolo podignutih obrva.

Zadržavajući dah, ustala sam i izvukla podložak ispod božićnog kaktusa. Kupila sam ga prije samo dva dana, ali su pupoljci, prvotno obećavajući lijepe slapove cvijetova, otpadajući već počeli raditi smeće na prozorskoj dasci. Ja i biljke slažemo se kao Sjeverna i Južna Koreja. Izlila sam vodu iz podloška u teglu i

smjestila ga na stolic ispred Glorije. – Oprostite, rekla sam. – To je najbolje što mogu učiniti.

Nasmiješila se. – Navikla sam raditi u tvornici mačje hrane. Odlagala sam svoje opuške i na mnogo gora mjesta, vjerujte mi.

Izabrala sam, radije ne razmišljati o tome. – Pa, Gloria, kako vam mogu pomoći?

– Trebam tjelohranitelja.

Moje su se obrve podigle. – Mi inače ne...

– Ovo nisu uobičajene okolnosti, oštro je rekla. – Ne želim nekog ukočenog kao svinjsko govno da krstari oko mene. Želim nekoga s mozgom, nekoga tko može shvatiti što se to, dovraga, događa. Nekoga tko neće privlačiti pažnju. Polovinu svog života provela sam s prokletim novinarima koji su mi se motali oko nogu i zadnja stvar koju trebam su priče kako sam bila otplahnuta od najamljenog ubojice. To je razlogom zašto sam željela ženu.

– Rekli ste, – Nekoga tko može shvatiti što se to, dovraga, događa", rekla sam, usredotočujući se na mogućnost da možda mogu učiniti nešto korisno u vezi s time. – Što se čini problemom?

– Primala sam prijeteća pisma, reče ona. – Sad, nije to ništa nova. Brenda Barrowelough je žena bez dlake na jeziku, a tamo vani ima mnogo ljudi koji nisu u stanju razlikovati Sjevernja~e od stvarnog svijeta. Bila si premlada da bi se sjetila, ali kada sam prvi put u seriji ostala udovicom, prije otprilike petnaest godina, bila sam zatrpana pismima s izrazima sućuti. Ljudi su slali vijence za pokop, adresirane na Sebastopol Grove br. 15. Poštanski se ured već na to navikao, pa dostavljaju izravno u studije, ali tada siroti cvjećari nisu znali što da rade. Imali smo pisma udruga za borbu protiv raka koje su skupljale dobrotvorne priloge u spomen na Harrija – to je bilo ime mog filmskog supruga. Kad god su se likovi iseljavali iz kuća, dobivali smo pisma ljudi zainteresiranih

za cijenu kuće. Tako, kad god je Brenda stekla nešto na zbunjujući način, ja sam dobijala poštu s izrazima mržnje.

Pročepkala sam po pamćenju u potrazi za nedavnim naslovima iz časopisa. – Nije li bio neki naslov o pobačaju? Oprostite, nemam baš puno prilike gledati TV

– Ti si u redu, dušo. Niti ja. Ti znaš Brendinu unuku, Debbie?

– Onu koja je živjela s Brendom od svoje desete godine? Nakon što je njezina majka ubijena u pljački poštanskog ureda.

– Onda, bila si obožavateljica?

– I dalje gledam kad mogu. Što je bilo puno češće tada, kada je Debbie ima~"deset godina, nego danas.

– Pa, dogodilo se to da je Brenda doznala da je Debbie imala pobačaj. Sad, Brenda se okomila na Brendinog dečka jer je on bio crnac, pa je publika očekivala da će Brenda podržati Debbie, radije nego da ima unuka miješane krvi. Ali Brenda je pošizila samo zbog prava na život i izbacila je Debbie naglavce van, nije li? Tako smo ja i Sarah Anne Kelly, koja je glumila Debbie, očekivale buru kritiziranja.

– I to se i dogodilo?

Gloria je zatresla glavom ispuštajući trag dima iz usta. – Otprilike, rekla je, zbunjujući me. – Ono što se dogodilo jest da je studio pretražio našu poštu, izdvajajući stvarno gadna pisma, kako se mi ne bi uznemirile. No, ipak se pitaš, zar ne? Mislim, želiš znati postoje li tamo vani luđaci koji te traže.

– I studio vam je rekao da postoje?

– Ne, dušo. Nije to bio studio. Pisma koja me zabrinjavaju stižu na moju kućnu adresu.

Sada sam stvarno bila zbunjena.

– Mislite, na vašu pravu kućnu adresu? Tamo gdje stvarno živite?

– Upravo tako. Sad, mislim, nije državnom tajnom gdje ja živim. No, ukoliko baš ne živiš u susjedstvu, ili nisi jedan od onih novinarskih gmizavaca, trebaš se pošteno namučiti da saznaš adresu. Bivši direktor za telefone. I sve službene stvari, kao što su računi za struju i glasački listići ne stižu na ime Glorie Kendal. Dolaze na moje pravo ime.

– A to j e?

– Doreen Satterthwaite. – Suzila je svoje oči; Nisam mislila da je to zbog dima koji joj je ušao njih. Borila sam se da zadržim ozbiljan izraz lica. Tada je iz Glorije provalilo.

– Prokleta grozno, nije li? Mislila si da sam ja izabrala ime Gloria Kendal?

– Na vašem bi mjestu učinila točno istu stvar, rekoh joj. I nisam lagala. – Dakle, ta prijeteća pisma stižu izravno na kućnu adresu?

– I ne samo na kuću. I moja kći ima jedno pismo. A ona se razlikuju od uobičajenih.

Opet je otvorila torbicu. Razmišljala sam o životu u kojem je bilo važno imati kostim, cipele i torbicu u istoj nijansi. Nisam se mogla suzdržati od razmišljanja o njenom donjem vešu. Seže li njena koordinacija tako daleko?

Gloria je izvukla list papira. Počela mi ga je dodavati, a onda zastala. Mogla sam joj ga uzeti, ali bio je to nevoljni potez, pa sam čekala. – Obično su pisma poput ovoga polupismena. Primitivna su. Mislim, mogla sam napustiti školu u svojoj petnaestoj godini, ali znam razliku između točke i zareza. Većina ludaka ne bi prepoznala rečenicu ni da se probude pored nje. Ne znaju sricati, i imaju naviku pisati zelenom tintom. Nekima od njih, mislim, nije dopušteno posjedovati oštre predmete tamo gdje žive, dodala je. Primjetila sam kako se glumci i publika često nadopunjuju. Izgledalo je kao da Gloria nije imala baš puno

poštovanja za ljude koji su plaćali za krov nad njezinom glavom. Sada mi je dodala pismo. Bio je to običan list papira A4 formata, tekst naštampan neprepoznatljivim laserskim pisačem.

– Doreen Satterthwaite, vrijeme je da platiš za ono što si učinila. Zaslužila si da propatiš iste muke za koje si bila odgovorna. Znam gdje živiš. Znam gdje žive tvoja kći Sandra i njezin suprug Keith. Znam da tvoja unuka Joanna pohađa školu Gorse Mill. Znam da idu u crkvu Su Andreja i da imaju karavan u Angleseyu. Znam da voziš tamnocrveni Saab s pomičnim krovom. Poznajem te, ti kučko. I uskoro ćeš biti mrtva. Ali neće biti brzog bijega za tebe. Prvo ćeš patiti. – Bila je u pravu. Pismo je zvučalo uznemiravajuće.

– Imate li neku ideju na što se pismo odnosi? – Postavila sam to pitanje ne očekujući iskren odgovor.

Gloria je slegnula ramenima. – Tko to, dovraga, zna'? Nisam svetica, no ne mogu se sjetiti nikoga kome sam učinila nešto stvarno nažao. Osim mome bivšem suprugu; a sumnjam da bi on uspio napisati pismo koje ne sadrži riječi – Ti utjelovljena kučko. – On sigurno ne može voditi razgovor bez te rečenice. – I, pored toga, on ne bi prijetio našoj Sandri ili Joanni. Nema šanse. – Držala sam njezin odgovor pravim kompliciranjem, a onda sam se podsjetila čime zarađuje za život.

– Je li je postojalo puno pisama?

– Ovo je treće. Plus ono koje je otišlo Sandri. Ono je bilo o grijesima majke. Da budem iskrena, prvih sam par pisama jednostavno bacila u kantu za smeće. Mislila sam da su to neki na umoru. – Iznenada, Gloria je izgledala odsutno. Izvukla je drugu cigaretu iz paketića i ovoga puta ruka joj se tresla.

– Dogodilo se nešto što vas je natjeralo da promijenite mišljenje?

– Moje su gume na autu bile izbušene. Sve četiri. Unutar parkirišta NPTV-a. A bila je i poruka zatakuta ispod brisača na prednjem vjetrobranu. – Idućeg puta tvoja garderoba? Ili ti? – I, prije nego postaviš pitanje – nemam više tu poruku. Kišilo je. Jednostavno se raspala u komadiće u mojoj ruci.

– To su ozbiljna posla, rekoh. – Jeste li sigurni da ne biste trebali razgovarati s policijom? – Mrzila sam izgubiti potencijalnog klijenta, ali učinila bih kriminalni prijestup ako ne ukažem da bi to mogla biti stvar za policajca Dibblea.

Gloria se poigravala cigaretom. – Rekla sam upravi za to. I John Turpin, on je koordinator administracije i za produkciju, uvjerio me da ne idem na policiju.

– Zašto ne? Mislila sam da će se uprava očajnički truditi da se ništa ne dogodi njihovim zvijezdama.

Glorijine su se usne iskrivile u ciničnom osmijehu. – To nije imalo nikakve veze s mojom sigurnošću i sve veze s lošim publicitetom. Osim toga, tko bi želio doći raditi na NPTV ako otkrije da je naše osiguranje toliko trajavo da netko može ušetati na parkiralište u krugu kompanije i provući se s time? Bilo kako bilo, Turpin mi je obećao unutarnju istragu, pa sam odlučila surađivati s njime.

– Ali, sada ste ovdje. – Takva vještina sagledavanja stvari dovela me do ovoga gdje sam danas.

Brzo je uzgledala na me i poniknula pogledom; jednim očitovanjem koje je sadržavalo više od pukog nagovještaja čvrsto kontroliranog straha. – Mislit ćete da sam glupa.

Odmahnula sam glavom. – Ne doživljavam vas kao glupu osobu, Gloria. – Pa, bila je to bezazlena laž. Bila je dovoljno glupa da potroši iznos jednak tjednoj plaći u Brannigan & Co. na odjeću koja se slaže s cipelama i svime ostalim, ali vjerojatno nije glupa kada dode do stvarne prijetnje njezinoj osobnoj sigurnosti.

Podsjećam vas da ni Ronald Reagan nije bio glup, a pogledajte što mu se dogodilo.

– Poznajete Dorotheu Dawson?, pitala je Gloria, gledajući me krajičkom oka.

– Proricateljica zvijezdama?, pitala sam s nevjericom. – Ona što izrađuje horoskope u TV vodiču? Ona koja je uvijek na telkaču? – Konj rođen u znaku ovna pobijedit će na Derbyju"? – Govorila sam jeftinom imitacijom mrtvačkog mrmljanja Dorothee Dawson.

– Ne zezajte se, opomenula me, prijeteći mi prstom. – Ona je izvrstan predskazatelj, znate. Dorothea dolazi u studije jednom tjedno. Ona je osobna astrologinja polovici ekipe. Ona stvarno posjeduje dar.

Kladim se da posjeduje. Darove svih zvijezdi Sjevernjaka. – I Dorothea je rekla nešto o tim pismima?

– Ponijela sam to pismo sa sobom na zadnji razgovor s njome. Zamolila sam je da vidi što može iz njega osjetiti. Učinila je to kao prava pretkazivačica. Činila je to za mene i prije i nikada nije pogriješila. – Usprkos njezinim glumačkim vještinama, napetost se jasno nazirala u njezinom glasu.

– I što je rekla?

Gloria je tako snažno povukla dim iz cigarete, da sam mogla čuti kako pucketa gorući duhan. Otpuhujući dim rekla je, – Držala je omotnicu i drhtala. Rekla je da pismo odiše smrću. Dorothea je rekla da je smrt s nama u sobi.

SUNCE U TROJNOM ASPEKTU S MJESECOM

Kreativnim razmišljanjem rješava problematične okolnosti; hvatat će se u koštac s teškoćama s ponositom odlučnošću. Osjeća se kao kod kuće bez obzira gdje se nalazila, ali može biti slijepa za stvarne probleme. Neće uvijek primijetiti ako joj se brak bude raspadao; ne sasijeca uvijek probleme u korijenu.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Svatko dovoljno lakovjeran da padne na trice i kućine koje serviraju profesionalni prevaranti poput astrologa, sigurno neće imati problema s plaćanjem svojih izdataka. Uzalud bačen novac, mislila sam. Po Glorijinom vlastitom priznanju, pisma puna mržnje bila su isto toliko dijelom rutine njezinog posla, koliko i putovanja naokolo s fotografijama veličine razglednice za dijeljenje autograma obožavateljima.

U redu, bušenje guma definitivno je mnogo ozbiljnija stvar, ali to ne mora biti povezano s pismima; samo jedan usamljeni čin osvetoljubivosti. To je bilo samo zato što joj je proricatelj zvijezdama bacio bubu u uho, a to se napuhalo do razmjera prijjetnje životom. – Osjeća li ona često prisutnost smrti kada proriče ljudima?, pitala sam pokušavajući se ne hihotati.

Gloria je žestoko odmahнула glavom. – Nisam čula da je bilo kome prorekla nešto slično tome.

– Jeste li za to rekli drugima iz ekipe?

– Nikome, rekla je. – To nisu stvari o kojima pričate naokolo.

Nisu, osim ako ne želiš da ti se smiju, mislila sam. S druge strane, moglo se smatrati da je proricanje smrti jedna od uobičajenih rutina Dorothee Dawson, kako bi zastrašila svoje klijente i učinila ih ovisnima o sebi. Posebno one starije ljude. Priznajmo, ne može postojati toliko mnogo javnih osoba Glorijine dobi koji su proživjeli više od par mjeseci bez poznavanja nekoga tko je umro ili je na umoru. Gloria je mogla biti gurnuta u stanje panike od strane svog astrologa, ali nisam mogla pojmiti da je to bilo nešto više od pukog trika Dorothee Dawson. Mislila sam da je Gloria zvučala kao veliki zarađivač novca s isključenjem bilo kakvog rizika. Baš kao što je direktor banke naručio. Izgovorila sam malenu molitvu zahvalnicu Dorothei Dawson i rekla Gloriji da ću radi nje učiniti iznimku od pravila kompanije. U stvari, preuzela bih osobnu odgovornost za njezinu sigurnost.

Čini se da ju je ta novost razveselila. – Onda, u redu, bolje bi bilo da krenemo, gaseći cigaretu i prikupljajući svoj ogrtač oko ramena.

– Bolje bi nam bilo da krenemo?, ponovila sam.

Virnula je na svoj sat, slatku malu stvarčicu sa zncima dijamanta koji su se sjajili kao slomljeno staklo vjetrobrana pod uličnim svijetlima. – Ovisi o tome gdje živiš, pretpostavljam. Samo, ako otvaram novi pub u Blackburnu u osam, a obje se još moramo presvući i stići ugrabiti nešto za jelo, uštedjet ćemo lijepog vremena ako odmah krenemo.

– Novi pub u Blackburnu, rekoh na rubu nesvjestice. – Tako je, dušo. Pod ugovorom sam s pivovarom. Dosta je pošteno. Pojavim se, ispričam par viceva, otpjevam par pjesama na prateću glazbu s kazeta, potpišem par stotina auto grama i odmaglim. – Dok je govorila, namještala je svoj šešir pod vragoljastim uglom i stavljala sunčane naočale. Dok je išla prema vratima, zaronila sam

iza stola i počistila svoje prenosivo računalo i mobitel u torbu preko ramena. Uspjela sam je sustići samo zato što je zastala da potpiše svoju sjajecu fotografiju na kojoj je prurušena u Brendu Barrowelough za Shelley.

Nešto se užasno dogodilo najčvršćoj uredskoj tajnici u Manchesteru. Zamislite Cruellu De Vil preobraženu u jednog od onih dražesnih Dalmatinskih štenaca.

Bilo je slično kao gledati Ben Nevisa kako puže – I možete li potpisati jednom – za Teda, molila je. Željela sam imati TV kamere zatvorenog kruga koje bi pokrivala ured. Video ove scene skinuo bi Shelley s mojih leđa za mnoge naredne mjesece.

– Nema problema, evo., rekla je Gloria, potpisujući kartu sva rascvjetana. – Jesi li spremna, Kate?

Pograbila sam svoj kaput i uvukla se u njega slijedeći Gloriju u hodnik. Kliznula je niz hodnik i spustila se stepenicama prije nego je zastala.

– Zadnja stvar koja mi treba je da me netko upuca dok izlazim iz tvog ureda, rekla je trčeci niz stepenice do odmorišta. Na prednjim sam vratima automatski skrenula desno, idući prema autu. Gloria me slijedila do privatnog parkirališta.

– Ovaj natpis kaže – `Samo za zaposlenike DVS Systema. Automobili neovlašćenih korisnika bit će uklonjeni, pokazala je.

– Sve je u redu, rekla sam glasom za kojeg sam vjerovala da će okončati razgovor. Nisam željela objašnjavati Gloriji da sam bila toliko očajna glede pronalaženja parkinga u svom dijelu grada, da sam provjerila koji uredi rijetko koriste svoja parkirališta. Upotrijebila sam makro-leće na svojoj kameri da snimim fotografiju DVS Systemove propusnice za parkiralište s tuđeg vjetrobrana i provukla se prijevarom. Bez problema sam se tu parkirala već šest mjeseci, ali to baš nije bilo nešto na što sam bila ponosna.

Pored toga, nikad ne dopusti da klijenti saznaju za tvoje male grijehе. Oni ih samo čine nervoznima.

Gloria je s iščekivanjem zastala pored jedne limuzine sa zatamnjenim staklima. Zanimеkala sam glavom, a ona je usta razmaknula u sažaljiv smiješak.

Usmjerila sam svoj daljinski upravljač prema tamnoplavom Roveru, a on je pisnuo pozdravljajući me. – Oprosti što nije limuzina, rekla sam Gloriji dok smo se uvlačile u auto. – Većinu vremena moram biti nevidljiva. Nisam osjetila potrebu da joj kažem kako je mašina pod poklopcem bitno drugačija od one koju je ugradio proizvođač. Imala sam pod poklopcem dovoljno konjskih snaga da postavim svoj vlastiti rodeo. Ako je bilo tko progonio Gloriju, mogu ga ostaviti daleko za sobom unutar prvih pet milja.

Dovezla sam se kući, za što mi je trebalo manje od pet minuta, čak u doba ranojutarnje prometne gužve. Volim život tako blizu centra grada, ali je predio postao pun prevaranata posljednjih godina. Morala sam se preseliti ako nisam htjela poslu posvetiti svaki uštedeni peni. Bila sam mlađi partner u Mortensen & Brannigan i kad je Bill Mortensen odlučio sve rasprodati i odseliti u Australiju, mislila sam da će moja karijera završiti u zahodu. Nisam si mogla priuštiti da otkupim njegov udio u tvrtki, ali bih radije bila prokleta nego da dopustim da neki stranac sebi prigrabi lavovski dio posla kojeg sam tako mukotrpno gradila. Koštalo me mnogo kreativnog razmišljanja i hrpu novca kojeg sam morala posuditi da Brannigan & Co. dignem na noge. Sada sam imala uspavanog partnera na Kajmanskim otocima i pogodbu za otkup njegovog udjela – ako i kada je budem mogla sebi priuštiti, tako da će proći još dosta vremena prije no što ću moći razmišljati o selidbi u južna predgrađa, gdje su se preselili svi moji osjetljivi prijatelji.

Osim toga, kućni su aranžmani bili savršeni. Moj ljubavnik Richard, rock-kritičar slobodnjak, posjeduje bungalov odmah do mojih vrata, povezan dugačkim staklenikom koji se protezao duž obaju zemljišta. Imali smo sve prednosti i niti jednu manu zajedničkog života. Nisam se morala nositi s njegovom neurednošću ili njegovim prijateljima iz svijeta glazbe; on nije morao trpjeti moje večernje sjedjeljke s curama ili moju naviku dugotrajnih kupki u kadi.

Richardov auto, jarko-ružičasti Volkswagen kabriolet, bio je na parkiralištu, što u ovo doba dana, vjerojatno znači da je Richard bio kod kuće. Postojala je mogućnost da su s njime i drugi novinari show-bussinesa, pa sam igrala na sigurno i zamolila Gloriju da pričeka u autu. Zadržala sam se u kući desetak minuta, oblačeći tamnozelenu baršunastu koktel-haljину ispod tamnoplave satenske jakne u stilu matadora. Predobro za Blackburn, znam, ali nije bilo baš puno izbora. Ukoliko uskoro ne posjetim kemijsku čistionicu, uskoro ću na posao morati ići u večernjoj haljini.

Glorija je živjela u Saddleworthu, skupom, seoskom naselju vila, koje su obgrlile rubove Yorkshirskih pustopoljina, na istočnom vanjskom rubu Manchestera. Brežuljci su se, još uvijek zeleni, tuda prostirali, ali su na obzoru nad livadama ležale tamne grbe oblaka, čak i za najsunčanij ih dana. To je divljina koja je progutala tijela Myre Hindley i Iana Bradya. Nikad se nisam mogla tuda voziti, a da se ne sjetim Ubojstava na pustopoljinama. Izgledalo je da Gloriju to ne muči. A zašto i bi? To se nije ticalo niti nje, niti Brende Barrowelough i ova je polusatna vožnja bila dovoljno duga da shvatim da je to bio jedini kriterij kojeg je priznavala. Čula sam negdje da su glumci slični djeci, s njihovim nesvjesnim samoprožimanjem. Sad sam vidjela dokaz tog tvrdnji.

U tami prosinca, Saddleworth je izgledao kao s božićnih čestitki, s ranim vilinskim svjetlima što trepere na pozadini prašinas-

tog snijega. Željela bih da sam slušala vremensku prognozu; ceste bi ovdje mogle biti zatvorene zbog snježnih nanosa, dok na mome krovu može ležati tek pokoja pahuljica. To je još jedan razlog protiv života na selu.

Gloria me uputila dolinom, nježnom spiralom ka Greenfeldu.

Skrenule smo s glavne ceste na uzak prolaz između dvaju visokih brežuljaka. Nadala sam se da mi neće nešto sunuti ususret velikom brzinom. Nakon otprilike stotinu jardi, prolaz je završavao pred visokim, dvostrukim vratima od kovanog željeza. Gloria je zapištala nečim u svojoj torbici i vrata su se klizeći otvorila.

Nastavila sam polagano naprijed, potpuno zapanjena. Odjednom sam se našla vozeći u scenu BBC-ove drame u nastavcima. Bila sam u popločanom dvorištu, omeđenom s tri strane lijepim dvokrilnim zgradama od pješčenjaka. Čak je i moje laičko oko moglo prepoznati rani stil Industrijske revolucije, a ovo je bio vrhunski primjerak toga stila. – Vaau, rekoh.

– To je sagrađeno da budu uredi za mlin, reče Gloria, okrećući me paru duplih vrata na dugačkoj, lijevoj strani trga. – Za sada ostavi auto ispred moje garaže. Onda je mlin postao tvornicom mačje hrane. Zvuči li ti ovo poznato? – Tvornica gdje si običavala raditi?

– Pogodak od prve. – Otvorila je vrata auta, a ja sam je slijedila prijeko dvorišta. Vrata pred kojima je zastala bila su od tvrde hrastovine, s profinjenom bravom načinjenom u maniri intarzije. Dok smo ulazile, protuprovalni je alarm kliknuo upozorenjem. Dok ga je Gloria isključivala, ja sam koračala prostranom sobom koja se pružala cijelom dubinom građevine. Kroz visoke sam prozore mogla vidjeti svjetla kako se odražavaju na vodi. Kuća se naslanjala na kanal. Odjednom je život izgledao boljim. Ova je kuća bila otprilike toliko zaštićena kako je i izgledala. Ukoliko Glorijin писаč pisama nije posjedovao venecijansku vještinu

penjanja po ljestvama iz čamca, bit ću u mogućnosti noću spavati u vlastitom krevetu, umjesto da prelazim ulaz u Glorijinu spavaonicu.

– Predivno je, rekoh.

– Naročito kada je tvoja dnevna soba nekad bila računovođinim uredom, gdje si svakog tjedna podizala svoju plaću, zaudarajući na iznutrice, rekla je Gloria ironično.

Okrenula sam se da pogledam po sobi. Zidne su svjetiljke davale nježan sjaj uglačanim gredama i vidljivom kamenu triju vanjskih zidova. Pokuštvo je veoma nalikovalo radu Johna Lewisa, svo u pastelnim tonovima damasta i mahagonija.

Slike su na zidu bile ogromni akvareli krajobraza yorkshirskih pustopoljina, a prostranstvo je parketa bilo razlomljeno tankim, blijedim kineskim tepisima. Sve je tu odisalo skladom, ali ništa nije govorilo o osobnom ukusu, za razliku od Glorijine odjeće. – Živite ovdje sama?, upitala sam.

– Hvala Bogu, rekla je osjećajno, otvarajući ugrađeni plakar i odlažući svoj ogrtač.

– Ima li još netko ključeve?

– Samo moja kći. – Gloria se okrenula i pokazala prema vratima na udaljenom zidu. – Kuhinja je ondje. Zamrzivač je pun gotovih jela. Hoćeš li ih izvaditi nekoliko i gurnuti u mikrovalnu, dok se ja presvlačim? – Ne čekajući odgovor, počela se uspinjati širokim stepeništem na gornji kat.

Kuhinja je bila prostrana gotovo koliko i dnevna soba. Jedan je njezin dio služio kao blagovaonica s dugačkim, ovalnim stolom i zbirkom antiknih stolaca različitih stilova, kombiniranih jastučićima presvučenima tkaninom izrađenom u pačvorku. Drugi je kraj prostorije bio ureden kao funkcionalna kuhinja, kojom je vladao golemi, samostojeći hladnjak-zamrzivač. Zamrzivač je od vrha do dna bio zatrpan gotovim jelima – Marksa i Spencera. Možda,

nakon svega, život na selu može biti čak i podnošljiv, razmišljala sam. A što trebaš da preživiš zimu jest dovoljno veliki zamrzivač i beskrajna zaliha računalnih igrica. Odabrala sam dva jela s tjesteninom i slijedila upute na omotu. Dok su se jela otopila i zagrijala, Gloria se vratila, odjevena za akciju u šokirajućeručičasto omotaču od šljokica. Sve što je još trebalo bilo je ponašanje u stilu Brende Barrowelough, koje će pederski kič dočarati bolje nego što bi to bilo koja pederska kraljica ikada mogla.

– Zadivljujuće, rekoh prijetvorno, skupljajući tjesteninu i piletinu na hrpice.

– Prokleta grozno, misliš, reče Gloria, sjedajući i uvijajući se prpošno kao slatka vata na štapiću. – Ali, obožavatelji plaćaju da vide Brendu, a ne mene. – Navalila je na svoju tjestelinu kao izglednjeli siromašak iz Olivera Twista. Pojela je dok sam ja jedva bila na pola puta s večerom. – Tako, rekla je, otirući usta nadlanicom. – Trebat će mi pet minuta da nabacim šminku i vlasulju. Perilica za posuđe nalazi se ispod slivnika.

Uz sve ostalo, počelo me nervirati što mi se daju naredbe. Ona je jednostavno bila vrhunski organizirana i uvjerena da je njezin način najbolji način. Život će neizbježno biti lagodniji za one koji s njome žive, ako je prihvate takvom kakva jest, ne dovađajući to u pitanje. Za sada, bila sam spremna zadovoljiti se mirnim životom. Kasnije bi moglo biti i drugačije, ali s time ću se nositi kada do toga dođe. U međuvremenu, napunila sam perilicu za posuđe i otišla van pokrenuti auto.

Vožnja do Blackburna bila je posljednji normalni dio te večeri. Gloria mi je uručila faksirani popis uputstava i tada zatražila da je ne gnjavim problemima, kako bi ona mogla ostati bistre glave. Umetnula sam prigodni CD u stereo-uređaj u autu i vozila kroz hladni predio Dreamfisha, dok je ona podela svoje sjedalo i

zatvorila oči. Zaustavila sam se ispred puba u tričetvrt do jednog kasnog sata, deset minuta prije negoli je ona trebala zasjati. Otvorila je oči, nježno zijevnula i rekla, – Prilično se ponavlja, ta glazba. Nisi li imala ništa od Franka Sinatre. – Pokušala sam prikriti svoj rastući zlokobni osjećaj. Nisam uspjela. Gloria je zagrohotala hrapavim smijehom i rekla – Samo sam te izazivala. Ne mogu podnijeti prokletog Sinatru. Tipični muškarac, napravio sam to na svoj prokleti način. Ove moderne stvari mnogo su bolje.

Ostavila sam Gloriju u autu, dok sam na brzinu očima pretraživala mjesto. Imala sam tu nesvjesnu naviku da pokušam uočiti svaki sumnjivi lik. Imala sam više šanse da se zateknem u Sahari jedne kišne srijede. Unutar puba, gungula je bila pod kontrolom. Momci s lošim frizurama i majicama-nogometnim dresovima, utopljeni u hihoćućim grupicama djevojaka obučenih u ono što su ih lanci robnih kuća po glavnim ulicama uvjerile da je moderno. Uglavnom su izgledale kao da su se sudarile s odbačenim stvarima svojih majki iz sedamdesetih godina. Nisam se mogla domisliti drugom razlogu za oblačenje negužvajućeg najlona. The Lightning Seeds otkrivali su da se nogomet vratio kući toliko glasno, da su me od toga zaboljele uši. Provincijalci još nisu počeli to opisivati. Bilo je to toliko drugačije od scena u središtu grada, da sam se počela pitati ne bismo li mogli propasti u crnu rupu i završiti u galaksiji Andromede. Kakvo traćenje lijepe oprave. Posebnost večeri otvorenja nudila je dva pića po cijeni jednoga i već je ubrala hrpu žrtava, a ostatak veseljaka izgledao je kao da su osuđeni na istu sudbinu. Odgejala sam se nazad van i pokupila Gloriju. – Pokušat ću ostati blizu tebe najviše što mogu, kako bih te mogla štititi., rekla sam joj. – Tamo unutra je ludnica.

Zastala je na ulazu, na brzinu pogledala po prostoriji i rekla, – Očigledno si vodila veoma miran život. – Dok je govorila, netko ju je primijetio. Jauk se prolomio prostorijom i za par sekundi

mladež Blackburna počela je skandirati i s oduševljenjem u zboru pjevati glazbenu temu iz Sjevernjaka. I onda smo bile uvučene u tijesni zagrljaj gomile.

Odustala sam od pokušaja da Gloriju zaštitim od ubojičina noža kada sam spoznala da ću, postavim li se između Glorie i njezine publike, ja biti kandidatom za dobijanje uboda među rebra.

Provukla sam se natraške kroz gužvu i pronašla uzdignuto postolje na kojem je stajao DJ, izgledajući cool, poput svih ljudi koji su u stanju raditi za lokalno graditeljsko poduzeće tijekom dana. Automatski sam pogledom pretraživala gužvu, u potrazi za ponašanjem koje se nije uklapalo. Lakše za reći nego za učiniti, s obzirom na broj pijane rulje oko mene. No, sudeći po onome što sam mogla razabrati na licima ljudi oko sebe, domoroci su definitivno bili prijateljski raspoloženi, bar što se tiče Glorie/Brende.

Promatrala sam svoju klijenticu, zadivljena njezinom energijom i profesionalnošću. Prešla je preko prostorije sporije od skamenjene stare kurve, s lijepom riječju i autogramom za svakoga tko se uspio progurati do nje. Izgledalo je kao da se uopće ne znoji; jedina hladnokrvna osoba u najvećoj sauni sjeverozapada. Kada je napokon uspjela doći do govornice, nije ponestalo ruku da joj pomognu uspeti se. U trenutku se okrenula i spretno dodala DJ-u kazetu. – Kada god želiš, dušo. Samo je pokreni.

Momak je kazetu ugurao u stereo-uređaj i uvodni taktovi glazbene teme Sjevernjaka grunuli su preko pojačala, dok se publika ljuljala u ritmu glazbe. Glazba je utihnula, a Gloria je uplovila u nešto što je očigledno bilo dobro uvježbanom rutinom. Pola tuceta viceva na mjesnom narječju, par anegdota o njezinim kolegama iz ekipe, a onda, točno u pravom trenutku, glazba se pojačala pod

njezinim glasom i ona je zapjevala miješanu lepezu ulomaka iz – Preživjet ću, – Nema više suza, – Nastavi s time – i – Bez kajanja.

Trebalo je biti ondje.

Publika je skandirala tražeći još. I dobili su. – Snaga ljubavi – probila nam je bubnjiće za idući tjedan dana. Onda smo se maknuli od tamo. Na parkiralištu je bilo tako mirno i tiho, da sam bila u iskušenju da odrijemam, što bih i učinila da nije bilo klijentice za koju sam se morala pobrinuti. Umjesto toga, jurnula sam u auto i dovezla ga pred ulaz, gdje je Gloria potpisivala posljednje autograme. – Nastavite gledati predstavu, nagovarala ih je dok je ulazila u auto.

Čim smo se maknule s parkirališta, skinula je vlasulju s glave uz glasan uzdah. – Što misliš?

– Svatko tko vam je htio nauditi, mogao je prići dovoljno blizu. Bježanje je moglo biti teže, rekla sam s pola pažnje, motreći na okrutnu jednosmjernu cestu, koja nas je lagano mogla smjestiti u mjesnu bolnicu, sa sudbinom gorom od smrti, ukoliko ne budem pazila.

– Ne, ne to, reče Gloria nestrpljivo. – Ostavi sad to na miru. Kakva sam bila? Da li im se dopalo?

Bila je prošla ponoć kada sam iskrcala Gloriju ispred zaključanih vrata i odvezla se nazad praznim, pustim ulicama istočnog oboda grada. Ništa se nije micalo, osim smeća nošenog vjetrom. Osjećala sam mutnu bol u sinusima, zahvaljujući dimu cigareta, preglasnoj glazbi i blještećim svjetlima koje sam morala trpjeti u pubu. Nedavno sam navršila tridesetu; možda se dogodila neka značajna promjena u mom mozgu koja je značila da moje tijelo više ne može podnašati stvari koje se sriču kao – dobar večernji provod – među endemima Blackburnovog posljednjeg zabavnog puba. Možda, ipak, postoje i pozitivne posljedice starenja.

Zijevnula sam skrećući na općinsko vlasništvo unutar enklave privatnih kuća gdje sam povremeno uspijevala prenoćiti. Ove noći to neće biti slučajem; Gloria mora do 9.30 biti u studiju i želi da budem kod nje u 8.30.

Škripila sam zubima, razmišljajući kritički o svojoj satnici i smiješila se.

Nabadala sam po stazi, lagano kližući po zamrznutoj kaldrmi, već zamišljajući kako se uvlačim pod zimski, teški, pernati pokrivač. Čim sam otvorila vrata, san se raspršio. Čak s prilaza kući mogla sam vidjeti sjaj svjetala iz radne sobe. Mogla sam čuti prigušenu svirku saksofona i tihi odjek glasova. To što su se čuli iz radne sobe radije negoli u Richardovoj dnevnoj sobi, značilo je da bez obzira s kime razgovara, taj je tamo bio zbog mene.

Torba mi je spuznula kad su mi se ramena opustila. Hodala sam prema dnevnoj sobi i upala u scenu koja se vidjela kroz vrata predvorja. Pivske boce, zavjesa od cigaretnog dima marihuane i dva muška tijela izvaljena preko naslonjača.

Baš ono što sam oduvijek željela na kraju radnog dana. Par kriminalaca u radnoj sobi.

VENERA U KVADRATU S NEPTUNOM

Ovo je aspekt pun napetosti, koji proizvodi iscrpljujuće napore u pitanjima srca, jer ona ima veća očekivanja u ljubavi i prijateljstvu, nego što joj to njezina okolina može pružiti. Veoma je odlučna u pobjedama nad lošim prilikama koje su se urotile protiv nje.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Ne događa se svake noći da trebaš pozivnicu za ulazak u svoju vlastitu radnu sobu. Te sam noći definitivno trebala pojačanje prije nego se suočim s glazbom ili muškarcima. Brzi izlet u kuhinju i bila sam opremljena žestokim koktelom od ledenohladne votke i ružičastog soka od grejpa. Otpila sam dugački gutljaj i produžila u sobu da se suočim s bilo čime što će Dennis i Richard pred mene baciti.

Kada sam rekla da je radna soba bila puna kriminalaca, samo sam malo pretjerivala. Iako se Richardova sklonost marihuani prije stvaralačkog rada može podvesti pod vedro, svakodnevno kršenje zakona, on nema dosje kriminalca. Pošto je novinar, nema niti dosje bilo koje druge vrste.

Dennis je drugačija životinja. On ima karijeru kriminalca, ali paradoks je u tome što njemu vjerujem više no bilo kome drugome. Uvijek znam na čemu sam s Dennisom; njegov moral možda nije ustrojen po tradicionalnim normama, ali je mnogo čvršći od zakona gravitacije i proketo više opraštajući. Nekada je

bio profesionalni provalnik; ne od one vrste što provaljuje u kuće ljudi da ukrade video-aparat i prekapa po ladicama s donjim vešom, ali je od one vrste koja veoma bogate ljude oslobađa dijela njihovog mutno stečenog i dobro osiguranog bogatstva. Neke od njegovih žrtvi posjeduju toliko mnogo skupih statusnih simbola koji im leže naokolo, da uopće niti ne primijete da su bili opljačkani. Ovih dana, on je manje-više odustao od pljačkanja bilo koga, osim onih koji imaju previše ponosa, a da bi se požalili zakonu. A to zato, što mu je, nakon njegove posljednje čarolije izvedene iza visokih zatvorskih zidova samo uz pomoć telefonske kartice, njegova supruga rekla kako će se od njega razvesti ukoliko ikada ponovno učini bilo što, što će ga smjestiti iza rešetaka.

Poznavala sam Dennisa čak duže nego Richarda. Dennis je moj trener Thai-boksa i on me naučio osnovama samoobrane osobe sitne kao što sam ja – jedan udarac u koljena ili jaja, koji će onemogućiti protivnika – i bježi što brže možeš. To mi je ne jednom spasilo život, što je drugi dobar razlog zašto je Dennis uvijek dobrodošao u mojoj kući. Pa, skoro uvijek.

Naslonila sam se na dovratak i nakašljala se. – Mislila sam da ne uživaš drogu, rekoh nježno Dennisu.

– Znaš da ne, rekao je. – Tko je prascima govorio o meni?

– Nitko. Ciljala sam na atmosferu ovdje, rekla sam, mašući rukom ispred nosa, dok sam prelazila sobu da dadem Dennisu poljubac u obraz tako gladak, da se sigurno morao obrijati prije negoli je izašao van te večeri.

– Udahni i napušten si. Da niti ne spominjem da ti to prepolovljuje šanse za dugovječnost.

– I meni je drago što te vidim, Brannigan, reče moj ljubljeni kada sam gurnula večernju novinu na stranu i spustila se na sofu do njega.

– Pa, što to vas dvojica mutite?

Dennis se nacerio kao Kojot S. Zlikovski. Moje je srce potonulo. Bila sam dobro upućena u uvjerljivu imitaciju Ptice Trkačice.

– Htjeli smo da pojedеш svoje sjemenje, rekao je. – I to nije moglo čekati do jutra, zarezala sam. – Bio sam u prolazu.

Richard je proizveo neku vrstu hihota prouzrokovanu petom ispijenom bocom i četvrtim popušanim jointom. Poznavala sam svog čovjeka. – Prolazio je ovuda i čuo bocu Peteovog Vražjeg Boemskog Pilsnera kako zaziva njegovo ime, profrljao je.

– Sudeći prema broju boca, prije će biti da je to bio vrisak koji lomi glavu, promrmljala sam. Dečki su izgledali kao da su odlučili provesti ovdje cijelu noć. Postojao je samo jedan način da iz ovoga izađem živa, a to je da riješim Dennisov problem. Onda možda neće primjetiti sirenu koja tuli s mog kreveta. – Kako ti mogu pomoći, Dennise?, pitala sam slatko. Udijelio mi je zabrinuti pogled osobe dovoljno pijane da primijeti kako mu druga polovina ne zadaje problema kojeg je zaslužio. – Mogu se vratiti sutra, rekao je.

– Mislim da to neće biti potrebno, rekoh iznervirano. – Kao što to pjesma kaže, noćas će biti dobro.

Dennis mi je uputio brzi, postrani pogled i posegnuo za svojim cigaretama.

– Ti nikada nisi završila svoj pravni faks, je li? – Odmahnula sam glavom. To je bila bolna točka mojih mame i tate, kojima se svidjelo biti roditeljima prve osobe sa završenim fakultetom u obitelji, no sve što mi je to donijelo, bilo je olakšanje što posao nikada neće ići tako loše, da bi pala u iskušenje da pokrenem pravničku praksu. Dvije godine studiranja bile su dovoljne da mi dokažu da ne postoji niti jedno područje bavljenja pravom, koje me ne bi natjeralo da unutar šest mjeseci počnem lajati.

– Onda mi ne možeš naplatiti za pravnički savjet, zaključio je Dennis slavodobitno.

Podigla sam oči prema nebu, gdje je nekoliko određenih zvijezda svojim sjajem prodiralo kroz gradsko nebo. – Ne, Dennis, ne mogu. – Onda sam se oštro zabaljila u njega. – No, zašto bih to i željela? Nikada si do sada nismo ispostavljali račune, zar ne? Što ti je, zapravo, na umu?

– Znaš da te nikada nisam molio za pomoć u vezi bilo čega povezanog s kriminalom, zar ne?

– Naravno da nisi. Previše si mudar da trošiš riječi, rekoh. Richard se ponovno zahihotao. Ispravila sam svoju procjenu. Šesta boca, peti joint.

Dennis se nagnuo da pokupi svoju jaknu s obližnjeg stolca, otkrivajući sjajne mišiće nadlaktice i marku Ralph Lauren. To baš nije pristajalo uz hlače za džogiranje i jaknu Manchester Uniteda. Izvukao je nekoliko papira iz unutarnjeg džepa i podario me smiješkom razumijevanja. Onda je pročistio grlo i rekao – Nije protuzakonito. Ništa takvoga.

– Baš nimalo?, pitala sam. Nisam se trudila prikriti svoju nevjericu. Dennis uvredu prima samo kada je nepredviđena.

– To nije ni trunke protuzakonito, rekao je pitomo. – To je najam. – Najam? – Dućana.

– Uzimaš dućan u najam? – Bilo je to malčice poput čuti da je Drakula postao vegetarijanac.

Imao je toliko pristojnosti da izgleda posramljeno. – Samo tehnički.

Znala sam da ne trebam dalje zapitkivati. Ponekad je neznanje ne samo Božji dar, već je i zdravo. – I želiš da na to bacim pogled kako bi bio siguran da te nisu oderali, rekoh, pružajući ruku da uzmem papire.

Znatiželjno sumnjičav, Dennis je papire privio na prsa. – Ti se razumiješ u najmove? Mislim, nisi to propustila na predavanjima na faksu?

Zapravo, baš se to i dogodilo, ali nisam mu to namjeravala reći. Osim toga, otkada sam napustila pravni fakultet, naučila sam više o ugovorima i najmovima iz svakodnevne prakse, nego što bih to ikada uspjela da sam zaglavila na faksu. – Daj mi, rekoh.

– Ne želiš se prepirati s takvim tonom glasa, propištao je Richard poput puha na čajanci Ludog Šeširdžije. Dennis je iskrivio svoje lice poput čovjeka koji jede sendvič s ukiseljenim povrćem u senfu, ali je pružio papire. To mi je djelovalo poput uobičajenog najma – ž – kategorije. Najam se odnosio na prodavaonicu u Arndale Centru, bezosjećajnom trgovačkom centru u središtu grada, kojeg je IRA 1996. godine pokušala ukloniti s lica zemlje. Kao i obično, loše su to izveli. Arndale, vjerojatno najružnija zgrada u središnjem Manchesteru, ostala je manje-više netaknuta. Na nesreću, skoro sve druge zgrade unutar polumjera od četvrt milje gadno su razrušene, posebice one koje se isplatilo dvaput pogledati. Kao rezultat toga, cijelo je središte grada završilo par godina izgledajući kao da ga je omotao Christo na nekoj čudnoj, pretpovijesnoj proslavi. Sada je izgledalo kao da se dio toga središta, koje je bilo zatvoreno radi popravaka, ponovno otvara za javnost, a Dennis si je priskrbio dio kolača.

Nije bilo nikakvih proturječnosti u ugovoru, barem koliko sam mogla primijetiti. Ako ništa drugo, bio je izmijenjen u korist najmodavca, nekog Johna Thompsona, pošto mu je dao za prva tri mjeseca pola iznosa kao pretpostavljenu stimulaciju. Nisam bila iznenađena time što Dennisovog imena nema u ugovoru. On je čovjek koji se jedva može natjerati da upiše svoje pravo ime u glasački popis. Osim toga, niti jedan vlasnik koji drži do sebe

neće ponuditi najam čovjeku koji, prema agencijama za otplatu kredita, uopće niti ne postoji.

Ono što nisam mogla razumjeti bilo je – što je to on naumio. Nekako, nisam se mogla privići na ideju da je Dennis mušterija kod Marksa i Spencera. Karl Marks, možda, očekuje da bi oni bili imali krajnje suprotne poglede na ono što je ustanovljeno da bude pravilnom raspodjelom bogatstva. Prikupila sam stranice ugovora o najmu, presavila ih i rekla: – Izgleda mi u redu.

Dennis je papire istrgnuo iz moje ruke i gurnuo ih nazad u džep, izgledajući previše pomaknuto za iskusnog zločinca poput njega. – Hvala, ljubavi. Samo sam htio biti siguran da je tu sve kako treba biti. Da je sve u redu.

Odmah sam prepoznala ključnu riječ. Mi detektivi nikada ne spavamo. – Izgleda li u redu?, zahtijevala sam. – Zašto? Tko će još baciti pogled na to?

Dennis je pokušavao izgledati nevino. Vidjela sam marinece na podmornici ubilačkih nagona kojima je to bolje uspijevalo. – Samo uobičajeno, znaš već? Odbor za struju, odbor za vodu. Moraju pogledati ugovor o najmu prije nego što te priključe kao korisnika.

– Što se događa, Dennise? Što se, u stvari, događa? – Richard se nagnuo malo prema naprijed i obgrlio me oko ramena. – Možeš joj reći, Dan. Znaš kako se ono kaže bolje je imati je unutar šatora da piša van, nego van šatora da piša unutra.

Pustila sam ga da se provuče s tom anatomskom nemogućnošću i zadovoljila se divljačko širokim osmijehom. – On nije u krivu, rekoh.

Dennis je uzdahnuo i upalio cigaretu. – U redu. Ali, stvarno sam to mislio kada sam rekao da to nije kriminal. – Prevrnula sam očima prema gore i zatresla glavom. – Dennis O' Brien, i ti znaš i

ja znam da – nije kriminal – ne mora nužno značiti da je – zakonito.

– Preduboko za mene, požalio se Richard, posežući za drugom bocom piva.

– Da čujemo, rekoh nježno.

– Znaš kako mrzim beskorisnost, počeo je Dennis. Oprezno sam kimnula. – Nema ničega uvredljivijeg za muškarca poput mene od prostorija koje zjape prazne jer su vlasnikovi agenti govna u svome poslu. Pa sam tako dobio ideju da se okoristim mogućnostima koje samo leže neiskorištene.

– Neovlašteno zaposjedanje prodavaonice, rekoh mirno. – Što?, pitao je Richard mrmljajući. – Živjet ćeš u dućanu, Den? Što se dogodilo s kućom? Debbie te izbacila van, zar ne?

– On neće živjeti u dućanu, napušena glavo, rekoh sarkastično.

– Nastavi pušiti to smeće i uskoro ćeš se mentalno spustiti na razinu trogodišnjaka, dodao je Dennis poučnim glasom. – Naravno da neću živjeti u dućanu. U dućanu ću prodavati stvari.

– Povedi me kroz to, rekoh. Dennisova je zadnja ideja bila nova samo za njega. Bio je daleko od toga da bude prvi u Manchesteru koji je to pokušao. Sjetila sam se da sam pročitala nešto u Evening Chronicleu o neovlaštenom zaposjedanju prodavaonica, ali, kao i obično kada se radi o novinskim člancima, nisam uspjela saznati niti jednu od stvari koje sam uistinu željela znati.

– Želiš znati kako to radi?

Glupo pitanje za postaviti ženi čiji je prvi pogled trajao samo toliko da smislim kako da vratim lopticu. – Da li je to bio Georgie Best?

– Kao prvo, izražavaš svoje pretpostavke. Naći neke prazne prodavaonice i nazovi agente. Ono što tražiš jest ona prodavaoni-

ca za koju agent kaže da ne prima nikakve ponude, jer je već iznajmljena na par mjeseci unaprijed.

– Što?, promrmljao je Richard.

Dennis i ja podijelismo urotnički osmijeh onih koji još imaju par pića fore prije nego postanu nesposobni za razmišljanje. – To stoga, jer znaš da će prostorije biti prazne dovoljno dugo da stigneš ući i izaći i u međuvremenu obavljati posao, objasnio je strpljivo.

– Iduće što učiniš jest da pronadeš nekoga tko će ti sačiniti dovoljno mutan ugovor. I to takav u kojem će izgledati da si uzeo kratkoročni najam u dobroj vjeri, s otplatom na obroke. Sve što tada trebaš učiniti jest da upadneš u prodavaonicu i potapšaš svog založioca. Pobrini se da ti priključe struju i vodu, napuni dućan sitnicama sve po cijeni ispod funte, što si možeš priuštiti jer nemaš prihoda. I Dibble ti ništa ne može, jer ne kršiš nikakav zakon.

– Što je s kriminalnom štetom?, pitala sam. – Moraš obiti brave da bi ušao.

Dennis je slegnuo ramenima. – Ako otvoriš brave otpiračem, nisi učinio nikakvu štetu. I ako pripašeš neke nove brave da bi dobio dodatno osiguranje, u čemu je tu šteta?

– Zar vas nije vlasnik pokušao zatvoriti?, upitao je Richard. Bilo je to začuđujuće razumno pitanje za stanje u kojem je bio.

Dennis se nacerio. – Neke od njih to ne može smetati. Oni znaju da ćemo biti vani prije nego što njegovi novi stanari budu trebali prostorije, pa nemaju što izgubiti. Neki od njih su poslovni. Držim nekoga u prostorijama cijelo vrijeme, za slučaj da postanu pametni i po noći opljačkaju mjesto. Ne možeš natjerati klinca beskućnika da glumi noćnog čuvara za desetaka po danu. Daj im mobitel i sendvič i zaključaj ih unutra. Tada, ukoliko vlasnik nešto pokuša, dobijem poziv i tamo sam za sekundu. Položi li prst

na mene ili mog dečka, on je kriminalac. – Dennis se nasmijao toplinomorskog psa. – Rečeno mi je da dobiješ veoma razuman odgovor kad objasniš točnu zakonsku poziciju.

– Mogu zamisliti, rekoh suho. – Dolaze li objašnjenja u kompletu s bejzbolskom palicom?

– Mogu li si ljudi pomoći ako dobiju bubotke kada idu kući sa sportskog treninga? – Uzdigao je obrve, pokušavajući bez rezultata izgledati nevino.

– Unosno, nije li?, pitala sam.

– Bit će to veoma lijep, mali izvor prihoda, pogotovo s obzirom na skorašnji Božić.

– Znaš, Dennis, da uložiš samo polovinu svojeg truda, kojeg inače ulažeš u to da budeš nepošten, u poštenu posao, do sada bi već bio multimilijunaš, prosiktala sam.

Žalosno je odmahnuo glavom. – Možda je tako, ali gdje bi u tome bila zabava?

Imao je pravo. I tko sam ja da o tome sudim? Već sam odavno okrenula leđa ispravnom životu. Ako je Dennis prekršio zakon za ljubav zarade, i ja sam. Počinila sam provalu, uvredu, krađu, obmanu i prekršaj Zakona o bežičnim telefonima i telegrafima previše puta za spomenuti i to sve samo za proteklih šest mjeseci. Opravdavala sam se da to činim za klijente i moju vlastitu verziju pravde. To me odvelo na neka čudna mjesta, natjeralo me na odluke koje nisam željela pobliže razmatrati na oštrom dnevnom svjetlu. Nekada davno, nisam imala dvojbi u to tko je s moralne točke gledišta imao pravo Dennis ili ja. Ovih dana, više nisam baš bila toliko sigurna u to.

MJESEC U KVADRATU S MARSOM

Aspekt sklonosti nesrećama, koji ukazuje na to da se može ozlijediti zbog nedostatka prethodnog razmišljanja. Previše je nestrpljiva da ukaže na svoju prisutnost i nema uvijek sposobnost samokontrole. Njezini osjećaji nesigurnosti mogu se iskazati u neženstvenoj borbenosti. Ima autoritativne sklonosti.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Svatko može postati zvijezda sapunice. Sve što vam treba jest pisac scenarija koji vas poznaje dovoljno da bi vaš karakter ugradio u njihove serije i smijete se cijelim putem do BAFTA-e. Uvijek sam mislila da moraš biti glumac. Ali, dva sata provedena na snimanju Sjevernjaka uvjerila su me da sapunice drugačije. Otprilike bi deset posto ekipe moglo glumiti u Shakespeareovom ili Stoppardovom komadu. Ostatak se jednostavno svakoga tjedna pojavi u studiju i glume sami sebe. Dopadljivi nepoštenjaci jednostavno su nepošteni, zanosne plavuše jednostavno su praznoglave, sol te čini jednako žednim za velikim, hladnim, alkoholnim pićem, a oni koje nacija voli mrziti jednako su toliko odbojni i u stvarnosti. Ustvari, još su i odbojniji, otkad su svi koji se motaju po Zelenoj sobi izloženi njihovoj osobnosti više no što bi razumna osoba mogla poželjeti. Postoji više šanse da me pogodi munja, nego da budem zvijezdom pogodenom tim mnoštvom – bila sam – i – htjela bih biti.

Oni čak nisu morali učiti svoje uloge. TV-scene toliko su kratke, da čak i komarac s Alzheimerovom bolešću može razumjeti obični govor bez pola muke. Posebice nakon šestog ili sedmog ponavljanja scene, većina ekipe Sjevernjaka čini se da može uhvatiti i najjednostavniji osjećaj na ekranu.

Najveći problem koji sam imala bio je kako da obavljam svoj posao. Gloria je svima rekla da sam njezina tjelohraniteljica. Ne zato što nisam mogla smisliti pristojnu priču, nego zato što sam, odvaguvši obje strane, odlučila da, ukoliko u ekipi ili osoblju postoji netko tko se namjerio na to da je gnjavi, bolje da odmah shvati da se treba držati podalje i zaboraviti na cijelu stvar. Gloriji, koja je srcem i dušom bila uz prljavi pristup nadajući se da bih mogla uhvatiti autora tih prijetećih pisama činom čiste osвете, ukazala sam na činjenicu da ću, u svakom slučaju, ukoliko se budem držala blizu nje, biti očigledna prepreka zloćudnim djelima.

Osim toga, članovi publike nisu se složili s time da snimanje Sjevernjaka prođe iza zatvorenih vrata. Rečenice uloga trebale bi biti tajnom. NPTV, kompanija koja je stvorila sapunicu, bila je toliko paranoidna, da su naspram nje Novi Laburisti izgledali opuštenima. Svi koji su radili na programu morali su potpisati sporazum koji kaže da je otkrivanje bilo koje informacije koja se odnosi na lik iz serije ili rečenice iz dijaloga, grubi prekršaj, prijestup koji za sobom povlači otkaz, te povreda zakona koja te čini nepouzdanim. Čak sam i ja morala potpisati klauzulu o povredi zakona prije nego mi je bilo dopušteno ući u odlagalište gdje su se držale scenografije za unutarnja i vanjska snimanja, zajedno s produkcijskom ekipom i administrativnim uredima. Osim lokacija snimanja koje seriji trebaju pružiti onaj nepatvoreni ambijent Manchestera, sav se postupak, od sastanaka skriptera do

montiranja kazeta, održava iza visokih zidova koji okružuju kompleks NPTV-a.

To im je činilo mnogo dobra. Sjevernjaci su priskrbili više članaka novinama, nego bilo koji drugi TV-program u zemlji. Gorivo za vatru trebalo je odnekuda stići, a časopisi su uvijek imali duboke džepove. Nema niti jednog novinara iz časopisa kojeg sam ikada poznavala, a koji nije mogao riječju od jednog samoglasnika objasniti nervozan izvor kojem NPTV prijeti tužbom za javnu štetu, a koji je bio otprilike toliko pouzdan, koliko i drveni zidovi dnevne sobe Brende Barrowelough.

No, NPTV je inzistirao na tom razmetanju moći, pa sam ubijedila Gloriju da bi svima bilo jednostavnije kad bismo bile iznad toga. Loša strana toga kada si na otvorenom jest u tome, što su svi na oprezu. Nitko neće dopustiti da bilo što slučajno procuri. Ukoliko je moja meta netko iz ekipe Sjevernjaka, taj će biti veoma oprezan kada se nade u mojoj blizini. Kako bih mojoj klijentici mogla pružiti učinkovitu zaštitu, morala sam biti vidljiva, što je značilo da čak ne mogu pronaći miran kutak i srediti svoje e-mail poruke i dopise. Ako je Gloria bila u šminkernici, i ja sam bila u šminkernici. Ako je Gloria upravo snimala, ja sam se motala uokolo rubom scene i svima bila na putu. Ako je Gloria upravo piškila, ja sam stajala oslonjena na kantu za odlaganje tampona. Mogla sam načiniti jedan od onih video-zapisa koji su, zapravo, dnevnicu nečijeg kretanja tijekom dana, kojeg bi trebali imati svi perspektivni privatni istražitelji koji se natječu za posao pomoćnika u bolnici.

Pokušavala sam održavati ravnotežu s knjigama računa na svojoj glavi, kad me ruka na mome ramenu odigla od zemlje. Spazih budnog tjelohranitelja. Okrenuh se oko svoje osi i nađoh se nosom u razini najgornjeg dugmeta na sakou. Uzmaknula sam za jedan korak i pogledala prema gore. Čovjek je morao biti visok

šest stopa i tri inča, širokih ramena i snažne građe. Odijelo, čiji je izgled više nalikovao na Saville Row, nego na Armanija, bilo je krojeno tako da sakrije previše poslovnih ručkova i večera, ali taj je momak još uvijek bio daleko od toga da bude predebeo. S druge strane, izgledao je kao da je još uvijek u svojim ranim četrdesetima i u kondiciji koja odaje predanost svakodnevnoj tjelovježbi. Kroz nekoliko godina, kada se njegova leđa počnu žaliti, a njegova kondicija više ne bude što je nekad bila, ubrzo će kliznuti u rumenu otromboljenost. Već sam vidjela taj tip. Pohlepa je oduvijek bila ubojicom.

Smiješak na njegovom širokom licu ublažio je grubi, dobar izgled, koji ide s uglatom vilicom, širokim, prema dolje povijenim obrvama i očima duboko položenima ispod njih. – Vi mora da ste Kate Brannigan, rekao je pružajući ruku. – Nisam vas htio prestrašiti. Ja sam John Turpin.

Za čovjeka koji je izišao iz okvira svojeg posla u nastojanju da ubijedi Gloriju da zadrži svoje probleme u obitelji, izgledao je začuđujuće srčano. – Drago mi je što sam vas upoznala, rekoh.

– Kako napreduje vaša istraga?, pitao je, dobroćudno se smiješeći dolje na mene.

– Mogu vam postaviti isto pitanje. – Ako me momak pokušao pobijediti svojom tobožnjom bespomoćnošću, najmanje što sam mogla učiniti bilo je da iskoristim prednost i pročeprkam za nešto informacija.

Njegov se osmijeh iskrivio u jedan kut usana, iznenada mijenjajući izraz njegovog lica od dobrohotnoga u grabežljivo. – Bojim se da sam ja više čuvar povjerljivosti kompanije, nego gospode Kendal.

– Ali očekujete od mene da podatke podijelim s vama?, nevino sam upitala.

Počeo je presti. – Zapravo ne, ali nikad nije naodmet pokušati. B~ kako ste to i vi sami pokazali. Nadao sam se da možemo mali problem gospođe Kendal zadržati u kući, no ako ona inzistira na rasipanju svojeg novca na usluge koje joj mi možemo puno učinkovitije pružiti i to besplatno, ja je ne mogu u tome spriječiti.

– Mogu li joj reći kada da očekuje rezultate vaše unutarnje istrage? – Više nisam glumila slatkoću i nježnu igru. To me nije nikamo odvelo, pa sam mislila da isto tako mogu glumiti Gospođu Poslovnu.

Turpin je jednu ruku zavukao u džep sakoa, s palcem koji mu je virio van, baš kao što je i Princ Charles uvijek radio.

– Nemoguće za reći. Ja sam u svoje vrijeme imao mnogo poziva, a većina je njih bila mnogo ozbiljnija od umotvorina nekog otrovnog pisca nalivperom.

– Gume na njezinom automobilu izbušene su. Sve četiri gume. I to na tlu koje je u posjedu NPTV-a, podsjetila sam ga.

– Sapunice surkuvinski posao., tvrdio je. – Daleko sam od uvjerenja da postoji bilo kakva veza između pisama i guma na automobilu. Ne mogu vjerovati da vam je teško zamisliti kako gospođa Kendal može nekome od kolega toliko ići na živce, da taj netko izgubi strpljenje i ponese se djetinjasto.

– Vi to, zapravo, ne govorite zaozbiljno, zar ne?, rekoh, boreći se protiv nevjerice u svome glasu.

– To je ono za što ste vi plaćena, gospodo Brannigan. Ja, ja imam za voditi kompaniju za televizijsku proizvodnju. – Kimnuo je glavom i ponovno mi podario sav svoj obrambeni šarm. – Bilo mi je zadovoljstvo.

Nisam ništa odgovorila, samo promatrala njegova leđa kako se udaljavaju u odijelu krojenom tako da savršeno prikrije učinke prekomjernog sjedenja za uredskim stolom. Ako je naš razgovor

bio obrascem za uobičajeno ponašanje ovdje, jedino me iznenađuje što je Gloriji trebalo toliko mnogo vremena da me unajmi.

Usprkos Turpinovoj intervenciji, do ručka mi je bilo dosadnije, negoli u tjednima prije nego što sam uspjela odbaciti A razinu Latina. Da je bilo tko pitao, morala bih priznati da sam upletena u bilo koju smetnju koja se pojavila. Baš sam bila ležala, kako sam otkrila kada se oglasio moj mobitel, usred petog ponavljanja napete scene između moje klijentice i oca pobačenog fetusa njezine unuke.

Posramljena, iskrivila sam lice u grimasu isprike kada je glumac koji je stajao nasuprot Gloriji, ljutito zureći u mene, promrmljao: – Za ljubav jebanja. Što je ovo? Jebeni amaterski grad? – On je jednom proveo šest mjeseci čekajući suđenje za silovanje (prema naslovnoj stranici časopisa Sun od prije par mjeseci), što nije poboljšalo snagu njegovih riječi, tada.

Dogegala sam se iza rekvizitera i glave spuštene na grudi promrmljala – Zdravo?

– Kate? Uhićen sam. – Glas mi je zvučao poznato, scenarij definitivno ne. Donovan Carmichael bio je student druge godine strojarstva na UMIST-u. Tek je počeo preživljavati od patetične studentske stipendije, radeći honorarno za mene kao uručitelj sudskih poziva, obavljajući posao koji isplaćuje nadnice njegove majke. Jesam li spomenula da je njegova majka bila uredska tiranica Shelley? I da je mrzila pomisao kako bi njezin visokoobrazovani sinčić mogao pasti u iskušenje da sve to odbaci i postane čudakom sa zloćudnih ulica, poput njezine šefice? To vjerojatno objašnjava zašto je spomenuti dečko iskoristio mogućnost jednog telefonskog poziva da nazove mene, radije negoli svoju sitničavu majku.

– Zbog čega?

– Zato što sam crnac, mislim, rekao je ljutito. – Što se dogodilo?

– Bio sam u Hale Barnesu. – To je puno toga objasnilo. Nema ju mnogo crnih momaka visokih šest stopa i tri inča, posebno onih čija su ramena šira od sjajnih sportskih automobila u njihovim garažama-za-četiri-automobila. To bi previše smanjilo vrijednost njihove imovine.

– Što si tamo radio?

– Radio sam, rekao je. – Znaš? Pokušavao sam obaviti isporuku poziva koji je stigao u subotu poslije podne? – To je bio njegov način da mi kaže kako postoje i druge uši koje slušaju naš razgovor. Znala sam da misli na slučaj sprječavanja kućnog nasilja za kojeg smo bili unajmljeni da ga riješimo. Suprug je svojoj supruzi slomio jagodičnu kost zadnji put kada je imao loš dan. Ako je Donovan uspio u uručivanju poziva, moglo bi se dogoditi da ne bude slijedećeg puta. No, postojali su razlozi zašto je Donovan osjećao odbojnost prema otkrivanju svoje mete ili klijentovog imena policajcima. Jednom kada izađeš iz visoko profiliranih središnjegradskih odjeljaka koji su danomice pod prismotrom, ustanoviš da većina policajaca nema mnogo sućuti za žrtve kućnog nasilja. Posebice kada je momak koji je zlostavljao ženu jedna od najvećih gradskih nogometnih zvijezda. Prestao bi biti herojem u očima momaka u plavom. – Terete li te za nešto?

– Nisu me još ispitivali.

– U kojoj si policijskoj postaji? – Altrincham.

Pogledala sam na svoj sat, a zatim prema prostoru ograđenom konopcem. Bili su pred odlaskom na pauzu. – Poslat ću nekoga tamo što prije mogu. Do tada, ništa ne pričaj. OK?, rekla sam tihim glasom.

Ne čekavši odgovor, isključila sam mobitel i na prstima se vratila na snimanje. Gloria i idiotski momak s kojim je glumila u

toj sceni ponavljali su istu po osmi put i redateljica je objavila da je zadovoljna. Gloria je glasno uzdahnula i odšetala sa scene, čupajući s glave Brendinu vlasulju prilazeći mi. – To je sve od mene za danas, dušo, rekla je. – Odbaci me doma i ostatak si dana slobodna.

– Ostaješ li kod kuće?, pitala sam loveći s njom korak dok smo hodale prema sobi za presvlačenje koju je dijelila s Ritom Hardvick, glumicom koja je glumila Thelmu Torrance, djevojku iz dobrih, starih vremena koja nikada nije odrasla.

– Ja sam ta. Na odlasku moram pokupiti knjigu snimanja za slijedeći mjesec. Ležat ću u jacuzziu učeći svoju ulogu, dok ne bude vrijeme za spavanje. To nije ugodan prizor i ne treba mi promatrač. Posebno ne onaj koji mi naplaćuje za tu privilegiju, dodala je nestašno.

Trudila sam se da ne izgledam tako zadovoljno, kako sam se osjećala. Mogla sam poslati odvjetnika da spasi Donovanu, ali nije mi to zvučalo kao da su stvari došle do točke na kojoj ih ne bih i sama mogla riješiti, a odvjetnici ili koštaju novaca koje si nisam mogla priuštiti, ili usluga koje nisam željela dugovati.

Dva sata kasnije, pratila sam Donovanu do svog auta. Policajci ne vole privatne istražitelje, ali suočeni sa mnom koja im prijetim pravnom tužbom za neopravdani pritvor i rasno zlostavljanje, bili su jednostavno presretni da mogu pustiti Donovanu iz sobe za ispitivanje, gdje je on koracima premjeravao pod za vrijeme svake minute koja mi je trebala da dotamo stignem.

– Ništa nisam učinio, znaš, potužio se Donovan. Njegova je srdžba plivala tik ispod površine. Nisam ga mogla kriviti, ali za dobrobit sviju nas, nadala sam se da će je vožnja biciklom izbaciti iz njegovog sistema.

– Prema cajkanu s kojim sam razgovarala, jedan od susjeda vidio je kako se šuljaš oko stražnje strane kuće i mislio je da si provalnik, rekoh nabrušeno.

– Da, baš. Sve što sam radio bilo je da sam provjeravao je li on u sobi za biljar, sa stražnje strane kuće, kao što je njegova žena rekla da obično jest tamo, ako nije na jutarnjem treningu. Mislio sam, ako je tamo, a ja sam otišao ravno do francuskih prozora, morat će doći i otvoriti mi; ako ništa drugo, a ono da mi nakenja hrpu gluposti. Kad sam vidio da je mjesto prazno, vratio sam se dolje na prilaz i sjeo na zid uz cestu, odakle sam ga mogao vidjeti kada dolazi kući. To nije izgledalo kao da se skrivam, nastavio je. – Uhapsili su me samo zato što sam crnac. Svatko tko je crnac na ulici u Hale Barnesu mora biti provalnik, nije li tako?

– Ili raspačivač droge. Bogataši moraju odnekuda dobivati svoj kokain i heroin, ukazala sam razumno. – Gdje je tvoj bicikl?

– Hale Barnes. Privezan za postolje ulične svjetiljke, nadam se.

– Hajdemo natrag pokupiti ga, uzdahnula sam. S lisnatih aleja Hale Barnesesa kapale su meke kapi kiše u naše ovratnike, dok smo hodali uz travnati rub koji je vodio do kuće naše mete. Vrata od kovanog željeza stajala je otvorena, razotkrivajući pogledu dugačak prilaz popločan ciglama postavljenima u cik-cak liniju. Bilo ih je dovoljno za izgraditi dvije spojene kuće. Na vrhu su prilaza bila dva sportska Mercedesa. Moje je srce potonulo. – Ne vjerujem u to što vidim, promumljala sam.

Hodali smo prilazom prema prljavobijeloj, niskoj građevini izgrađenoj u stilu haciende koja bi u Californiji izgledala velebno. Ovdje u Chesireu, izgledala je jednostavno smiješno. Pritisnula sam na zvonce. Nakon duge stanke, vrata su se bez upozorenja tiho otvorila. Prepoznala sam njegovo lice sa stražnjih stranica Chroniclea. Barem jednom nisam morala provjeriti njegov

identitet prije uručenja papira. – Da?, rekao je, mršteći se. – Tko ste vi?

Nagnula sam se naprijed i tutnula papire dolje prema ručniku kojim je bio omotan – to je bilo sve što je imao na sebi. – Ja sam Kate Brannigan, a vi ste dobro i istinski posluženi, rekla sam.

Dok sam govorila, preko njegovog sam ramena ugledala ženu isto tako omotanu ručnikom. Poput njega, i ona je izgledala kao da je bila u krevetu, i to ne samo zbog popodnevnog drijemanja. I nju sam prepoznala iz *Chronicle*. S dnevnih stranica. Bivša manekenka Bo Robinson. Ovih dana bolje poznata kao supruga čovjeka kojem sam upravo uručila tužbu za koju je njezin odvjetnik ispišao krv da je iskamči od okružnog suca.

Sada sam se prisjetila što sam najviše mrzila u svojim danima uručitelja sudskih poziva.

Posljednja stvar koju je Donovan rekao prije nego je odpedalirao do fakultetske knjižnice bilo je – Nemoj reći mojoj mami da sam bio uhićen, OK? Čak niti u šali. Osim ako ne želiš da mi ponovno zabrani da radim za tebe.

Pristala sam. Naposljetku, šale bi trebale biti smiješne. Na nesreću, murjaci u Altrinchamu nisu bili upoznati s tim dogovorom. Ono što nisam znala bilo je da, dok sam ja očima pretraživala njihovo krasno predvorje (uređenje je vizualno bilo izazovno, pokućstvo djelo mazohista, poster iz hrama, nepromijenjeni od 1959.), uredski je narednik nazivao u ured Brannigana & Co, provjeravajući da li patuljčica crvenkastosmeđe kose i div u trenirci stvarno rade na tome mjestu i nisu par provalnikamudrijaša usred posla.

Jedva sam kročila nogom kroz vrata, kad me Shelleyin glas pogodio poput eksplozije. – Star devetnaest godina i nikada nije bio u policijskoj postaji, počeo je uvodni plotun. – Pet minuta radi s tobom i jednako tako može biti nekakav ludak s Moss Side-a. I

sada je njegovo ime u njihovom računalu. Još jedan crni kučkin sin koji se uspio s time provući; eto kako će ga imati zavedenog!

Podigla sam dlanove prema njoj, pokušavajući smiriti njezin bijes. – U redu je, Shelley. Nije bio formalno uhićen. Ništa neće unijeti u računalo.

Shelley je frknula. – Tako si bistra kada se radi o tvom poslu. Kako to da si toliko naivna kada se radi o našim životima? Nemaš ni najmanjeg pojma kako je to za dječaka kao što je Donovan kada ga pokupi policija! Oni u njemu ne vide dječaka koji teško radi i koji je odgojen da poštuje starije i kloni se droga. Oni samo vide još jedno crno lice tamo gdje mu nije mjesto. A ti si ga tamo smjestila.

Provukla sam se pored recepcije, pokušavajući od mojeg ureda učiniti siguran zaklon od unakrsne vatre. – Shelley, on je odrastao muškarac. Mora donositi svoje vlastite odluke. Rekla sam mu, kada sam ga uzela da bude uručitelj sudskih poziva, da to nije tako lagan posao kako izgleda. Ali, bio je uvjeren da može s time izaći na kraj.

– Naravno, može s time izaći na kraj, urlala je. – Nije on problem, problem je u drugim šupcima tamo vani; u tome je problem. Ne želim da to više radi.

Skoro sam dosegla sigurnost mojih vrata. – To ćeš morati riješiti s Donom, rekla sam joj, zvučeći pitomije nego što sam se osjećala.

– I hoću, ne brini se za to, riknula je.

– OK. Ali, ne zaboravi razlog zašto to radi. – Suzila je oči. – Na što ciljaš?

– Radi se o nezavisnosti. On se trudi zaraditi svoj vlastiti novac, kako ne bi stalno morao zavljučiti ruku u tvoj novčanik. Pokušava ti dati do znanja da je on sada muškarac. – Duboko sam uzdahnula, pokušavajući da se ne osjetim ugroženom bijesom koji

je Shelleyine savršeno zasvođene obrve iskrivio u natmurene guje. S rukom na kvaki, isporučila sam joj ono što je trebalo biti nokautirajućim udarcem. – Moraš mu dopustiti da čini svoje vlastite pogreške. Moraš ga pustiti da ode.

Otvorila sam vrata vapeći za sigurnošću. Nisam bila takve sreće. Umjesto tihog svetišta, upala sam u raj bezveznjaka. Par crvenoobrubljenih očiju uzgledao je u mene optužujućim pogledom. Pod pritiskom Shelleyinog bijesa, zaboravila sam da moj ured više nije moj. Sada sam bila samo jedan usamljeni aktivni partner u Brannigan & Co. Uselila sam u veću od dviju soba koje su se otvarale ka recepciji. Kada sam bila mlađom partnericom u Mortensen i Branniganu, to se podvojilo u ured Billa Mortensena i sobu za sastanke s glavnim klijentima. Sada je to bilo moje svetište.

Tih je dana moja bivša jazbina bila soba s računalima, koju je prema potrebi koristio Gizmo, naš savjetnik za računalnu tehnologiju. U našem poslu, to je ugladjeni izraz za hakera. I kada dođe do prodiranja u sisteme drugih ljudi na mačji način, Gizmo je kralj crnih predjela. Na skali od jedan do deset, njegove socijalne vještine negdje su oko apsolutne nule. Uvjerena sam da je to glavnim razlogom što je otpušten sa svog posla sistemskog čarobnjaka u Telecomu. Oni su danas postali vodeća multinacionalna kompanija i svatko tko radi za njih mora proći pod čovjeka. Životne forme na bazi silikona, poput Gizma, morale su biti izbačene kroz vrata.

Njihov gubitak bio je moj dobitak. Tu je, naravno, moralo doći do promjena. Obične, smeđe omotnice napunjene novčanicama bile su zamijenjene sistemom mnogo privlačnijim porezniku, ako već ne i knjigovođi kompanije. Tada je došlo do nezadovoljstva namještenika. Gizmo je uvijek volio izgled koji je trebao služiti kao izvrsno prikrivanje za život od napojnica.

S odjećom nije bilo tako teško. Uspjela sam ga natjerati da se prestane uvijati dovoljno dugo da mu se uzmu ključne mjere, a onda smo udarili po dizajnerskim rasprodajama tvornica odjeće. Planirala sam mu taj iznos oduzeti od prve plaće, ali nisam ga htjela previše preplašiti. Sad je imao dva pristojna odijela, četiri košulje koje neizglačane nisu izgledale baš prestrašno, par nenapadnih kravata i kišni ogrtač na kojeg bi svaki voajer bio ponosan. Mogla sam ga izvesti van kao našeg stručnjaka za računalno osiguranje, bez bojazni da će se klijenti prestrašiti, a imao je i par odijela koja neće potpuno uništiti njegov ulični imidž, ako se dogodi da se još neki zombi zatekne na ulicama za danjeg svjetla, htijući se s njime sastati.

Sa šišanjem je već išlo teže. Ne vjerujem da je potrošio i jedan novčić za šišanje tamo negdje od 1987. Uvijek sam mislila da jednostavno uzme škare i odreže bilo koji uvojak čiji ga odraz u monitoru trenutno zasmeta. Gizmo me pokušao uvjeriti da voli obavljati šišanje na taj način. Koštalo me pet piva da ga dovedem do stanja u kojem ga mogu odvući do frizerskog salona, gdje sam već triput otkazivala dogovor. Frizer je odnio mučnu pobjedu, ali je uspio svladati svoje estetske muke dovoljno dugo da uspije obaviti posao. Giz je osvanuo s ozbiljnom, oštrom frizurom, a ja sam završila zapanjena spoznajom da se ispod nemoguće odjeće i strašne frizure krije, u biti, privlačan muškarac. Zastrašujuće.

Tri mjeseca kasnije, još je uvijek izgledao poslovno, njegovi opuštteni obrazi i zakrnavljene oči pristajale su trenutnom imidžu ovisnika o heroinu kao muškom glamuru.

Čak sam prečula primjedbu jedne od prijateljica Shelleyine kćeri adolescentice, koja je rekla da izgleda jebozovno. Taj Trainspotting odgovoran je za mnogo štošta. – U redu, promrmljao je, već ponovno gledajući na ekran. – Hoćete li vas dvije prestati bučiti?

– Oprosti, Giz. Nisam, zapravo, mislila ući ovamo. – Znam što si mislila, rekao je.

Prije no što sam uspjela otići, vrata su se trijeskom otvorila. – I još nešto, rekla je Shelley. – Nisi otvorila novu košuljicu za Gloriju Kendal.

Gizmov se glava podigla kao da je na opruzi. – Gloria Kendal? Ona Gloria Kendal? Brenda Barrowelough iz Sjevernjaka?

Progutala sam knedlu. – Ona je klijent?

– Ne mogu vjerovati da gledaš Sjevernjake, rekla sam. – Bila je jučer ovdje, reče Shelley samozadovoljno. – I, osobno je za mene potpisala svoju fotografiju.

– Vau! Gloria Kendal! Cool! Mogu li kako biti od pomoći? – Zadnji sam ga put vidjela tako uzbuđenog, kad je puštena u prodaju poboljšana verzija Netscape Navigatora 3.0.

– Javit ću ti, obećala sam. – Sada, ako biste me oboje ispričali, imam nekog posla za obaviti. – Slatko sam se nasmiješila i proklizila pored Shelley. Kad sam prošla hodnikom, otvorila su se vanjska vrata i ušla je ogromna košara cvijeća. Ljiljani, ruže, gerberi, i još tucet drugih stvari kojima nisam znala ime. Za jedan divlji trenutak pomislila sam da se Richard možda ispričava za prošlu noć. Imao je razloga, s obzirom na ono što se događalo nakon što je Dennis otišao. Misao je zatreperila i umrla kada je nada nadvladana iskustvom.

– To će biti od Glorije Kendal, prorekla je Shelley. Suprotstavila sam joj se. – To će biti Donovanova otplata prvog obroka isprike tebi.

– Pogrešna adresa, rekao je tmurno Gizmo. Sudeći po tome kako nam je dan odmicao, vjerojatno je bio u pravu. – Da li je ovo Brannigan & Co?, pitao je cvječar. Za jedan tako egzotičan buket, on je imao zapanjujuće običan manchesterski naglasak.

– Tako je, rekoš – Ja sam Brannigan. – Istupila sam prema naprijed u očekivanju.

– To nije za tebe, srce, rekao je glas muškarca, napola izvirujućeg iza ruba cvjetova. – Imate li ovdje nekakvog Gizma?

JUPITER U RAKU U TREĆOJ KUĆI

Jupiter je egzaltiran u Raku. Ona ima filozofski pogled na svijet, uživa u dubokom razmišljanju. Velikodušna je i posjeduje smisao za humor, s jakim zaštitničkim nagonima. Njezina intuicija i mašta moćna su oružja, koja može razviti da iz njih izvuče dobitak. Ima dobar osjećaj za posao, a komunikacije su joj dobro aspektirane u ovome području. Vjerojatno piše veoma bitke sažetke.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Bilo mi je teško pratiti Glorijin monolog idućeg jutra, dok smo se vozile prema studijima. Šaljiva zagonetka Gizmovog tajanstvenog buketa bila je mnogo zanimljivija od njezine analize rečenica dijaloga iz Sjevernjaka za idući mjesec. Kada je dostavljač objavio za koga je cvijeće, Shelley i ja smo se okrenule prema Gizmu. Crven i skamenjen, odbio je otkriti bilo što. Shelley, koja se uvijek brzo snalazila, pomogla si je s porukom pričvršćenom za cvijeće, trgajući omotnicu.

Sve što je tamo pisalo bilo je, – WWW postaje stvarnost. – Znam. Virila sam joj preko ramena. Dostavljač je cvijeće odložio na Shelleyin stol i dao petama vjetra. Zasiurno je vidio previše prolijevanja krvi zbog cvijeća, a da bi se i dalje tuda motao. – Pa, s kime si to brbljao preko Interneta?, zahtijevala sam. – Tko je kibernetička dama?

– Kibernetička dama?, ponovila je Shelley poput jeke. Pokazala sam na karticu. – WWW. World Wide Web. Internet. To je od nekoga koga je upoznao surfajući po web-stranicama. Pa, ne baš upoznao u punom smislu te riječi. To je netko s kime je razmjenjivao e-mail.

– Sigurnije od razmjenjivanja tjelesnih tekućina, prokomentirala je Shelley suho. – Pa, tko je kibernetička dama, Gizmo?

Gizmo je odmahnuo glavom. – To je šala, rekao je rezerviranim glasom čovjeka, koji ne očekuje da će mu se povjerovati. – Samo koji me pokušavaju zeznuti dok sam na radnom mjestu.

Odmahnula sam glavom. – Ne bih rekla. Još nikada nisam srela kompjuteraša koji će potrošiti lov na cvijeće, dok na planetu još postoji softwarea za kupiti.

– Ozbiljno, Kate, to je samo zezancija, rekao je očajnički.

– Neka skupa zezancija, prokomentirala je Shelley. – Zar je, onda, netko od tvojih frendova dobio na lutriji?

– Nema nikakve dame, OK? Pustite to na miru, ha?, rekao je, ovoga puta zvučeći istinski uznemireno.

Tako smo to pustili na miru, mi osjećajne cure kakve već jesmo. Gizmo se povukao nazad u svoje carstvo visoke tehnologije, a Shelley se nacerila. – Nema svrhe da gledaš u mene, Kate. On neće pasti na onu foru: – Sa mnom možeš pričati o tome, ja sam žensko, ja razumijem sve te stvari. Sad je sve na tebi.

– Muškarci nikada ne plaću na mome ramenu, pobunila sam se.

– Ne, ali ti si jedina ovdje koja dovoljno zna o računalima, da možeš otkriti s kime je to on razgovarao. – Odmahnula sam glavom. – Nema šanse. Ako Gizmo ima kibernetičku tajnu, ona će biti negdje pod šifrom u računalu i ja je neću moći pronaći. Jednostavno ćemo to morati učiniti na teži način. Prva stvar za sutra ujutro – bolje da odeš do cvjećara.

Nazovite me kućkom, ali dok sam vozila Gloriju prema studijima, bila sam zaposlena razmišljanjem kako bismo mogli otkriti Gizmovu tajnu obožavateljicu, ako je bila toliko pametna da prikrije svoje tragove kod dostavljača cvijeća. Tako sam zamalo prečula kada mi je Gloria postavila pitanje koje je kao odgovor zahtijevalo više od mrmljanja. – Onda, nemaš ništa protiv da ideš sa mnom noćas?

– Ne, to je u redu, rekla sam, ne baš sigurna u to s čime sam se složila.

– Stvarno okrećem naglavce tvoj ustaljeni društveni život, dušo., nastavila je. – Ako imaš dečka kojeg želiš povesti sa sobom, dobrodošla si da to učiniš, znaš.

Mora da sam pokazala koliko je mala mogućnost za to, jer se Gloria zahihotala. – On je rock-kritičar, rekla sam. Zagrcnula se od smijeha. Onda ga bolje ne vodi tamo gdje ja pjevam, rekla je. – Prestara sam da bi me se vrijeđalo.

Dok smo stigli do studija, oblaci su prekrili nebo i krupne kapi kiše zabubnjale su po vjetrobranu. – Oh, k vragu, reče Gloria.

– problemi? – Trebali smo ovog jutra snimati vani. Kada pada kiša, kao sada, čekat će da vide hoće li se vrijeme proljepšati, a u međuvremenu će snimati scene u zatvorenome, koje su bile predviđene za poslije podne. Ja nisam ni u jednoj od tih scena, tako da ne samo da gubim slobodno poslijepodne, nego se i moram motati ovuda čekajući da se vrijeme promijeni. – Prekopala je po torbici u kojoj je nosila svoje zabilješke i izvukla zgužvani raspored. – Da vidimo... Moglo bi biti i gore. Teddy i Clive u istoj su nevolji. Igraš li bridž, Kate?

– Loše. Nisam ga igrala s ljudima još otkad sam bila studenticom, a i tih mi je dana računalo obično pomagalo.

– Ne možeš igrati gore od Rite Hardwick, rekla je blago. – To je, onda, sređeno.

– Dva pika, rekla sam oprezno. Moj partner, Clive Doran (Billy Knowles, pokvareni kladioničar s dobrim okom za uposlenike ženskoga spola), teško je progutao slažući se.

– Propuštam, reče Gloria. – Tri herca.

– Duplam, oglasio se Teddy Edwards, Glorijin filmski suprug, slabić Arthur Barrowelough, nabildani kauboj i propali kockar. Nadala sam se da ima sreće s kartama u privatnom životu, koliko je imao i na filmu. Ono što je Gloria propustila napomenuti u autu, bilo je da smo igrali s ulozima od deset penija. Pretpostavljam da je mislila kako me plaća toliko, da sad mora vratiti nešto od tog novca.

Pogledala sam u svoje karte. – Ponovno duplam, rekoah ponosno. Clive je podignuo jednu obrvu. Moja je ponuda kružila stolom i počeli smo igrati. Uskoro sam shvatila da je ostalo troje toliko naviknuto na igru jedni drugih, da mogu igrati samo s pola mozga pri odabiru iduće karte. Igranje bridža bilo je samo izgovorom za ogovaranje u relativnoj privatnosti Glorijine sobe za presvlačenje.

– Jeste li vidjeli Sun jutros? – pitao je Clive, opušteno bacajući kartu na stol.

– To bi bilo teško propustiti, ukazala je Gloria. – Ne znam kako je na mjestima gdje vi živite, ali svaki prodavač novina pored kojeg prolazimo ima vani tezgu. Razotkrivena je homoseksualna zvijezda sapunice: Ekskluzivno. Ponekad se pitam živimo li mi krajem osamnaestog, ili dvadesetog stoljeća? Mislim, kome se još fućka za to ako je Gary Bond peder? Nikoga od nas za to nije briga, a mi smo ti koji moramo raditi s dečkom.

– Oni su prokleta nesposobni, ti prokletnici – , promrmljao je Teddy, odnoseći štih sa stola, za kojeg sam mislila da ću ga pobrati s mojim karinim asom.

Clive je uvukao dah srknuvši. – Kako to misliš?

– Nije baš da je to iziskivalo previše kopanja. Nije kao da je to neka tajna, da je Gary homić. Uvijek šeće s momcima koje pokupi u homićkom selu. – Teddy je frknuo. – Sjećam se kada je to bio samo okrug crvenih lampi oko Canal Streeta. Tih dana, ako si tamo zalazio, bar si mogao biti siguran da se ispod ogrtača krije žensko tijelo.

– A on se ne petlja s djecom, nastavila je Gloria, pobirući slijedeći štih. – Dobar momak, taj Gary. Mislim, Gary je uvijek s dečkima svojih godina.

– U zadnje je vrijeme bilo mnogo nezgodnih priča o Sjevernjacima, rekla sam. Možda sam ovdje glumila budalu, ali to nije značilo da moram svoj posao shvaćati doslovno.

– Vi se ne šalite, rekao je Clive osjećajno, zabacujući poznatim pokretom ruke svoju tanku kosu s čela. – Navikneš se živjeti u zdjeli za zlatne ribice, ali u zadnje je vrijeme to već postalo smiješno. Svi se ponašamo kao učiteljice u nedjeljnoj školi.

– Aha, ali možeš biti dobar poput zlata za sve pogodnosti koje ćeš imati, ako su kosturi još u ormaru, reče Gloria. – Ima već sedamnaest godina otkada je Tony Peverell završio iza rešetaka, jer je mahao svojim pimpekom ispred par curica. Morao je misliti kako smo mi već odavno mrtvi i pokopani. Onda to opet iskrsne na naslovnici News of the World . A njegova je žena poslužiteljica u crkvi. – Zatresla je glavom. Sjećala sam se te priče.

– Otišao je iz programa, nije li?, pitala sam, pogledavajući na naš pobjednički rezultat i prikupljajući karte kako bi ih promiješala, dok je Gloria dijelila za novu partiju s drugim špilom.

– Da li je pao, ili je bio gurnut?, javio se Clive. To bi zvučalo zlokobno, da nije dolazilo od nekoga s prćastim nosom i rupicom u bradi i ponašanjem samo neznatno manje pederskim od Kenetha Williamsa. Bilo je teško za povjerovati da je bio sretno oženjen i imao troje djece, ali prema Gloriji, njegovo je beskičmenjačko

ponašanje bilo ništa više, doli prenavljanje iza scene. – A trebala sam znati, namignula je. Nisam ništa pitala.

– Na što misliš, pitala sam sada.

– Mislim na Johna Turpina, rekla je Gloria. – Rekla sam ti za Turpina, nisam li? Čovjek sa sjekirom iz uprave. Koordinator za administraciju i proizvodnju, tako ga oni zovu. Mi ga nazivamo gnjidom. Samo još jedan prokleti, tipični TV-direktor, koji u cijelom svom životu nije proizveo niti minute programa, a misli da se u to razumije bolje od svijuu.

– Turpin je glavni za izmjene ugovora glumcima, objasnio je Clive, slažući svoje karte. – Tako je on tehnički odgovoran kada dođe do curenja informacija do novinara. Zadnjih je šest mjeseci jurio naokolo kao sva četiri jahača Apokalipse. On prijeti, šizi, bjesni, ali svejedno, informacije još uvijek cure van. Jedna kara.

– Propuštam. To ga izluđuje, rekao je Teddy sa zlobnim smiješkom koji je otkrivao njegove zube glodavca.

– Jedan herc? – pokušala sam, pitajući se kakvu poruku to šalje mojem partneru. – Kada je pitao koji sistem ponuda više volim, morao sam se opako nasmiješiti i odgovoriti – Pretskazujući? – Nije djelovao zadivljeno.

– Nisu skandali ti, koji tjeraju njegov krvni tlak do stropa. To su rečenice dijaloga koje cure van. – Gloria je pripalila cigaretu, motreći Teddyja ispitivački. – Dva trefa. Sjećate li se kada se Sunday Mirror prilijepio za onu priču o Colettinom dobročinstvu?

– Colette Darvall?, pitala sam. – Tako je.

– Mora da mi je to promaklo, rekoh.

– Dvije kare, reče Clive nježno. – Gdje ste bili toga mjeseca, na Marsu? Kada je njezinoj kćeri dijagnosticirana multipla skleroza, Colette me upoznala sa svim tim ljudima čija djeca imaju istu bolest. Dopustila im je da je koriste kao svojevrsan zaštitni lik za skupljanje dobrotvornih priloga. Naradila se kao

konj za njih. Uvijek je davala besplatne intervjue u njihovu korist, uplaćivala im novac i što sve još ne. A onda je ispalo da jedan od organizatora potkrada dobrotvorni fond. Zbrisao je u zapadnu Indiju sa svom lovom. Sve to ne bi bilo više od neugodne tragedije za sve upletene, da nije bilo tog nesretnog detalja – on je prethodna tri mjeseca povaljivao Colette tako, da se sve dimilo.

– Opa, rekla sam.

– K vragu, vi privatni istražitelji baš znate sočno opsovati, zar ne?, rekao je Teddy kiselo. – Mislim da – opa – nije bilo baš sve, što je Colette rekla na to. No, Turpin je bio OK, što se toga tiče. Postavio je jednog policajca da dan i noć dežura pred njezinim vratima i rekao joj da ne brine za svoj posao.

– To zato, što je imati aferu s nečijim suprugom veoma seksi, po kriterijima službe za odnose s javnošću; dok je slinjenje za školarkama jednostavno ljigavo., rekao je Clive. – Jesi li položio zavjet šutnje, Teddy? Ili ćeš dati ponudu?

– O, Bože, zaječao je Teddy. – Tko je dijelio ovaj krug? Morat ću propustiti. Oprosti, Glo.

– Propuštam, ponovila sam poput jeke.

– Ja ću biti treći u tome nizu. Sve je tvoje, Clive. – Gloria se naslonila na naslon stolca i otpuhнула oblačak dima prema stropu. – Bože, kako mi je drago što Rita nije ovdje da mi prigovara zbog pušenja!

– Bolje pazi, da te Turpin ne uhvati, reče Clive.

– Zvuči kao prava nagrada Turpin, rekoh. – Srela sam ga jučer i bio je prema meni fin kao novčić od devet penija. Ništa mi nije rekao, ali učinio je to šarmantno.

– Slatkorječivi kučkin sin. Učinio je pravu zbrku od sređivanja moje sigurnosti. Prokleti čokoladni čajnik, rekla je Gloria podcjenjivački. – Ako ništa drugo, bar ga je ta frka oko budućnos-

ti serije spriječila da istražuje tko odaje rečenice dijaloga novinara.

– Budućnost serije? Sigurno ne misle ukinuti Sjevernjake? – Bila je to ideja radikalnija od ukinuća monarhije, i puno bi više ljudi pravilo nereda po ulicama. Iz nekog je razloga publika mnogo spremnije opraštala grijeha glumcima iz njihove omiljene serije, nego kući Windsora, iako su plaće za oboje išle iz njihovih džepova, jednim dijelom za njihov porez, a drugim za skriveni porez za oglašavanje.

– Ne budi glupa, rekla je Gloria. – Naravno da neće ukinuti Sjevernjake. To bi bilo poput glasovanja o čokoladi o Uskrsu. Ne; ono što će učiniti, bit će da nas prebace na satelit ili kablovski kanal.

Zabuljila sam se prazno u nju, zaboravljajući na karte. – Ali to bi značilo gubljenje svih vaših gledatelja. Samo dva čovjeka i jedan pas gledaju kablovsku.

– I pas vodičevog psa, procvrkutao je Teddy sumorno. – Postoji teorija da, ukoliko Sjevernjake skrenu na jedan od onih kanala – plati-pa-gledaj, gledatelji će ih slijediti, rekao je Clive. Muškarci u odijelima misle da su naši sljedbenici toliko ovisni, da će radije postaviti satelitski tanjur, nego da izgube svoju dozu od tri dana tjedno svakodnevne priče o ljudima sjevera.

– Teško svakodnevno, promrmljala sam. – Pokažite mi bilo koje mjesto u Manchesteru, gdje nitko ne izostaje s posla više od svake četvrte noći i gdje su prodavaonice na uglovima, kiosci s brzom hranom i kiosci s novinama još uvijek vođeni od strane bijelih Anglosaksonaca.

– Mi nismo prokleti dokumentarac, rekao je Clive. Jasno je već ranije čuo slične pritužbe. Njegova me zlovolja nije uznemirila, otkako je to rezultiralo bacanjem ostatka karata uz napeto vodstvo.

– Ne, mi smo fantazija, rekao je Clive veselo, odnoseći idući štih i polažući karte na stol. – Mislím da je ostatak naš. Ono što mi omogućavamo, Kate, jest suvremena nostalgija. Vraćamo se u prošlost koja nije nikada postojala, ali je prevodimo u suvremene izraze. Ljudi se osjećaju otuđenima i usamljenima u gradu i mi stvaramo privid da su i oni dijelom zajednice. Zajednice, u kojoj su sve djevojke lijepe, svi momci imaju lijepa ramena i gdje svaka žena preko tridesetpete ima u sebi zrnce narodne mudrosti. – Počela sam razumijevati zašto Clive krije svoje ženskasto ponašanje. Ispod svega toga prosijava um oštriji nego što ga je ikada pokazao ijedan od njegovih kolega iz glumačke ekipe. Bio je isto toliko samodovoljan kao i oni, ali je barem donekle posvećivao nešto pažnje tome, čime zarađuje za svoj život na zavidnom nivou. Kladam se da ga je to učinilo stvarno poznatim u zelenoj sobi, punoj samoživih ljudi koji su, svaki ponaosob, bili uvjereni kako su baš oni zaslužni za uspjeh serije.

– I tako, ti tvrdiš da je čežnja za bajkama toliko jaka, da će milijuni koji se triput tjedno uključe u program preuzeti upute o uporabi satelita, kao stado malene janjadi? – rekla sam s očiglednom podozrivošću.

– Mi to ne kažemo, dušo, reče Gloria pripaljujući novu cigaretu dok je Clive dijelio karte. – Ali uprava da.

– To teško da iznenađuje, reče Teddy. – Oni su ti, koji će postaviti bombu, ma što da se dogodilo.

– Kako to? – pitala sam.

– Ugovor koji NPTV ima s TV mrežom podložan je ponovnom pregovaranju. Mreža zna da je NPTV razgovarala sa satelitskim i kablskim kompanijama i ponudila im da otkupe prava na Sjevernjake za iduće tri godine. Tako mreža zna da će cijena otići gore. Doći će do rata prilikom licitiranja. A jedini će pobjednici biti oni iz uprave NPTV-a, s džepovima punim dionica. Ako su u

krivu i gledatelji ne budu slijedili program, to njima nije važno, jer će već imati svoje vruće, ljepljive prste na lovi, objasnio je Clive.

– I tako Turpin mora začepiti rupe kroz koje cure rečenice iz dijaloga, reče Gloria, proučavajući svoje karte. – Nisam sigurna da te razumijem. Zsigurno je svaki publicitet dobar publicitet?

– Ne, kada to uključuje da publika unaprijed zna što će se u seriji dogoditi, rekao je Teddy, dižući pogled u nebesa, kao da sam glupa. Nisam reagirala. Na kraju krajeva, nisam ja bila ta koja je trenutno imala četrnaest funti izvan džepa.

Clive se sažalio nad mojom nedoumicom. – Ako ljudi znaju bitne rečenice iz serije unaprijed, mnogo njih misli da neće biti kraja svijeta ako propuste par epizoda, jer znaju što će propustiti. Jednom kada izađu iz navike da svaku epizodu gledaju s religioznim žarom, njihove gledateljske navike nestaju.

– Pronaći će si druge programe koje će zavoljeti, a koji se emitiraju u isto vrijeme. Neće se gnjaviti s time da podešavaju video kako bi nas gledali, jer misle da već znaju što će se dogoditi. Ili jednostavno odu dolje u pub. I prije no što se okreneš, izgubit će dodir s programom, nastavila je Gloria. – Jedan herc.

– Pogotovo sada, kada idemo tripud tjedno. Propustiš gledati dva, tri tjedna i kada se vratiš, ne poznaješ neka od lica. Ovog ću puta propustiti.

Teddy je povukao ovratnik svoje košulje; pokret kojega je ili on pokupio od Arthura Barrowelougha, ili je lik posudio pokret od njega. – Dva herca. I svaki put kad postoci gledanosti padnu, John Turpin vidi svoj dio dobitka kako se smanjuje.

– A mi gledamo kako njegov krvni tlak raste, reče Gloria. – Tri herca, dodala je, primjećujući kako odmahujem glavom.

– Bila sam mislila da je on gubitnik, koji se trudi pronaći tko stoji iza toga. To je previše dobar izvor prihoda za doušnika, a da

bi ga se taj odrekao; a niti jednom se novinaru koji prima ekskluzivne podatke o seriji ne sviđa pomisao o razotkrivanju izvora, rekla sam.

– To neće biti samo za ljubav pokušaja, rekla je Gloria. – On je čak dobio i svaki skript šifriran, tako da se bilo kojoj fotokopiranoj stranici može ući u trag. U svakom slučaju, nadam se da neće napraviti samoubojstvo u NPTV, jer neće više zaraditi niti jednog šilinga, ako ih uhvate.

– Nikada više nećeš dobiti posao u ovom gradu, razvukao je Teddy iznenađujuće uvjerljivim američkim naglaskom. Bilo mi je toliko neobično vidjeti ga kako se ponaša kao lik iz serije, da sam zamalo zaboravila kako je on glumac.

– I dok pričamo o ubojstvima, Gloria, ima li još kakvih novosti o tvom progonitelju?

Gloria se nakašljala. "K vragu, Clive, ti baš znaš kako staviti curu van igre. Ne, nisam čula nikakvih novosti od kako sam najmila Kate. Nadam se da smo ga uplašile.

– Kako znaš da se radi o – njemu"?, reče Clive. – Vjeruj mi, Clive, znam.

Za trenutak smo kartali u tišini. U bridžu, kao i u životu, oduvijek sam bila bolja u obrani nego u napadu. Clive je, izgleda, isto namirisao krv i ostavili smo Gloriju i Teddija prekratke za tri štih. Moja je klijentica podigla obrve i pripalila još jednu cigaretu. – Tako je prekrasno lagala, Teddy. Stvarno sam joj povjerovala kada je rekla da je loša u tome.

– Nemoj to reći Turpinu, rekao je Teddy oštro. – Otet će ti je ispred nosa.

– Dragi moji, iz svega što znamo, on je to već učinio, rekao je Clive vragolasto.

Trebala bih biti tako sretna, mislila sam dok su svi zurili u mene. Nisam ponosna na to čiji novac primam. Možda bih morala

isposlovati još jedan sastanak s Turpinom – čovjekom sa sjekirrom, i ubiti dvije muhe jednim udarcem. Glorijine su se oči suzile, ili od dima, ili je mogla vidjeti kotačiće kako se okreću u mojoj glavi. – Nemoj o tome ni razmišljati, upozorila me. – Sve su šanse da je to jedan od naših kolega bez mozga koji se pridružio vampirima, i ne želim imati to na svojoj savjesti.

Progutala sam. – Dovoljno pošteno. Čiji je to plan?

6

VENERA U LAVU U ČETVRTOJ KUĆI

Ona može pokazivati veliku ekstravaganciju i u praktičnim i u pitanjima osjećaja, onima za koje mari. Ona je privržena ali voli biti glavna u pitanjima srca. Ima stvaralačku sposobnost, što ponekad može voditi ka samodramatiziranju. Njezino domaće okruženje mora biti oku ugodno.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Moja druga večer čuvanja Glorije Kendal naučila me da bi stvarno trebala klijentu poklanjati više pažnje. Dogovor za tu večer, na koji sam tako brzo pristala, izrodio se na još jednu večer iz pakla, što je, izgleda, bilo načinom kako Gloria provodi svoje slobodno vrijeme. Te je večeri bila počasnom gošćom na godišnjoj večeri s plesom u damskon odjeljku sjeverozapadne grupe Udruženja za opskrbu osvježavajućim pićima i jelima. Nikada nisam bila u istoj sobi s toliko laka za kosu. Da je ukus mjerom za IQ, tamo bi bila svega šačica onih koje kao da su pobjegle iz škole za djecu s posebnim potrebama. Mislila sam da će se odjeća za Blackburn lijepo uklopiti na toj večeri-samo-za-dame, ali upadala sam u oči kao kokoš na skupu paunova.

Trebala sam znati da Gloria ne nosi taj saten i dijamante samo zbog oklade.

Otrprilike deset minuta nakon što smo stigle u Ormskirk, svanulo mi je da to nije jedna od onih večera na koju si došao radi hrane. Znam da se sedamdesetih hrana vratila u modu, ali jelovnik

sastavljen od veprovine s tartufima i koktela od kozica s vrganjima, govedine na burgundski i kao kruna svega, kriška torte Blackforest, nisu ponudile ništa politici stila ili poslasticama. Može se reći da ih je svaka kulinarska moda, na koju se utjecalo unutar proteklih dvadeset godina, debelo pregazila. To je bila večera koju bi moja baka Brannigan prepoznala i odobrila. To nije bilo potpuno iznenađujuće: nitko tko je imao mogućnost izbora u toj stvari, ne bi proveo niti minutu duže nego što mora u gradu kojeg oblikuje jednosmjernan sistem, koji je dvaput toliki, koliko je samo središte grada. To je jedino mjesto koje znam, gdje su toliko ponosni na svoje sporedne ulice da ih moraju pokazati svakom nesavjesnom motoristu koji biva ondje zarobljen na putu prema Southportu. Gazdarice, od kojih većina skoro zasigurno poslužuje bolju klop u pubu tamo doma, nisu za to marile. Jedina funkcija hrane za koju su bile zainteresirane, bila je njezina sposobnost da napuni trbuh i upije alkohol. To nije bila noć za biti unajmljenim vozačem, da ni ne spominjem tjelohraniteljstvo.

Gloria je bila u dobroj formi. Ozbiljno je shvatila ono što sam joj rekla o držanju leđa uza zid i pokušavanju da se između nje i njezinih obožavateljica nađe neki stol. Nije to bilo lako, s obzirom na to koliko je ženske publike sjeverozapada očajnički trebalo imati fotografije snimljene u klinču s mojom klijenticom. Ali ona se smiješila i smiješila, ispijala svoj gin i održala vrckavo zabavan govor koji je publiku u rugby klubu natjerao da pocrveni.

– Žao mi je što si se našla u svom tom muvanju tu, oko mene, rekla je, dok sam je vozila preko ravnih polja Flydea prema autoputu i civilizaciji.

– Tko to inače radi?

– Jedan moj prijatelj. Prošle je godine dobio otkaz jer je prošao pedesetu. U svojim godinama neće više dobiti drugi posao. Uživa u vožnji i to mu stavlja par funti u stražnji džep.

Zijevnula je i posegnula za svojim cigaretama. Bio je to njezin auto pa se nisam mogla pritužiti. Umjesto toga otvorila sam prozor. Gloria je zadržala pod zapuhom hladnog zraka i šmrknula uz smijeh. – Poruka shvaćena, rekla je, vraćajući cigarete nazad u torbicu. – Kako dugo još misliš da ćemo morati biti spojeni kukovima?

– Ovisi o vama, rekla sam. – Ne mislim da vas itko slijedi. Nisam vidjela nikakvih znakova o tome da nas netko slijedi, a dobro sam se ogledala po mjestu gdje živite. Nema očiglednog osmatrališta ni za koga da promatra vaš dom.

– To je jedan od razloga zašto sam ga kupila, upala je Gloria. – Ti prokleti fotografi sa svojim teleobjektivima naše živote čine mizernima, znaš. Svi ti izdavači, oni svi daju svoja sveta obećanja nakon što princezu Di otjeraju u smrt, ali ništa se ne mijenja, znaš. Još uvijek nas progone kad god mogu. Ali tamo me ne mogu uloviti. Nije da ja činim bilo što uzbudljivije od sadnji biljaka na mom prozorskom okviru, ali neka sam prokleta ako čitatelji Suna imaju bilo kakva prava znati sadim li ja ove godine geranije ili petunije.

– Onda to vjerojatno potvrđuje da je taj, koji je slao pisma, povezan sa serijom; može te držati na oku, jer te viđa svakog dana. I može prikupiti dodatne informacije prilično lako, čini mi se. Članovi ekipe sasvim slobodno pričaju među sobom, i ne moraš baš prisluškivati da bi prikupila sve moguće vrste osobnih informacija. Bila sam na snimanju svega par dana i već znam da Paul Naylor posjećuje majstora za akupunkturu u Chinatownu zbog svog ekcema; da suprug Rite Hardwich uzgaja pekinezere, a Tiffany Joseph pati od bulimije. Još jedan tjedan i imat ću dovoljno informacija da mogu pisati prijeteća pisma polovici ekipe. – Ono što joj nisam rekla, bilo je da je još jedan tjedan

među ljudima smrtno opsjednutima samima sobom i prijetećim pismima, otprilike sve što mogu izdržati.

– To baš nije ugodna pomisao. Netko tko me poznaje, dovoljno me mrzi da želi da budem uplašena. Ta mi se ideja ni mrvica ne sviđa.

– Ako su pisma i bušenje guma povezani, onda to, skoro sigurno, mora biti netko iz NPTV-a, znaš. Naravno, moguće je da bušač guma nije pisac pisama, nego samo neki luđak koji je iskoristio tvoju zabrinutost zbog pisama, da ti namjesti pušku. Ovo sam te već prije pitala, ali imala si vremena da o tome do sada promisliš: jesi li sigurna u to da ne postoji nitko koga si razljutila time što ima i jednu rečenicu manje u scenariju?

Gloria je odmahнула glavom. – Hajde, dušo. Sada si već prove-la neko vrijeme sa mnom. Vidjela si u kakvim sam odnosima s ljudima s kojima radim. Daleko sam od savršenstva, ali ne nerviram ih toliko koliko neki drugi određeni ljudi koje bi mogla spomenuti.

– Primijetila sam, rekoh suho. – Stvar je u tome što sada svatko u NPTV-u zna da ti ono što je Dorothea rekla shvaćaš ozbiljno. Osoba koja ti je pisala ta pisma uživa u osjećaju moći, što znači da on ili ona vjerojatno neće osjećati potrebu nastaviti dalje s prijateljama. Osim toga, neće znati da li sam ja sasvim skinuta sa slučaja, ili vršim praćenje prerušena. Bez obzira koliko željela raditi na ovom slučaju do u beskraj, sklona sam posvetiti mu još par dana i onda se povući.

– Uvjerena si u moju sigurnost? Ja nisam glupa žena usprkos tome kako djelujem, no ono što je Dorothea rekla stvarno me prestrašilo, povrh onoga s probušenim gumama. Ona nije jezovita vještica, znaš.

– Kada slijedećeg puta dolazi? – Prekosutra. Želiš li je vidjeti?

– Želim je ispitati, a ne da mi proriče, rekoš grubo. – Ma, hajde. Stavi to na moj račun. Ne moraš to shvatiti ozbiljno. – Otvorila je svoju torbicu i izvadila olovku i jedan od svojih portreta veličine razglednice koji je svugdje nosila sa sobom za svoje obožavatelje, koji bi inače morali svoje potpise stavljati svugdje – od knjiga posuđenih u knjižnicama, do dijelova svoje anatomije. – Daj nam vrijeme, datum i mjesto svog rođenja. – Upalila je unutarnje svjetlo, natjeravši me da mukom, trepćući rastjeram tamu. – Hajde, što mi prije kažeš, prije ću ugasiti svjetlo.

– Oxford, rekla sam. – Četvrti rujna, 1966.

– Sad, zašto nisam iznenađena što si djevica ?, rekla je Glorija sarkastično, gaseći svjetlo. – Kaligula, Jimmy Young, Agatha Christie, Cecil Parkinson, Raine Spencer i ti.

– Što dokazuje da je to hrpa starih pljužera, rekoš prijetvorno. Nakon daljnjih par milja, sinulo mi je. – Kako to da si mogla isklepetati listu poznatih djevica?

– Bila sam udana za jednu. Dobro, ne za poznatu. I razvela sam se od njega. Željela bih da sam tada poznavala Dorotheu. Djevica i lav? Ona nikada ne bi dopustila da se to dogodi. Recept za katastrofu.

– Nema li ipak neke šanse, surađujući sa mnom? – Gloria se nasmijala veličanstvenim grohotom koji je naciju bacao u zanos, kad god je Brendi Barrowelough sve išlo od ruke. – Rad je u redu. Nitko ne radi napornije od djevice. Ti vidiš detalje tamo, gdje ja vidim samo cijelu sliku. I nikada ne odustaješ. Ne, ti ćeš mi fino odgovarati. – Čudno je kako često klijenti zaboravljaju da su izrekli te riječi, kada stvari ne ispadnu onako kako su planirali. Samo se nadam da Gloria neće doživjeti da zažali zbog svojih riječi. Neobavezno sam nešto promrmljala i obratila pažnju na cestu.

Bilo je skoro jedan kada sam ušla kroz svoja ulazna vrata. I moja i Richardova kuća bile su osvijetljene samo prljavonarančastim uličnim svjetlima. Nadala sam se da će biti kod kuće. Patila sam od onoga što je moja najbolja prijateljica Alexis nazivala NST-om: ne-specifičnom-tjeskobom; i moje mi je iskustvo samopomoći govorilo da je za to najbolji lijek, nježan zagrljaj. Ali izgledalo je da Richard čini ono, što već rock-kritičari čine na živahnim rock događanjima usred noći. To vjerojatno uključuje droge, ali Richard nikada ne dotiče ništa jače od jointa, a ovih dana sve što murjaci čine s kanabisom, jest da ga zaplijene za svoju vlastitu uporabu, tako da se radi toga nisam brinula.

Upalila sam svjetlo u kuhinji, razmišljajući o tome kako bi mi šalica vruće čokolade mogla spriječiti nelagodan osjećaj težine i nesanicu. Nisam mogla previdjeti list papira magnetom pričvršćen na hladnjak: – Čuvam dijete kod Alexis i Chrisa. Tamo ću prespavati. Vidimo se sutra. Puno pusa. – Nisam morala biti stručnjakom za rukopis, kako bih znala da je to pismo pisao moj opijeni ljubavnik. Jedini je problem bio u tome, što nije bio opijen mnome.

Znala bih kako uzvratiti udarac, da je u pitanju bila prelijepa plavuša, koja svojim savršeno oblikovanim gležnjevima maše pred njegovim nosom. No, kako žena može sačuvati svoj ponos i natjecati se s devetmesečnom djevojčicom?

Slijedećeg smo dana bili pušteni van na igru. Pošto su se Sjevernjaci toliko trudili oko njihove veze s Manchesterom, gradom hladnoće, morali su osnažiti vezu s uobičajenim snimanjima na otvorenom i u zatvorenom prostoru, na prepoznatljivim mjestima.

To je dovelo do unosnog zaokreta za NPTV, koji sada provodi turistička putovanja Sjevernjaka vikendom. Obožavatelji su odsjedali u istom hotelu, gdje su Pauline Prat i Gordon Johnstone uživali u svojoj preljubničkoj vezi, a zatim su bili odvedeni na

šetnju lokacijama gdje su snimane scene ključnih epizoda. Vidjeli su tramvajske tračnice gdje je Diane Grimshow počinila samoubojstvo, aleju gdje je opljačkana Brenda Barrowelough, zlatarnicu koja je opljačkana dok su Maureen i Phil Pomeroy tamo odabirali svoje zaručničko prstenje. Ručali su u restoranu gdje je Kamal Sayed radio kao konobar, prije svoje tragične smrti od streptokoknog meningitisa. Poslijepodne su posjetili mjesta na kojima je serija snimljena, a par im se članova glumačke ekipe pridružilo na večeri, ubijedeni na pristanak ozbiljnim prijetnjama i bogatim honorarima.

Kako bi ta zlatna koka i dalje nesla svoja masna jaja, serija se barem jednom mjesečno morala snimati na ulicama grada. Toga su dana snimali niz scena na otvorenom, na raznim točkama uz obnovljeni Rochdale kanal.

Prema Gloriji, novi je redatelj bio odlučan u nakani da utisne svoj znak na sapunicu snimajući niz tematskih epizoda. Tema koja je ovog tjedna sve povezivala, bila je ideja vodenog puta koji je omogućavao cijeli niz stanja: od zlokobnih prijetnji, do ozbiljnog oduševljenja. Gloria je izvukla kraći kraj u jednoj prepirci s Teddijem ispred Barce, šarmantnog katalonskog bistrea Micka Hucknalla. U ljetno poslijepodne, to je moglo biti ugodnom promjenom. U sumorno prosinačko jutro, to je bilo zabavno koliko i kupanje u Sibiru.

Snimanje se oteglo unedogled, jer su vlakovi i tramvaji tutnjali preko mosta iznad naših glava dok su kamere snimale. Nisam se čak mogla niti skloniti u prikolicu glumaca ili osoblja, jer sam morala pažljivo motriti na Gloriju. Usprkos onome što sam rekla noć prije, nisam u potpunosti isključila mogućnost nekog opsesivnog obožavatelja koji ju je proganjao. Činjenica što je toliko svog vremena provodila bijavši nedostupnom, morala bi, zapravo, nahraniti njegovo ludilo. Mogao bi planirati krenuti u

akciju protiv nje samo dok je na javnom mjestu i dok glumi svoj lik.

Šćućurila sam se pod tendom kamiona s hranom, gdje je crvenokosi div s laganim gorštačkim naglaskom, nadgledao par mladih žena koje su bile odgovorne za neprekidno pritjecanje slanine, kobasica i/ili tvrdo kuhanih jaja za svakog tko ih je želio. Poslužile su me papirnatom čašom kave iz koje se pušilo, a koju sam držala pod bradom. Iako ne baš dugo. Ako mi se nos prebrzo odleđivao, uvijek je postojala mogućnost da ga odvojim od ostatka svoga lica.

Slušala sam s pola uha razgovor koji se odvijao u prikolici iza mene. Bio je mnogo zanimljiviji, negoli tekst uloga kojeg su prorađivali Teddy i Gloria. Dobavljači hranom na jednako su grub način razgovarali o jelovniku za taj dan, kao i o članovima glumačke ekipe. Ne mogu se domisliti razlogu, ali izgledalo je da nemaju baš mnogo poštovanja prema svojim mušterijama. Baš sam se zahihotala jednom posebno zlobnom komentaru o erekciji jednog od mladih pastuha serije, koja je bila u nerazmjeru s veličinom njegove opreme, kada sam postala svjesna da sam imala društvo ispod tende.

Momak nalik Rob Royu napustio je svoje pomoćnike i kliznuo pojesti jetru punjenu začinskim travama. Ministarstvo zdravlja i zaštite okoliša bilo bi zadržano.

Nakašljao se. Izbliza je bio još zgodniji, nego dok se između nas nalazila hrpa hrane iz koje se pušilo. Njegova čvrsta, crvenkasto-zlatna kosa bila je zaglađena unazad s visokog, širokog čela. Oči boje plavog ekrana Windowsa 95 sjajile su se iznad visokih jagodica. Imao je usta kakva romantični romanopisci opisuju kao okrutna, što vam daje do znanja da će glavna junakinja završiti u njegovom zagrljaju, ako već ne i u njegovu krevetu.

– Hojla. Ja sam Ross Grant. Ja sam vlasnik poduzeća za dostavu hrane na ovoj lokaciji.

Kava je odmrznula moje usne taman toliko da mu odvratim na njegov smiješak. – Kate Brannigan. Ja sam...

– Znam tko ste, prekinuo me, zvučeći zabavljeno. – Vi ste Glorijina tjelohraniteljica. Dorothea Dawson, proricateljica zvijezdama, rekla joj je da će biti ubijena, a ona vas je unajmila da je štitite.

– Previše gledate televiziju, rekla sam lagano. – Ljudi ne razbacuju tu količinu novca koju ja koštam, bez dobrog razloga.

– Žao mi je, rekao je. – Nisam želio uvrijediti vaš profesionalizam. Ili razbjesniti Dorotheu. Ona je stvarno bila dobra prema nama.

– Mislite, predviđajući iznenadnu navalu na slaninu? – Blesavo se nasmiješio. – Veoma smiješno. Ne, stvarno to mislim. Znete kako je stalno na televiziji? Pa, preporučila nam je nekoliko programa na kojima je nastupala. Imali smo puno narudžbi zahvaljujući tome. Ona je sjajna, ta Dorothea. Ona uistinu shvaća kako je to živjeti nastojeći voditi posao isključivo oviseći o nečijoj dobroj volji. Pa izlazi ususret ljudima poput nas, znate što mislim? Ne kao većina ovdje – ja, pa ja. Radeći s ljudima koji su tako puni sebe, teško nam je shvatiti ih zaozbiljno.

Toga je puta bio moj red da se nasmiješim. – Njima uistinu nedostaje određeni osjećaj za mjeru.

– Ali vi ste više od tjelohraniteljice, niste li? Netko reče da ste vi valjana privatna istražiteljica.

– To je istina. Ustvari, skoro nikada ne obavljam tu vrstu posla. Ali, Gloria može biti veoma uvjerljiva.

– Kao da to ne znam. To je žena koja me nagovorila da cijelu noć provedem na nogama izrađujući sićušne sendviče za rođendan njezine unuke. Onda, je li ona stvarno u opasnosti?

Nakašljala sam se. – Bolje spriječiti, nego liječiti. – Žao mi je što to čujem. Ona je najbolja u toj hrpi. Ne volim razmišljati o tome kako se boji za svoj život. Nisam želio zabadati svoj nos tamo, gdje mu nije mjesto, dodao je brzo. – Samo sam se pitao koliko ćete dugo biti zauzeti radeći za Gloriju.

– Zašto? Zar vam već nedostajem?

Pocrvenio je tamnopurpurnom bojom, kako se to već događa crvenokosima kada pocrvene. – Zapravo, htio sam vas unajmiti.

– Unajmiti me? – Odjednom je ovo bilo mnogo zanimljivije od laganog flertanja koje je trebalo otjerati hladnoću. – Zbog čega?

– Ne znam da li znate, ali Sjevernjaci su dobili krticu. Netko odaje stvari novinarima. Ne samo uobičajene stvari o ljubavnim životima ljudi i jezovite pojedinosti koje su učinili prije dvadeset godina, već i rečenice scenarija. – Sada ga je napustio sav smisao za humor.

– Čula sam. John Turpin bi trebao otkriti gdje curi. – Da, pa, Turpin to pokušava prišiti meni ili mome osoblju., rekao je Ross potišteno.

– Zašto bi to učinio?

Oštro je udahnuo. – Zato što smo mi baš zgodni žrtveni jarci. Naš bi se ugovor trebao obnoviti krajem siječnja, a Turpin se, izgleda, namjerio da me pokopa. Poznavajući tog ljigavog kurvinog sina, vjerojatno se slizao s jednim od drugih poduzeća koja se natječu za ugovor i misli si da će, ukoliko mene uspije optužiti za curenje informacija, moći lakše od perja očistiti svoje vlastito gnijezdo.

– Ali, zašto bi mu bilo tko povjerovao?

Roy je frknuo svoj opušak u zamrznutu lokvicu, gdje je jednom odskočio, pa potonuo kroz rupicu koju je napravio. – Mi smo outsajderi, nismo li? Mi nismo dijelom ekipe, kao što su to oni koji rade unutar utvrde.

– Pa, kako bi se onda mogli domoći budućih rečenica scenarija? – prigovorila sam.

– Mi smo prisutni na snimanjima serije na vanjskim lokacijama skoro svakog tjedna. Pošto snimaju epizode četiri tjedna prije no što će ih emitirati, nije teško pohvatati konce i naslove. Glumci uvijek stoje uokolo prikolice s hranom, brbljajući o rečenicama teksta koje im se ne sviđaju, ili izluđujući jedni druge primjedbama o tome što njihovi likovi kane učiniti. Ako ja, ili moje cure to želimo, mogli bismo biti krtice. Bilo bi to jako jednostavno. Ali, mi to nismo.

– Kako možete biti tako sigurni?

– Pa, ja znam da to nisam ja. I znam da to nije moja supruga. – Pokazao je palcem prema otvorenoj strani prikolice. – Ona je ta – s crvenim pulloverom na sebi. I kladio bih se da to nije niti Mary, druga cura, jer ona posjeduje dvadeset posto udjela u poslu i nikada nije bila žena koja ide za koristi na kratke staze.

Uzdahnula sam. – Suosjećam s vama. Ali, uvijek je nemoguće dokazati da nešto niste učinili.

– Znam to, rekao je. – To nije ono zašto sam vas želio unajmiti. Želim da saznate tko je prava krtica i tako me skinete s udice.

Odmahnula sam glavom. To me skoro ubilo i djelovalo je loše na posao. – Već sam potpuno zauzeta vodeći brigu o Gloriji. Bolje ćete proći s drugom agencijom. – Zaškrgutala sam zubima. – Možda bih vam mogla nekoga preporučiti.

Odmahnuo je svojom zgodnom glavom. – To ne bi imalo svrhe. Turpin im nikada ne bi dopustio da dođu na lokaciju snimanja, a o studiju da ni ne govorim. Zadivljen sam kako se Gloria provukla s time da vi budete prisutni na snimanjima. Zato ste vi jedina osoba koja mi može pomoći. Platit ću redovnu cijenu; ne očekujem popust.

Ispila sam do kraja svoju kavu i čašicu bacila u obližnju kantu za smeće. – Neće moći, rekla sam. – Ne mogu uzeti novac s nepoštenim namjerama. Lagala bih, kada bih rekla da mogu istraživati gdje cure informacije i istovremeno paziti na Gloriju.

Izgledao je kao da će te sekunde grunuti u plač. Njegova su se široka ramena objesila, a usta spustila prema dolje. Otklizala sam natrag ka stolu za posluživanje i uhvatila ubojiti pogled njegove žene. – Gledajte, uzdahnula sam. – Reći ću vam što ću. Držat ću oči i uši otvorene, možda okrenem par brojeva telefona. Ukoliko nešto iskopam, tada me možete platiti. Kako vam se to čini?

Nasmijani dječak se vratio. Nacerio se i spustio svoju mišićavu ruku oko mojih ramena. Mislila sam da će mi se pluća raspuknuti. – To je sjajno. Veličanstveno. Hvala, stvarno to cijenim. – Nagnuo se i prilijepio zvučan poljubac na moj obraz.

– Ross? – pozvala je njegova supruga oštro. – Trebam pomoć ovdje.

– Nema problema, rekao je taj krupni muškarac. – Onda, čujemo se, Kate.

Nekako sam sumnjala u to. Prije no što sam stigla još nešto reći, primijetila sam kako Gloria juri sa snimanja i utrčava u prikolicu za šminkanje. Zahvalna na prilici da se sklonim sa sjevernog vjetrova koji je skidao kožu s tijela tamo gdje sam dopustila da ostane nepokrivenom, pretrčala sam preko polja i uspjela se u prikolicu.

Gloria je sjedila ispred ogledala, pušuci u svoje ruke, dok se šminker vrtio oko nje. – Evo je, objavila je Gloria. – Ja i moja sjena, zapjevušila je svojim grlenim kontraaltom. – Je li ti hladno koliko i meni?

– Koliko ti je prstiju ostalo?

Gloria je napravila predstavu od brojanja. – Izgleda da su svi na broju.

– U tom slučaju, meni je hladnije., rekoh, mašući rukom sakrivši jedan prst.

– Freddie, upoznaj Kate Brannigan, moju tjelohraniteljicu. Kate, ovo je Freddie Littlewood. Njegov je posao spriječiti da izgledam kao stara vreća, što ustvari, i jesam.

– Bok, Freddie.

Kimnuo je glavom i jednim me brzim pogledom osmotrio u ogledalu. Imao je usku glavu i nježne crte lica uokvirene oštrom, crnom kosom. Sa svojom crnom dolčevitom i plavim trapericama koje su mu stajale kao druga koža, izgledao je kao da je pobjegao iz jednog od onih egzistencijalnih francuskih filmova, u kojem ne razumiješ niti jedne jedine proklete riječi, bez obzira na titlove. – Stvarno, Gloria., rekao je. – Ne znam zašto slušaš tu Dorotheu Dawson. – Njegov je glas bio iznenađenje. Nije u njemu bilo niti traga naglašene ženskosti njegova fizičkog izgleda. Mogao bi, bez ijedne zamjerke, čitati vijesti na radiju.

– Iznenađujuće je kako često dovede stvari na svoje mjesto, rekla je nježno Gloria, dok joj je on stručnim pokretima nanosio puder na lice.

– I kako često izazove nevolje, dodao je kruto. – Svi ti skliski, mali nagovještaji koje ljudi shvaćaju na određen način i prije no što se snađeš – stari prijatelji skaču jedan drugome za vrat. Samo pazi, sada te ima svu umotanu u strah i prijetnje i kladim se da će to ovoga tjedna reći nešto što će te natjerati da počneš krajičkom oka budno promatrati nekog od svojih najboljih prijatelja.

– Ne znam zašto si se okomio na Dorotheu, rekla je Gloria. – Ona je bezopasna, a mi smo svi odrasli ljudi. – Jednostavno ne volim vidjeti te uznemirenu, Gloria, rekao je nesretno.

– Pa, između tebe, mene i ova četiri zida, Freddie, nije Dorothea ta koja me uznemirila. Već sam bila u tom stanju. Dobivala sam prijeteća pisma. Moje su gume probušene. Sve što je

Dorothea učinila, bilo je da me navela da shvatim da bih te stvari trebala uzeti zaozbiljno.

Mogla sam je odalapati. Rekla sam joj da šuti o tim prijetećim pismima i vandalizmu, kako bi svi pomislili kako Dorotheino proročanstvo stoji iza moje prisutnosti. A sada je evo, govori sve čovjeku koji je na savršenom mjestu da bude dostavljačkim središtem tvornice glasina. – Baš dobro, Gloria, promrmljala sam.

Nisu ljudi koje goniš kurvinski dio ovoga posla; to su klijenti, svaki put.

SUNCE U KONJUNKCIJI S MERKUROM

Ona posjeduje živahan um. Njezina su joj mišljenja važna i ona uživa u njihovom iznošenju. Zbog snage njezinih pogleda na stvari, objektivnost pokatkad trpi. Razmjena i prosudba informacija koje može raščlaniti s obzirom na posljedice, veoma su važne.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Kada je napokon završila sa snimanjem scene na otvorenom s Teddijem, Gloria je objavila da idemo u kupovinu. Mora da sam izgledala kao da sam u nedoumici, kako sam se i osjećala. – Ne brini, dušo, nasmijala se dok sam je vozila u krug NPTV-a. – Neće nas orobiti. Kako misliš da se snalazim, kada nema tebe da trčiš za mnom?

Bila sam zapanjena rezultatom. Već sam je vidjela u običnoj odjeći, ne samo kada je prvi puta došla u moj ured. Ali, ovo je opet bilo nešto drugo. Mislila sam da sam majstorica za prerušavanje, dok nisam srela Gloriju. Kada se pojavila iz svoje garderobe za manje od deset minuta, koliko joj je trebalo da se izvuče iz kože Brende Barrowelough, zamalo sam je pustila da se odseće pored mene. Varala je; to nije bila odjeća koju je imala na sebi kada sam je toga jutra dovezla na posao. Obukla je jeans i kaubojske čizme ispod mekane, kožne jakne i izgled je bio potpuno drugačiji. Na njezinoj se glavi kočoperila dizajnerska inačica kaubojskog šešira, namještenog pod obješenjačkim uglom.

Umjesto sunčanih naočala, na nosu je imala naočale tankih, metalnih okvira kakve nose bakice, a koje su potpuno izmijenile oblik njezinog lica. Izgledala je dvadeset godina mladom. Nisam bila jedinom osobom koja nije od prve prepoznala Gloriju, sada kad je maknula vlasulju i obukla nešto što ne sadrži poliester.

Hvala Bogu, nije na umu imala veliku ekspediciju. Njezina je unuka bila pozvana na otmjeni maskenbal i željela je ići obučena kao Esmeralda iz Zvonara crkve Notre Dame. – Imaju te kostime u Disneyevom dućanu, ali koštali su cijelo bogatstvo, a ja bih sama mogla sašiti bolji, objašnjavala je Gloria dok sam ja utiskivala auto na jedno usko, prazno mjesto u Arndale Centru. Ona me nikada ne prestaje zadivljivati. To je žena koja si može priuštiti stotinu kostima Esmeraldi, bez da to primijeti na svome bankovnom računu. Ali, to me pretvaranje nije prevarilo. Izrada kostima nije imala ništa s uštedom novca; htjela je svojoj unuci pokloniti nešto što je načinila svojim rukama. To je ujedno bio način, sumnjala sam, da samu sebe podsjeti na svijet iz kojeg je došla. Sišle smo klaustrofobičnim, betonskim stepenicama, koje su tako jako zaudarale po mokraći, da smo osjetile olakšanje stupivši na High Street pun smoga. Gloria me nepogrešivo vodila kroz uske prolaze između viktorijanskih skladišta, dok nismo stigle do trgovca na veliko koji se specijalizirao za sarije. Sudeći po toplini dobrodošlice ona ovdje nije bila strancem. Valjda zato što sam bila s njom, i mene su ponudili čajem. Dok je Gloria srkutala iz tanjušne šalice i opipavala prekrasne tkanine, ja sam visila blizu vratiju, buljeći na ulicu, izgledajući kao pravi paranoik. Jedini ljudi koje se moglo vidjeti, žurili su kroz ledenu hladnoću umirućeg prosinačkog dana, ovratnika kaputa podignutih protiv britkog vjetrova koji je hućao kroz puste ulice sjevernog kvarta. Nije bio dan za divljenje još jednom dijelu unutrašnjosti grada. Nitko danas nije zastajkivao pred izlozima prodavaonica.

Izašle smo na ulicu baš dok se spuštao mrak, ja cupkajući dva koraka za Glorijom koja je navlačila balu tkanine dovoljno tešku da obuče pola Lancashirea. Kako smo prilazile Arndaleu pod neznatno drukčijim uglom, shvatila sam da mora da smo blizu Dennisove posljednje odvažnosti. Nisam mogla, a da se ne nasmiješim na pomisao kakav bi par bili Gloria i Dennis. Bio je to dugačak tjedan i osjetila sam nešto poput laganog olakšanja, pa sam rekla: – Moj je prijatelj upravo otvorio prodavaonicu u ovom dijelu Arndalea. Imaš li što protiv da samo navratimo i pozdravimo ga?

– Kakvu vrstu prodavaonice?

– Sjećaš li se što su običavali reći o tome kako je jeftino bilo kupovati u Coopu? Na račun toga kako ti nikada nisi našla nešto što bi mogla kupiti?

Gloria se zahihotala. – Tako dobro, ha? Oh, dobro, zašto ne? Nemamo ništa drugo u planu do sutra ujutro.

– Mislim da to neće trajati tako dugo.

Nije bilo teško uočiti Dennisovo dostignuće. Kraj prodavaonice stisnute između diskontne mesnice i prčvarnice od bara u suterenu, mogle su se uočiti kante za smeće koje su blokirale prolaz, i mišićavi pazitelj koji je motrio na potencijalne kradljivce po prodavaonicama. Sve što je na sebi imao, bio je par hlača za džogiranje i vestu krojenu tako da istakne strašnu razvijenost gornjeg dijela njegovog tijela. – Onda, prvorazredna rupa, napomenula je Gloria, dok smo pratile ogradu formiranu od kanti za smeće, umjetnički smještenih da nas dovedu do netom opranih prozora na kojima se kočio natpis: – Sve ispod funte! – i u prodavaonicu. Uz vrata su se nalazile tri police oko kojih su se natrpali tinejdžeri opuštenih vilica. Djevojke su bile one s maskarama. Čini mi se. Dennis je stajao u dubini dućana, puneći police ogromnim bocama jarko zelene pjene za kupanje. Progura-

le smo se sobičkom napučenim nestrpljivim kupcima koji su izgledali i mirisali na siromaštvo. Moja nezgodna bala materijala koštala me par teških riječi i pregršt još težih pogleda.

Naravno, nisam se uspjela probiti ni blizu Dennisu, dok nas nije zamijetio. Kunem se da taj čovjek ima oči i na leđima. – Kate, rekao je, s licem koje se ozarilo oduševljenim smiješkom.

– Izvrsno! – Raščistio nam je put, govoreći svojim mušterijama da ljubazno pomaknu svoje guzice ili snose posljedice. – Pa, što misliš ? – pitao je zamalo prije no što sam bila u dohvatu medvjedeg zagrljaja.

Još sam jednom na brzinu pogledala police. Točno ono što sam očekivala. Jeftino i ružno, od igračaka do toaletnog pribora. – Mislim da ćeš zgrnuti bogatstvo, rekoh tužno, ožalošćena podsjetnikom na to koliko je tamo vani siromašnih ljudi koji trebaju svoje božićne čarape napuniti darovima koji će isprazniti njihov tjedni budžet, istog iznosa kojeg većina članova Parlamenta potroši na ručak.

– Nećeš li nas upoznati, dušo?, rekla je Gloria. Napola se okrenuvši, našla sam Gloriju kako gleda Dennisa pogledom farmera na stočnom sajmu. To je bilo sve što mi je trebalo. Dennis ima naviku zaboravljanja da je oženjen, što je, za mene, bilo u redu, sve dok nisam osobno umiješana u priču. Njegova mi je žena, Debbie, veoma draga, iako nema niti toliko mozga koliko je Bog dao sviscu.

– Baš mi se ne čini, rekla sam. – Ovo je samo leteći posjet.

Zakasnila sam. Dennis me već obišao, pružajući Gloriji ruku. – Dennis O'Brien, vama na usluzi, draga, rekao je. Gloria je spustila svoju ruku u njegovu, a on ju je podigao ka svojim usnama, cijelo je vrijeme fiksirajući neodoljivim sjajem svojih intenzivno plavih očiju. Zarezala sam.

– Ja sam Gloria Kendal.

Njegov me osmijeh podsjetio na krokodile u doba parenja. – Znam, rekao je.

– To je glas, promrmljala sam. – Potpuno predavanje.

– To nema veze s glasom, rekao je. – To je zbog ove dame koja je s tobom. Ja znam čitati, znaš, Kate.

– Što si time mislio – to je zbog toga, jer je ona sa mnom? – Dennis je svoje oči usmjerio ka zlatnim visinama. – Večerašnji Chronicle. Želiš reći da ga nisi vidjela?

– Ne, što s time?

Pokazao je glavom prema vratima u dnu prodavaonice. – Tamo iza. Novine su u džepu moje ski jakne.

Pogledala sam u njega. Pa u vrata. Pa u Gloriju. – Samo idi, dušo, rekla je. – Mislim da sam ovdje u sigurnim rukama.

– To je sve što znaš, promrmljala sam.

Ali, dobacila sam balu tkanine na Dennisa i ostavila ih s time, dok sam išla u potragu za time što je vidio u večerašnjoj novini, ma što to bilo. Nisam morala dugo tražiti. Nije bilo puno prostora u betonskom, stražnjem dijelu dućana, gdje bi se moglo sakriti bilo što veličine Dennisove ski jakne, koja je bila prebačena preko jednog od dvaju stolaca uz veliku kartonsku kutiju koja je loše glumila stol. Novina je virila iz džepa i priča koju sam trebala tražiti bila je razlijepljena preko naslovne stranice. – ZVIJEZDA SJEVERNJAKA U DRAMI PRIJETNJE SMRĆU, čitala sam.

– Gloria Kendal, alias Brenda Barrowelotcgh u vrhunskoj sapunici Sjevernjaci, nalazi se noćas usred drame iz stvarnog života. Glumica – dobitnica nagrade bila je upozorena da prijeteća pisma poslana na njezinu kućnu adresu, mogu značiti smrt.

Očajničko je upozorenje izrekla njezina osobna astrologinja Dorothea Dawson, televizijska proricateljica zvijezdama. Nakon divljačkog čina vandalizma na njezinom sportskom automobilu marke Saab koji je zatim uslijedio, Kendal je opasnost primila

srcu i unajmila vrhunsku privatnu istražiteljicu Kate Brannigan da bude njezinom tjelohraniteljicom.

Zvijezda sapunice bazirane na Manchesteru, zarekla se da se neće dati prestrašiti zlonamjernim piscem...

Preletjela sam očima do kraja članka, ali izgledalo je da tu više nema ničeg sočnog. Bilo je tu još par rečenica koje su spominjale nekoliko prethodnih slučajeva gdje je moje ime, nažalost, došlo u tisak, ali bez veće učinjene štete. Ono što nisam mogla dokučiti, bez obzira na to otkuda priča došla, bilo je zašto me cijelog poslijepodneva nitko nije nazvao. Mislila sam da me Shelley trebala naći te minute kada je novina pristigla na njezin stol. Skoro da mi je bilo drago što mi se pružila rijetka prilika da je ulovim na krivoj nozi.

Onda sam iz svoje torbe izvukla mobitel i shvatila da sam ga zaboravila ponovo uključiti, nakon što sam ga isključila za vrijeme snimanja.

Bilo je u njemu četrnaest poruka. Za sada nisam bila dovoljno jaka, da se uhvatim s njima u koštac. Osim toga, ako je situacija iscurila van, morala sam čim prije skloniti svoju klijenticu daleko od očiju javnosti. Zadnja stvar koju sam trebala, bila je da se neki luđak dosjeti jadu i pretvori u tajnog progonitelja.

Požurila sam nazad u dućan, presavijajući novinu. Zakasnila sam. Kada sam otvorila vrata, izgledalo je kao da je nekakav ulični nered prohujao prostorijom. U srcu je oluje bio Dennis, stojeći pored blagajne, s Glorijom privijenom uz sebe. Glomazni se izbacivač kretao po prodavaonici, pobjedonosno mašući jednom od onih crvenih plastičnih kamera za-manje-od-funte, poput King Konga s protupožarnim aparatom. – Imaš li to, Keith? Jesi li to snimio?, Dennis je i dalje zapitkivao.

Kupci su izgubili svaki interes za Dennisove police, ali barem jednom, on nije za to mario. – Melody, trk u Sun i reci da imamo

za prodati ekskluzivne snimke Glorije Kendal koja prkosi prijetnjama smrću i kupuje u manchesterskom dućanu najbolje-vrijednosti-za vaš-novac.

– Ah, sranje, promrmljala sam, pognuvši glavu i probijajući se kroz gužvu. Doći do Glorije bilo je teže, nego Mojsiju prijeći Crveno more. Konačno sam uspjela, ali samo zahvaljujući tome što sam zabila lakat u rebra paru starijih gospoda i stala na nogu jednoj tinejdžerici, koja se zbog toga derala još minutama poslije. – Hajde, Gloria, vrijeme je za odlazak kući – , rekoh tmurno.

– Tek sam se počela zabavljati, potužila se dobronamjerno, osovljujući se na noge.

– Ne otimaš mi, valjda, tu predivnu ženu prije no što smo imali priliku bolje se upoznati? – zahtijevao je Dennis, zvučeći razočarano.

– To je razlog dobar kao i svaki drugi, gundala sam, pokušavajući silom probiti put ka vratima kroz uzbibanu gužvu. Gloria je zatreperila prstima prema njemu: – Vidimo se, Dennise. Nadam se.

– Keith, viknula sam. – Prestani skakutati naokolo praveći se da si David Bailey i pomози nam ovdje. Moram Gloriju otpremiti doma.

Veliki je izbacivač pogledao Dennisa, tražeći savjet. Nadmoćno se nasmiješio i progutao. – Sredi to, rekao je.

Keith je pokupio balu tkanine i udario prema vratima. Jedan pogled na bicepse veličine topovskih kugli – i nestašni su se obožavatelji jednostavno istopili u lokvice. Gloria je izlazeći potpisivala razglednice, automatski ih pružajući grabežljivim rukama obožavatelja. Vani u prolazu, Keith je balu tkanine povjerio mojim rukama, a ja sam Gloriju požurivala prema parkiralištu. – Svida mi se tvoj prijatelj, rekla je dok smo se naguravale pokraj žene ratobornog izgleda u invalidskim kolicima.

ma, koja je bila prezauzeta smirivanjem svog psića da bi obraćala pažnju na nas.

– Očigledno se i ti njemu sviđaš. No, opet, njegova je žena velika obožavateljica Sjevernjaka – rekoh kruto.

– Šteta, rekla je.

– Mislila sam da trebaš sve poglede na stvari koje trenutno možeš dobiti.

Gloria je uzdigla svoje obrve, ne sasvim zabavljena mojim namjernim nesporazumom.

– Mislila sam, to što postoji supruga. Htjela sam te moliti njegov broj telefona ali, ako je oženjen čovjek, nisam zainteresirana.

– Brine te tisak?

Odmahnula je glavom. – Nije strah od Suna taj koji me sprječava da se uplićem s oženjenim muškarcima. Tamo vani ima dovoljno ljudi spremnih da od ženskih života učine mizeriju, i bez mene u kadru.

Vrata lifta koji nas je uzdigao iz podzemlja, otvorila su se, i Gloria se okrenula da pomogne mladoj ženi oko dječjih kolica. – Nikada me ne prestaješ iznenađivati, Gloria, rekoh dok smo prelazile do parkirališta. – Moraš imati neke loše navike.

Za odgovor, izvukla je paketić svojih cigareta i zamahnula njime ispred mene. – Jednu za put, rekla je penjući se na suvozačevo sjedalo svog saaba. – A volim i popiti, dodah ja dok sam palila motor. – I bila sam poznata po igranju morskog binga.

– Ti si predobra za ovaj svijet, rekoh uvjerljivo. Izvukla je Chronicle iz džepa i turobnog lica počela zuriti u naslovnicu. – Toplo se nadam da nisam.

Nakon što sam Gloriju odbacila doma, gdje je planirala tihu noć u društvu svojeg šivaćeg stroja i filmova s Fred Astaireom i Ginger Rogers, postojalo je samo jedno mjesto na koje je bilo

logično otići. Čak iako to uključuje jednu od onih cross-country ruta koje na karti izgledaju nježno, ali iznenada razviju svoju vlastitu pamet čim se ljudska prisutnost izgubi iz vida.

Moja najbolja prijateljica Alexis i njezin partner Chris žive u divljinama Derbyshire Peak Districta. Alexis tvrdi da može biti u svojem uredu u središtu Manchestera dvadeset tri minute nakon što izađe iz kuće, ali to samo zato što je ona novinar za crnu kroniku u Chronicleu i radno joj vrijeme počinje oko pola šest ujutro. Oduvijek sam osjećala da mi treba jedan od onih šerpa vodiča i pas bernardinac s bačvicom brandyja, da bi ta kuća koju su si izgradili bila dom iz snova. Chris je arhitekt, a ona je dizajnirala maleni kompleks u zamjenu za vještine njezinih susjeda koji su obavili mnogo teškog fizičkog rada, kao i vodoinstalacije i uvođenje struje. Završili su trošeci otprilike osamdeset tisuća zelembaća na imovinu koju će prodati po tripud većoj cijeni na otvorenom tržištu.

Onda su pronašli savršen način za potrošiti sav novac koji su uštedjeli. Dobili su dijete. Chris je, u stvari, učinio malo od onoga što većina ljudi čini da se osjećaju pobjednicima i prekrizio je svoje noge, ali Alexis je barem isto toliko uspjela u Jay Appleton Lee. Otprilike sam isto toliko naklonjena termitima koliko i djeci, ali čak i ja moram priznati – ako ništa drugo, onda samoj sebi – da mogu uvidjeti zašto Richard nalazi da je to dijete toliko očaravajuće, koliko to misle i njezini roditelji.

Ali, te noći nisam bila zainteresovana za divljenje Jayinoj crnoj gustoj kosi ili njezinom najnovijem izraslom zubu. Alexis je bila ta, koju sam trebala vidjeti. Savršeno sam tempirala svoj dolazak. Jay je bila na putu od kupanja do kreveta, tako da je sve što sam trebala učiniti bilo da ispustim par zvukova obožavanja, prije no što ju je Chris pobjedonosno odnio. Pet minuta kasnije, nas troje smo se smjestili u udobnoj dnevnoj sobi. Chris i Alexis s tamnim

podočnjacima koji su se bojom baš slagali s čašama punim Murphyeovog tamnog piva kojeg su pili.

– Onda, djevojko, imaš slobodnu večer? – pitala je Alexis svojim liverpulskim naglaskom, bogatim poput pjene na vrhu njene čaše. – Bolje ti, nego ja, zarađujući za život čuvanjem zvijezde sapunice.

– Samo me pusti da prilegnem par minuta, pa ću ubaciti par pizza u pećnicu, rekao je Chris, zijevajući i protežući se na sofi, smještajući svoje noge u Alexisino krilo.

– Pa kakva je, ta Gloria Kendal?

– Brenda Barrowelough s malo više dubokoumnosti, humora i stila, rekla sam. "Isprva sve što sam uočila bilo je svekoliko samoprožimanje koje vidiš kod svih glumaca. No, što sam je bolje upoznavala, sve sam više uviđala da u njoj ima više od toga. Ona je dobrohotna, zabavna, velikodušna. Zapanjena sam, ali mi se, zapravo, sviđa. – Ispričala sam im o našim avanturama s Dennisom. Oboje su ga poznavali dovoljno dobro, da se mogu uživiti u priču.

– Voljela bih da sam bila tamo. Zvuči nešto što treba izrezati i sačuvati, rekla je Alexis, posežući za svojim cigaretama. Izvadila je jednu i počela izvoditi pokrete pušenja, bez da je, ustvari, zapalila cigaretu. Još jedna posljedica majčinstva. Otišla je s pedeset Silk Cut-a dnevno, na pušenje, otprilike, tuceta dnevno koristeći usput i par drugih zamjena za cigaretu. Jedina osoba koja u tome nije vidjela napredak, bila je sama Alexis.

– Hvala za Chronicle, namrštila sam se.

– Ja sam bila za to zadužena, rekla je Alexis.

– Rekla sam im da nema smisla da te nazovem i izdiktiram ti to. Ili da ti to oni izdiktiraju. Prodala sam im taj štos kako ti poštuješ taj kodeks ponašanja a la Phillip Marlowe i kako nikad nisi otkucala klijenta.

– Veoma lijepo od tebe, reče Chris tvrdo.

– Poštujući Katein kodeks ponašanja. Stvarno voliš ljutiti urednike, zar ne?

– Paa.. – razvukla je Alexis. – Sami su to tražili, nisu li? Onda, dobija li ona stvarno prijeteće smrću?

– Mijenjat ćemo se, rekoh. – Ja ću tebi dati neprepoznatljivu pozadinu stvari, ako ti meni kažeš otkuda, zapravo, priča potiče.

Alexis je izdužila lice i stresla nepostojeći pepeo s cigarete. – Sad si me ulovila, KB. Znaš da se trudim imati što manje doticaja s praznoglavim glupanima iz redakcije novosti, koliko je to uopće moguće. A ovo, zapravo, ne dolazi kao informacija izravno novostima. Priča dolazi putem pričica, od Macka Morriseya koji opipava bilo showbussinesa. To proizlazi iz ugovora.

– Postoji li ikakva šansa da saznaš iz čijeg?

Alexis se nakašljala. – Ne znam. Mack je pomalo otmjen, znaš. Ne bi dopustio bilo kome od nas kosmatih vragova da se približimo ni blizu njegovih umjetničkih ugovora.

– Mogla bi ga zamoliti, procvrkutao je Chris.

– Mogla bih, priznala je Alexis. – No, postoji bolji način za to saznati. Ne vjerujem da je takvu priču dobio badava. Morat će uplatu provesti kroz poslovne knjige.

– Neće morati pripremiti lov za to?, pitala sam. Alexis je odmahнула glavom. – Ne taj iznos. To će biti par stotina. Da budem iskrena, iznenađena sam da je njegova veza nama ustupila priču. Nacionalnim bi to mnogo više bilo vrijedilo.

Još jedna korisna informacija za uložiti u dosje. To nema smisla: Kada beskorisne informacije dosegnu kritičnu masu, naočigled nepovezane činjenice koje se potiru, iznenada se preslože u logičan niz. To je proces koji se uobičajeno naziva – ženskom intuicijom.

– Provjerit ću sutra ujutro poslovne knjige, obećala je Alexis. – Pa, kakav je rezultat s Gloriom? Je li stvarno primila prijeteću smrću? I misli li ona stvarno da ćeš se ti ubaciti između nje i ubojičinog metka?

– Kako ću ga inače uhvatiti svojim zubima? – pitala sam nevino. – Ljudi u Glorijinoj situaciji uvijek primaju pisma mržnje. Nedavno je primila par pisama koja su izgledala malo zloćudnijima od uobičajenih pisama te vrste, a Dorothea Dawson je nalila ulje na vatru. Prokleta neodgovorno, no što možeš očekivati od trgovca lažima. Nijedan od tih proriceatelja i predviđitelja budućnosti ne bi zaradili ni šilinga kada bi morali prestati vrebati na iracionalne strahove ljudi. Pazi što ti kažem, Alexis, ništa se Gloriji Kendal neće dogoditi. Ja sam ovdje samo zato da držim na odstojanju svakog tko bi mogao razmišljati o iskorištavanju te situacije.

Alexisine su se obrve namrštile i rukom je pošla kroz čvrstu, tamnu kosu; nedavno ošišanu sa žičane kacige, na čupavi grm, još manje pristupačan njezinim nježnim, tankim prstima. Još jedna posljedica majčinstva. – Onda, još nisi upoznala Dorotheu?

Namrštila sam se. – Ne, no u čemu je razlika?

Nisam mislila da ćeš je nazivati lažnom umjetnicom, ako je još nisi upoznala.

Zurila sam u Alexis otvorenih usta. – Ne govoriš mi da vjeruješ u ta sranja, zar ne?

– Naravno da ne, nježna djevojčice. Ali Dorothea Dawson nije šarlatanka. Ona je iskrena u tome što radi. Intervjuirala sam je prije par godina, dok sam još radila na reportažama. Dok je nisam upoznala, pričala sam točno ono, što ti sada pričaš. I morala sam poreći svoje riječi. Nije da mi je rekla nešto što je potreslo svijet, kao da ću sresti visokog, tamnog, zgodnog stranca i otići na putovanje u inozemstvo. Nije od toga napravila veliku predstavu,

samo mi je veoma smireno rekla da sam već sreća ljubav svog života, da će doći do zaokreta u mojoj karijeri, koji će me učiniti veoma zadovoljnom i da vjerojatno neće biti dosadnih zadataka koji će me ubiti, ali mi neće ni pomoći.

Odmahnula sam glavom. – Sva ta otkrića su te preobratile u vjernika? – rekoš sarkastično.

– Aha, zato što nije preuveličavala. Strogo se držala činjenica i čak se ispričavala što mi nema ništa uzbudljivije za reći. Pokazala se veoma ugodnom ženom, znaš? I ne bavi se time samo zbog love. Naravno, opako naplaćuje bogatim kurvinim sinovima poput onih iz Sjevernjaka, ali mnogo toga napravi besplatno, u dobrotvorne svrhe.

– Tako je, dodao je Chris. – Poklonila je potpuni osobni horoskop za dobrotvornu licitaciju Ženske pomoći prošlog mjeseca. I sjećaš se onog posla za mentalno zdravlje, kojeg sam osmislio prije par godina?

Kimnula sam. To je bio veliki projekt obnove za Chrisa, koji je jedan stari mlin u Rochdaleu pretvorio u stambene jedinice za samce beskućnike s problemima mentalnog zdravlja.

– Pa, slučajno znam da Dorothea Dawson bila najveći donator za taj projekt. Poklonila im je pedeset tisuća zelembaća.

– To mi nikada nisi ispričao, potužila se Alexis. – To bi bio dobar materijal za reportažu.

– Baš zato ti to i nisam ispričao – rekao je Chris kruto. – To je trebalo biti povjerljivo. Nije to htjela udariti na velika zvona.

– To je mnogo novca, rekla sam diplomatski.

– Onda ona ne može biti lažnom umjetnicom, može li?, zahtijevala je Alexis. – Oni pljačkaju ljude. Oni ne poklanjaju toliku količinu novca u dobrotvorne svrhe. Nije to kao da je trebala poreznu olakšicu, zar ne? Mislim, najveći dio njezine zarade mora

biti u gotovini, tako da uvijek može prikriti tu lovu i ne prijaviti je za porez.

Podigla sam ruke u zrak. – OK, predajem se. Dorothea Dawson je mala stara dama, grubo i krivo shvaćena od strane ciničnih nevjernika poput mene. To mora da je zapisano u mojim zvijezdama.

– U svakom slučaju, KB, sigurna si da čuvanje Glorie nije samo poza? – Zahtijevala je Alexis mijenjajući taktiku, kako bi me ulovila na krivoj nozi.

– Za što? – pitala sam, zapanjena.

– Radeći za upravu NPTV-a. Oni tamo unutra imaju veliku krticu, što je zadnja stvar koju trebaš, dok pokušavaš utanačiti važan dogovor s tv-mrežama. Čula sam da imaju lov na krticu. Sigurna si da te nisu unajmili da pronađeš tko to po njima baca govno?

Odmahnula sam glavom. – Žalim. Morat ćete svoj izvor informacija naći negdje drugdje.

– Mislila sam da će biti sretni zbog svih tih priča o seriji po novinama. Mislila sam da će im to povećati gledanost. Neki sam dan morala ići vlakom do Londona, i dvije žene, koje su sjedile nasuprot mene, pričale su o Sjevernjacima cijelo vrijeme.

– Mislim da skandalozne priče o zvijezdama ljudima bude apetite, rekla sam. – Prema mojim izvorima ono što menadžeri ne vole, je curenje rečenica priče. Smatraju da to odbija ljude.

Prije no što je itko mogao još nešto dodati, moj je mobitel počeo zvoniti kao lud. – Zbogom pizza, rekoh zlovoljno, grabeći svoju torbu i posežući za telefonom. – Brannigan, zarezala sam.

– Ja sam.

Moje je srce potonulo. – Donovan, nisi valjda ponovo uhićen?

MJESEC U BIKU U DVANAESTOJ KUĆI

Emocionalni utjecaj mjeseca u ovoj je kući umanjen, vodeći ka ravnoteži između impulzivnosti i odlučnosti. Ona je društvena, ali ima potrebu ponovo napuniti svoje baterije u samoći, koju uporno traži. Jake imaginacije i intuitivnosti, posjeduje instinktivno razumijevanje za kreativne umjetnike, mada sama nije umjetnicom.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Ovog je puta to bio Alderley Edge, selo u kojem kupuju više šampanjca po glavi stanovnika, nego bilo gdje drugdje u Ujedinjenom Kraljevstvu. Donovan je bio tamo da uruči sudski poziv direktoru kompanije koji je, izgleda, mislio da dioničari moraju pokriti cijeli trošak njegove afere s članicom zbora Northern Opere. Tražena je kuća bila u tihoj, skupoj ulici, sakrivena iza visokih ograda, kao i većina u njezinu susjedstvu. Donovan je bio posudio majčin auto i strpljivo sjedio parkiran par vrata niže od kuće, čekajući otprilike jedan sat da se njegova meta vrati kući.

Kada je čovjek došao, Donovan ga je ulovio dok je izlazio iz auta. Prihvatio je uručenje poziva bolesnom dostojanstvenošću i odjurio u kuću. Donovan se putem kući provezao pored studentske spavaonice svoje djevojke, kako bi pokupio neke bilješke što su mu trebale za esej koji je pisao. Stigao je doma, da bi našao policiju kako ga čeka. Nije ih zanimalo nikakvo objašnjenje. Jednostavno su ga strpali u policijski auto i odvezli u obližnju

stanicu, gdje su ga izvijestili da je uhićen pod sumnjom da je počinio provalu.

Dok sam tamo stigla, duhovi su se uzбудili do krajnjih granica. Izašlo je na vidjelo da je u neko doba dana provaljeno kod susjeda direktora kompanije. A drugi je radoznali susjed zapisao broj registracije Shelleyinog automobila, jer, hej, ne dopuštaš crncima da sjede u parkiranim autima po ulicama Alderley Edgea. Susjed je stigao kući par minuta nakon što se Donovan odvezao, otkrio provalu i nazvao policiju kad je radoznali susjed vidio da je policija stigla (unutar pet minuta, jer je Alderley Edge teritorij srednje klase, a ne općinsko područje gdje pola sata čekaš na odgovor užasnutom devetogodišnjaku koji prijavljuje ubojstvo koje se upravo događa) odšetao je prijeko da im kaže za sumnjivog crnca.

Policijsko je računalo prepoznalo Shelleyinu adresu kao odgovor na broj registracije, i murjaci su bili tamo dok trepneš okom. Stvari su se dodatno zakomplicirale činjenicom da je bedak Donovan uručio sudski poziv, odlučan da se sam izvuče iz ovoga i zanijekavši da je on mladi crni uručitelj poziva s pravno valjanim razlogom da se tamo zatekne.

Trebalo mi je skoro sat vremena da uvjerim policajce kako je Donovan govorio istinu i da ja nisam nekakva gangsterska krtica koja iz gabule pokušava izvući svog potčrkala.

Jedina dobra stvar u cijelom tom otužnom poslu, bilo je to što je Shelley van kuće kad se pojavila policija. Uz malo sreće još je uvijek bila vani. Kad sam ga dovela doma, rekla sam:

– Možda to i nije tako dobra ideja – da radiš kao uručitelj poziva.

– Uručujem pozive kako treba, u čemu je problem?, rekao je obrambeno.

– Nije dobro za krvni tlak tvoje majke da te stalno hapse.

– Neću tim rasistima dopustiti da me izbace s posla, protestirao je. – Ti kažeš da bih jednostavno trebao leći i dopustiti im da mi to rade? Jedina mjesta gdje imam problema su ona gdje bogati bijelci misle da im njihov novac može kupiti geto. Ljudi ne zovu policiju kada im ti dostavljaš pozive u Alderley Edge, ili kada se ja pojavim na vratima u Hulmeu.

– U pravu si. Žao mi je. Nisam do kraja razmišljala, rekla sam posramljena samom sobom, jer sam išla linijom manjeg otpora. – Posao je tvoj tako dugo dok ga budeš htio. A odmah ću sutra ujutro reći tvojoj majci da ti nabavi pristojne isprave i poslovne propusnice.

– U redu, što se mene tiče. Osim toga, Kate, trebam novac. Ne mogu stalno zavlaciti ruku u majčin džep, da bi mogao popiti pivo s prijateljima ili otići u kino s Mirandom. Uručivanje poziva je nešto što mogu uskladiti s obvezama na faksu i usput se zabaviti. A to ne možeš postići s većinom honorarnih poslova.

Nacerila sam se: – Uvijek možeš dobiti anorak i raditi s Gizmom na računalnom osiguranju.

Donovan je puhnuo. – Ne mislim da bi mi Gizmo to dopustio. Jesi li primijetila da je u zadnje vrijeme postao čudan? – Po čemu znaš? – Upalila sam žmigavac za skretanje u lijevo, koje će me dovesti u usku ulicu s kućama od cigle gdje je živjela obitelj Carmichael.

– Da, baš. On je oduvijek bio pošteno uvrnut. No, ovih je zadnjih tjedana postao potpuno paranoidan zbog svojih dosjea.

– Oduvijek je bio tajanstven u svezi sa svojim poslom, podsjetila sam ga. – I to ne neopravdano. Mnogo od toga što radimo za klijente po pitanju računalnog osiguranja, komercijalno je osjetljivo.

– Postoji tajnovitost i postoji mentalna bolest. Jesi li znala da čak trebaš lozinku da bi izašao iz njegovih screen-savera? – Sada pretjeruješ, rekoh.

– Misliš? Pokušaj, idućeg puta kad ode na zahod. Dotakni neku tipku dok je na ekranu screen-saver i bit ćeš zatražena lozinku. Nisi to znala? – Donovanove su se obrve podigle u čuđenju. Otvorio je vrata na autu i izvukao svoje dugo tijelo na ulicu. Onda se prignuo i rekao napeto – Provjeri to. Ništa ne izmišljam. Bez obzira što šta je naumio, ne želi da za to itko zna. A to je tvoja oprema na kojoj to radi.

– Bit će OK, rekla sam pokušavajući samu sebe uvjeriti u to, koliko je bio uvjeren i Donovan. – Gizmo ne bi ulazio u rizike s mojim poslom. – Što je u dovoljnoj mjeri bilo istinom, razmišljala sam dok sam se vozila kući. Osim što se ono, što je ispravno po Gizmovim mjerilima, ne mora poklapati sa stvarima zakona. A ako nije mislio da čini nešto što nije u redu, zašto bi zamišljao da bi to moglo biti riskantno?

Odgovor na priču u Chronicleu podijelio je glumačku ekipu Sjevernjaka na način koji do tada nisam vidjela. S te točke gledišta, počela sam se pitati mogu li uopće biti u pravu kad mislim da je to unutarnji posao. Deset minuta provedenih u krugu NPTV-a toga jutra, pokazao mi je istinu. Ljudi koji su dan prije bili smiješak i prijateljstvo, sada su skupljali usne i iznenada shvatili da imaju nešto drugo za gledati, dok je Gloria prolazila pored njih. Čak sam čula jednog manje značajnog člana glumačke ekipe kako govori drugome, vjerojatno o nečem drugom: "Previše love za naš ukus, naravno.

– Što se dogodilo tome mnoštvu?, pitala sam, čim je Gloria iza nas zatvorila vrata garderobe.

Rita Hardwick, koja je dijelila prostoriju i igrala grubu igru sa srdašcem Thelme Torrance, zastala je s izradom goblena, čime si je kratila vrijeme. "Pati od hladnih ramena, zar ne?", rekla je s dobrim crnim humorom.

– Aha, rekla sam, ne mareći za to što pokazujem svoju nedoumicu. – Jučer je svatko bio svačiji prijatelj, a danas izgleda kao da imamo smetnje na komunikacijskom kanalu.

– To se događa, kad veliki šou dospije u novine, rekla je Gloria, stavljajući svoj kaput na vješalicu i sjedajući na rub stolca. "To je, u temelju, ljubomora. Ljudi koji su na društvenoj ljestvici ispod tebe, zaziru od činjenice, da si dovoljno važna da ispuniš naslovnu stranicu Chroniclea i imaš priču koja se idućeg dana pojavi u svim časopisima.

Već sam vidjela dokaz Glorijine važnosti časopisima. Kad sam je došla pokupiti toga jutra, morale smo juriti ispred horde reportera i fotografa koji su se natiskali oko visokih vrata koja su čuvala Gloriju od pokušaja invazije.

– Aha, rekla je Rita. – A oni koji su na društvenoj ljestvici iznad tebe, smatraju da te trebaju srezati na pravu veličinu, prije nego se počneš šuljati preblizu njihovim petama. Nije da ima mnogo onih, koji su ovih dana iznad tebe, Glo.

– Stvari poput ovih, pokazuju tko su ti pravi prijatelji, dodala je Gloria.

– Aha, a svi imamo nekoliko dragocjenih ovdje, rekla je Rita, zabadajući odlučno svoju iglu u materijal. – Mnogo je onih koji bi ti zaboli nož u leđa čim te ugledaju, samo kad bi bili sigurni da bi time mogli proći nekažnjeno.

Ako je komadić naslovnice časopisa bilo sve što je potrebno da stvori tako otrovno ozračje, kroz koje smo upravo prošli, mrzim i

pomisliti na to kako bi Glorijini kolege reagirale ako bi im netko stvarno učinio neku ozbiljnu štetu. – Jesi li imala mnogo osobnog publiciteta u zadnje vrijeme?, pitala sam, razmišljajući je li neki eksces novinarske pažnje izazvao nekoga od njezinih kolega iz glumačke ekipe da joj pošalje prijeteća pisma.

Gloria je odmahнула glavom. Rita se nije složila. – Bilo je mnogo priča o onoj stvari s pobačajem, Glo. Brenda i Debbie bile su po svim časopisima.

– Ali to je Brenda, a ne ja. Obožavatelji ne vide razliku, ali ljudi koji ovdje rade, da.

– To ne mijenja ništa na stvari za neke od te većine, rekla je Rita. – Izjedeni su ljubomorom, eto što su. – Virnula je na svoj sat. – Prokleta mu bilo, zar je vrijeme? Imam dogovoren sastanak s Dorotheom kroz pet minuta. – Vratila je svoj goblen u vrećicu.

– Ti si u redu. Nisam vidjela prikolicu kad smo se parkirali. – Gloria me ispitivački pogledala. – Htjela si razmijeniti par riječi s Dorotheom, nisi li, dušo?

Rita se zabuljila. – K vragu, Kate, nisam mislila da ćeš ti htjeti da ti izradi horoskop.

Kimnula sam. – Jedine zvijezde za koje sam htjela upitati Dorotheu, one su koje rade za Sjevernjake.

Rita se zahihotala. – Kad bi ta kristalna kugla mogla govoriti...

– Aha, ali odlazak Dorothei je poput odlaska liječniku. Možeš joj povjeriti sve što ti padne na pamet i biti siguran da to neće ići nikuda dalje, rekla je Gloria. – Rita, dušo, imaš li što protiv da upadnem kod Dorothee samo na sekundu, prije tebe, i vidim kada može ubaciti Kate?

– Budi mojom gošćom. Odšetat ću s tobom do tamo. – Nas tri smo napustile zgradu studija i prešle preko parkirališta. Tamo prijeko, na udaljenom kraju, blizu bloka administracije, primijetila sam kamp-prikolicu koja nije bila tamo kad smo, kratko prije

toga pristigle. Bila je oličena u ponoćnoplavo, ali kad smo došle bliže, mogla sam vidjeti mliječnu stazu od zlatnih zvjezdica nacrtanu preko vrata i sa strane prikolice.

Ulaz u odio za stanovanje u prikolici imao je naslikane simbole horoskopskih znakova iscrtane u boji zlata. Čak sam i ja mogla raspoznati crtež koji je označavao moj znak Djevice. Također sam raspoznala poznati trokraki znak Mercedes-Benz. Nisu mi trebale dodatne Chrisove informacije da shvatim kako se u profesiji Dorothee Dawson obrće ogroman novac.

Rita je pokucala i poznati nam je glas rekao da uđemo. Očekivala sam pun doživljaj tajnovitosti, upotpunjen indijskim štapićima i šarenim pamukom, no kada se radilo o njezinom privatnom okruženju, Dorothea je očito prednost dala običnom nad okultnim. Koža, baršun, čupavi tepih i brodski pod na zidovima ocrtavali su raskošnu unutrašnjost. U udubljenju sam mogla vidjeti mikrovalnu pećnicu i hladnjak. Na polici na izvlačenje ležao je laptop (prenosivo računalo) i prenosivi pisač u boji, komplet koji je morao koštati nešto malo manje od tri tisuće zelembaća. Umjesto prokleta grozne kazete sa zvukovima prašume i panovim frulama, glazba u pozadini zvučala je kao jedna od onih – ne-mogu-se-nabaviti-u-prodavaonicama – kolekcija romantične klasike. Jedini doprinos svijetu tajnovitosti horoskopa bio je veliki stol, s tri strane okružen klupom. Bio je prekriven tamnoplavom satenskom prekrivkom, na kojoj je ležala masivna kristalna kugla. Da je na sebi imala rupice za umetnuti prste, mogle smo otići na kuglanje.

– Drago mi je sve vas vidjeti, dame, rekla je Dorothea Dawson kad smo se promolile kroz vrata. Bila je niža no što mi se činila na TV No onda, svi su bili. Njezina je kosa bila čisto srebro, odrezana u razini brade, skrivajući činjenicu da je njezina vilica preteška za njezine nježne crte lica. Koža joj je bila ispresijecana

finim borama, poput jabuke koja je predugo ostavljena vani. Ili je bila starija nego što je zvučala, ili se previše voljela sunčati dok je bila mlađa. – A vi morate biti Kate Brannigan, reče, pozdravljajući me kimanjem i zarobljavajući me svojim očima poput grumenčića ametista.

– Vidjela ste me u svojoj kristalnoj kugli, jeste li?, pitala sam prijaznije no što sam željela. Nikada nisam voljela šarlatane.

– Ne, vidjela sam vas u Manchester Evening Chronicleu, rekla je s gorkom zabavljenošću. Zatekla sam samu sebe kako mi se sviđa, usprkos svim mojim predrasudama o ljudima koji zarađuju na tuđoj lakovjernosti. – Želite sa mnom razgovarati o mojoj zadnjoj seansi s Gloriom?

– Dobar pogodak, rekla sam.

– I želim da izradiš njezin horoskop, upala je Gloria, kao i obično nesposobna da obuzda svoj jezik.

Dorothea je nakrivila glavu, sa znalačkim osmjehom na svojim usnama. – Djevica s ... jednim zračnim znakom u podznaku, pretpostavljam. Vjerojatno Blizanac, sudeći po blagoglagoljivosti.

Trudila sam se da ne izgledam iznenađeno kako sam se osjećala. Šansa je jedan naprama dvanaest da se pogodi moj znak, uvećana na jedan naprama mnogo da se pogodi i znak i podznak. Nije da sam vjerovala u bilo što od tog smeća; znala sam svoj horoskopski znak samo zato što sam pola prethodne noći provela za računalom uz neke horoskopske stranice što sam ih pronašla na Internetu. No, bez obzira kako došla do tog zaključka, Dorothea je bila u pravu. – Ne bih znala, lagala sam, odlučna da joj pokažem svoju skeptičnost. – Gloria vam je mogla dati te detalje.

– Za danas imam veoma ispunjen dnevni raspored, rekla je Dorothea, zvučeći mnogo poslovnije, nego što je na to imala bilo kakvo pravo. I izgledala je poslovno, u bijeloj bluzi visokog ovratnika u edvardijanskom stilu, ispod mekane, crne, vunene

jakne. Srebrno-ametistni broš veličine kreditne kartice bio je pričvršćen na jaknu, kao neki apstraktni simbol njezine kose i očiju. Bacila je otvoren dnevnik na sjedalo pored sebe, dok joj je Gloria pružala list papira. – To je Kateino vrijeme, datum i mjesto rođenja.

Dorothea je papir odložila pored sebe, ni ne pogledavši ga.. – Nikako ne mogu odgovarati na vaša pitanja i objasniti vam vaš horoskop, Kate.

– Ono za što sam zainteresirana, odgovori su na pitanja. – Dorothea je podigla jednu obrvu. I ja sam običavala to raditi, ali sam to prerasla. – Šteta. Uvijek bi trebali iskoristiti mogućnost koja vam se pruža. Tko zna kada ćete dobiti drugu priliku da saznate što vas, ustvari, pokreće? – Zvučala je kao da se dobro zabavlja.

– Snaći ću se već nekako.

– Sigurna sam da hoćete, a to znam i bez da gledam u vaš horoskop. Gloria, ti si mi zadnji sastanak za danas. Onda, kako bi bilo da se vidim s Kate nakon toga? Ili si u žurbi da odeš doma?

– To je u redu, Dor, rekla je Gloria. – Sada ćemo pustiti Ritu da iskoristi svoj novac. Vidimo se u pola šest.

Gurnula me ispred sebe, prema parkiralištu. – Bolje da krenemo, rekla je. – Kasnim sa šminkanjem, a nisam još ni do kraja obučena.

– Gloria, ima li Dorothea obično popunjene sve termine? – pitala sam.

– O, da. Ako nisi jedna od njezinih stalnih mušterija, možeš čekati na nju mjesec dana ili više, ukoliko nisi pripremljena da ideš u njezinu sobu za dogovore.

– Sve polusatni sastanci?

– Tako je. Od devet, do pola šest, potvrdila je Gloria. – Samo iz radoznalosti, koliko Dorothea naplaćuje? – Za pola sata, naplaćuje duplo, no što ti naplatiš za jedan sat, dušo.

Bili su to oni djelići informacija koji vas ubiju u pojam. Ja nisam jeftina. Pa, samo kada je Richard u pitanju, ali čak ni on to još nije do kraja riješio. Četiri su puta u mojoj karijeri iznosi po satu bili ozbiljni novci. Ponekad se pitam, bavim li se ja pravim poslom.

Dan se priveo svome kraju. Garderoba, šminka, proba, snimanje. Nema uvrnutih telefonskih poziva, nema smrtonosnih napada na klijenta. Također, nema šanse saznati tko je pisao prijeteća pisma, ili otkriti identitet krtice za koju je Ross Grant htio da je, ritajuću i skičeću, izvučem na svjetlo dana; zahvaljujući CYOnicleu, nitko sa mnom nije htio razgovarati.

Pretpostavljala sam da članovi glumačke ekipe umiru od ljubavi za mnom, jer sam danas bila poznatija od njih. Osoblje je jednostavno bilo prezaposleno, a, osim toga, uzbuđenje činjenicom da imaju pravog privatnog detektiva u svojoj sredini, splasnulo je.

Do petog snimanja, počela sam misliti o tome, kako bih trebala početi naplaćivati za svoju dosadu, kao što su neki zarađivali na račun opasnosti, u kojoj su se svojim poslom nalazili. Sada sam bila uvjeren da, tko god je pisao prijeteća pisma, taj jednostavno uživa u saznanju da je Gloriju dovoljno uplašio, da bi unajmila mene. Bilo je masu prilika da joj se nanese ozbiljno zlo, čak i uz mene u kadru, a znakovito je da nismo imale čak niti skori promašaj u autu. Pratila sam je na njezinim privatnim izlascima vikendom, a onda sam to protegnula na svaki dan.

Njezino se lice šminkom prilagodilo normalnim uvjetima, a Brendina je odjeća završila u garderobi, gdje joj je i bilo mjesto i Gloria je bila spremna za svoju seansu s Dorotheom. – Otrpati me

do prikolice, dušo, rekla je. – Vidjet ću Dorotheu nasamo, ali ako dođeš u pet minuta do šest, možeš me otpratiti nazad do garderobe, a onda se vratiti da je pitaš, što god je već to što želiš saznati.

Padala je jaka susnježica dok smo se pridruživale tucetima ljudi, koji su u neredu jurili preko parkirališta, očajnički tražeći zaklon. Pomogla sam si jednim od kišobrana iz kolica s opremom, koja su stajala pored ulaza za vanjsko snimanje i hrvala se s nemilosrdnim vjetrom, pokušavajući kišobran zadržati iznad Glorijine glave. Pokucala sam na kombi. Čula sam Dorotheu kako zove Gloriju da uđe. Nestala je unutra, a ja sam sklopila kišobran i odjurila do Glorijinog auta, parkiranog nedaleko odavde. Čekajući tamo na nju, barem sam mogla slušati radio.

Zaklopila sam oči i naslonila se na sjedalo, slušajući vijesti. Spiker je upozoravao na sve jači snijeg po transpeninskoj ruti. – Sjajno, promrmljala sam, pitajući se koliko će biti loše na cesti koja vodi do Saddlewortha. Ako se vrijeme nastavi pogoršavati, moglo bi biti dobro savjetovati Gloriju da noć provede u mojoj sobi za goste, kako bih se poštedjela duplog putovanja po snježnim cestama preko pustopoljina.

Skoro prije no što sam primijetila, dvadesetpet minuta već je prošlo. Napustila sam Glorijin auto ispunjen kondenziranom maglom i zamijenila ga Dorotheinim kamperom. Pokucala sam na vrata kombija i Gloria se odazvala – Upravo dolazim, dušo, – Vrata su se otvorila, toplo svjetlo iznutra prolilo se po asfaltu i razotkrilo pogledu pramenove pare, koja je gmizala uz moje smeđe gležnjače. – Odmah ću je poslati nazad, rekla je Gloria preko svog ramena kada je izašla, zatvarajući za sobom vrata.

Ponovila sam svoj trik s kišobranom i otpratila Gloriju do njezine garderobe. Mjesto snimanja već se činilo napuštenim. Nitko iz Sjevernjaka nije toliko volio svoj posao, da bi se motao uokolo nakon završetka snimanja petkom. Bila sam lagano

zabrinuta što ostavljam Gloriju, ranjivu u svojoj garderobi. I Rita i Gloria znale su za moj sastanak s astrologinjom i obje su to, ne razmišljajući mogle spomenuti nekome trećem. Sudeći po tome kojom se brzinom glasine šire po NPTV-u, sve čistačice i tajnice vjerojatno već znaju da će Gloria biti sama u prividno praznoj zgradi od šest nadalje.

– Želim da zaključaš vrata za mnom, OK?, rekla sam joj. – I ne puštaj nikoga unutra osim mene. Nije važno koliko misliš da im možeš vjerovati. Ako se bilo tko pojavi, reci mu da će morati pričekati dok se ja ne vratim. Obećaješ?

Gloria se nacerila. – U redu, šefice. Kako god ti kažeš. – Čekala sam vani, dok nisam čula da je brava kliknula zaključavši se. Tada sam požurila van iz zgrade i potrčala natrag preko parkirališta do Dorotheinog kombija. Nije bilo odgovora na moje kucanje, ali znala sam da čeka na moj povratak. Osim toga, to nije bila noć u kakvoj biste visili na smrzacici, čekajući da netko prestane igrati igre nadmoći. Otvorila sam vrata i stupila u slabo osvijetljenu unutrašnjost.

Dorothea Dawson ležala je ispružena preko svog satenskog stolnog prekrivača, jedne strane glave neobično položene i tamne od prolivene krvi. Par koraka dalje, njezina se kristalna kugla svjetlila na svjetlosti lampe u dubini prikolice, na tepihu boje šampanjca.

Pribrala sam se istog trena, odvlačeći pogled s neizrecivog užasa ispred mene. Divlje sam zurila uokolo, provjeravajući nije li se netko u prikolici sakrio. Poput udarca u trbuh, pogodila me misao da je Dorothea možda još uvijek živa. Za jedan dugačak trenutak, nisam znala hoću li se moći natjerati da je dotaknem.

No, znala sam da ako umre zbog moje kolebljivosti, krivnja će nadjačati odvratnost koju sam sada osjećala. Pokušala sam progutati ma što to bilo što me sprječavalo u disanju i stupila

naprijed, pažljivo izbjegavajući trag, koji je za sobom ostavila kristalna kugla. Ispružila sam ruku prema Dorotheinoj, koja je beživotno visjela i zgrabila je za članak. Njezina je koža bila iste temperature kao i moja, što je sve učinilo još stravičnijim, jer joj nikako nisam mogla napipati bilo.

Odstupila sam, skamenjena. Bila sam u pravu što sam upozorila Gloriju da bude oprezna. Tamo vani bio je ubojica. Iako, katastrofalno sam griješila po pitanju mete.

MARS U OPOZICIJI S NEBESKIM SREDIŠTEM

Ona o sebi ima visoko mišljenje i n je uvijek dovoljno diplomat da to prikrije. Može biti previše ponosna i borbena u istjerivanju onoga, za što zna da je ispravno. Ali, ova opozicija omogućava veliku energiju, dopuštajući joj da bude odvažna i nezavisna. Njezina britkost i natjecateljski duh često otimaju vjetar iz jedara autoritativnih osoba.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Nisam znala što da učinim. Nisam mislila da ću moći izdržati da ostanem u tom stiješnjem prostoru s Dorotheinim lešom, ali nisam mogla jednostavno išetati i ostaviti kombi neosiguran. Osim toga, nisam mogla podnijeti dežuranje vani, jer bih u trenu bila mokra do gole kože. Činilo mi se važnim, da ne bih trebala dočekati policiju izgledajući poput utopljenog štakora.

Kompromis koji sam pronašla bio je u tome, da se preselim u vozačku kabinu. Suvozačko je sjedalo bilo načinjeno tako, da sam mogla ili gledati kroz vjetrobransko staklo, ili ga okrenuti prema nazad, da djeluje kao dodatno sjedalo u stambenom dijelu kombija. Srećom po moj duševni mir, sjedalo je trenutno bilo okrenuto prema naprijed.

Iskobeljala sam se u prolazu između sjedala, iznenađena kad sam se uhvatila kako dahćem, kao da sam trčala. Zgrabila sam se za članke na rukama i natjerala se da počnem normalnije disati. Htjela sam biti sigurna da ne zvučim kao utjelovljenje ubojice

operateru za hitne pozive policiji. Usredotočila sam se na tragove koje je ostavljao otapajući snijeg, cijedeći se po vjetrobranu, rastajući ulična svjetla po parkiralištu i pokušavajući zaboraviti slike koje su mi se urezale u mozak. Tek kada mi se disanje vratilo na normalu, izvadila sam svoj mobitel i nazvala 999. Kada sam bila spojena s policijskom kontrolnom sobom, rekla sam, – Moje je ime Kate Brannigan i ja sam privatna istražiteljica. Htjela bih prijaviti nešto što izgleda kao ubojstvo.

Izgleda da je žena s druge telefona dobro svladala svoju obuku. Bez pokazivanja da je ovo bilo neobičnije od poziva s informacijom da je u tijeku provala, mirno je rekla, – Odakle zovete?

– S mog mobitela. Nalazim se na parkiralištu u krugu Sjevernjaka. To je odmah kada se side s puta Alan Turing Way, blizu piste za biciklističke utrke.

– I možete li mi reći što se, izgleda, dogodilo?

– Ja sam u kombiju za kampiranje. On pripada Dorothei Dawson. Onoj astrologinji! Dogovorila sam se s njom ovdje za sastanak. Ušla sam i našla je kako leži mrtva. Izgleda kao da joj je netko napravio rupu u glavi njezinom kristalnom kuglom. Pokušala sam joj napipati bilo, ali bez uspjeha. – Mogla sam čuti kako mi se glas lomi i kako teško gutam.

– Jeste li još uvijek tamo?

– Da. Ja sam u kombiju za kampiranje. Ne možete ga promašiti. To je veliki, tamnoplavi Mercedes. Na udaljenom je kraju, daleko od ulaza. Većina automobila već je otišla. Ostalo ih je samo nekoliko na ovoj strani parkirališta, trabunjala sam, znam, ali nisam se mogla zaustaviti.

– Ubrzo će nekoliko policajaca biti s vama. Molim vas, nemojte ništa dirati. Možete li mi, molim vas, dati vaš broj mobitela?

Odverglala sam broj automatski. – Bit ćemo uskoro uz vas, završila je uvjerljivo. Nisam bila utješena. To je bio jedan ubojica

koji je iskoristio priliku. U normalnim bi okolnostima tamo bili ljudi na parkiralištu, koji bi brbljajući i ogovarajući odlazili do svojih automobila, zastajkivali bi i primijetili stvari. Ali noćas, vrijeme je bilo tako ružno da su svi pognutih glava jurili u zaklon, ne obraćajući pažnju ni na što drugo, osim kako što prije doći do svojih vozila.

A onda, tu je bilo i pitanje vremena. Bio je razmak od svega desetak minuta tamo vani, između Glorie i mene dok smo napuštale kombi i dok sam se ja vratila. No, netko je bio dovoljno drzak ili očajan da uoči taj maleni vremenski prozorčić prilike da upadne u Dorothein kombi. Očigledno su je uhvatili nespremnu i razbili tešku, kristalnu kuglu o njezinu lubanju, da nije stigla reagirati.

Onda su ponovno kliznuli u noć. Nije bilo vremena za pretraživanje ili krađu. Samo za ubiti i ponovno iščeznuti. Iznenada, doprlo mi je do svijesti, da je ubojica mogao biti samo korak daleko od mene, dok sam gacala kroz bljuzgavicu preko parkirališta. Minutu – ne, sekundu ranije – i mogla sam se naći licem u lice s nekim dovoljno okrutnim, da ubije i mene.

Ta me misao zgromila poput munje. Usta su mi se osušila, a groznica nasilja jurnula je mojim tijelom, od glave do pete. Želudac mi se počeo dizati i jedva sam na vrijeme stigla otvoriti vrata. Loš se ručak prosuo na parkiralište puno lokvica vode. Napinjala sam se i napinjala, još dugo nakon što je moj želudac izbacio iz sebe sve što je u njemu bilo, pridržavajući se labavo jednom rukom o vrata.

Takvu me zatekla policija. Čak nisam bila svjesna sirena koje su se približavale. Mislim da su ih isključili kad su se približili krugu NPTV-a. Sada, tu su bila samo rotirajuća plava svjetla koja su objavljivala njihovu prisutnost. Blijedo sam uzdigla pogled, kose zalijepljene uz glavu, namočenu znojem i bljuzgavicom i

ugledala dva službena policijska automobila i vozilo hitne pomoći. Policajci su istrčali skoro prije no što su se auti zaustavili.

Stali su nasuprot mene. Uspravila sam se i iznemoglo pokazala prema vratima koja su vodila ravno u predio za stanovanje. – Ona je tamo unutra – graknula sam. Trojica od njih promijenila su ugao pristupa. Četvrti se postavio nasuprot mene, blokirajući bilo kakav bijeg koji sam mogla planirati. Nije morao znati da smo na istoj strani. To ne iznenađuje: bila je to uloga koja mi nije bila svojstvena. Nakon kratke provjere pogledom, kako bi ustanovio ima li protivljenja, prvi je policajac oprezno otvorio vrata i provukao glavu unutra. Čula sam zvuk brzog usisavanja zraka i prigušenu psovku.

Sada su i bolničari bili na vratima, pokušavajući se provući pored policajaca. – Pustite nas unutra, čula sam kako jedan od njih govori s nestrpljenjem.

– Ni slučajno, rekao je policajac koji je ugledao tijelo. – To je mjesto zločina.

– Mogla bi biti živa, bunio se bolničar, pokušavajući se probiti kroz zid od plavih uniformi.

– Ni slučajno, ponovio je policajac. Izgledao je otprilike tako dobro, kako sam se ja osjećala. – Vjeruj mi, nema više ničega što možeš za nju učiniti.

– Nije joj se pipalo bilo kada sam pronašla tijelo, rekoh. – Kada je to bilo? – pitao je policajac, motreći jednim okom na mene.

– Otprilike dvije minute prije nego što sam nazvala trostruku devetku.

Moje nepromišljeno korištenje profesionalnog izraza priskrbilo mi je ispitivački pogled. Jedan od njegovih kolega govorio je u svoju radio-stanicu, ovratnika podignutog protiv vjetra. Gundaju-

ći, bolničari su odjurili prema zaklonu svog vozila hitne pomoći. Odstupila sam za jedan korak, tako da sam bila izložena na milost i nemilost vremenu, pazeći da mi obje ruke budu na vidjelu. Znala sam da ću u ovom trenutku morati biti njihov glavni osumnjičeni. I to kapitalac.

Još je jedan auto zapljusnuo kroz lokve, iz kojeg su se pomolila dvojica nadređenih, previše zabrinutih pitanjem hoće li se smočiti, a da bi obraćali pažnju na prisustvo policijskih automobila, ili vozila hitne pomoći. Novi se auto proklizavajući ukopao samo korak od prednje strane Dorotheinog Mercedesa. Vrata su se širom otvorila, automatski paleći unutarnja svjetla i dogodilo se nešto nemoguće. Stvari su postale još gore.

Dvadeset minuta kasnije, sjedila sam u Zelenoj sobi Sjevernjaka, koja je odmah, po nalogu policije, pretvorena u privremeni stožer istrage, dok njihov vlastiti karavan za te potrebe ne stigne na lice mjesta. Nasuprot meni sjedila je detektivka-narednica Linda Shaw, ruku obavijenih oko papirnate čaše s instant kavom. Linda mi nije smetala; vjerojatno je više zajedničkog imala sa mnom, nego što će ikada imati s onim nosatim kurvinim sinom, za koga radi.

Sumnjala sam da detektiv, glavni inspektor Cliff Jackson, u latici svog stola drži lutkicu crvenkasto-smeđe kose. Bila sam uvjerena da u nju ubada pribadače u pravilnim vremenskim razmacima. To je bilo jedino objašnjenje za probadajuću bol koju sam povremeno osjećala u svom lijevom gležnju. Jackson je bio jedan od starijih detektiva za ubojstva u gradu za posljednjih sedam godina, ili tako nešto. Mislili biste da će mu biti drago što sam značajno pridonijela njegovom poslu. Bili biste u krivu. Sad, kadgod se planeti stvarno žele urotiti protiv mene, pošalju Jacksona kao svog predstavnika.

Linda Show se postavila između mene i Jacksona, poput tampon-zone između zaraćenih balkanskih vojski. Čim me vidio blijedog lica, kako drhtim u kabini Dorotheinog kombija, kotačići u njegovoj glavi počeli su se okretati, dok je zamišljao mnoge načine na koje može moj život ovdje, na mjestu ubojstva, učiniti živim paklom.

Zabrzao je preko asfalta, čak bez da je odložio svoj kišni ogrtač. – Što, dovraga, ti radiš ovdje? – pozdravio me.

– Radim, rekla sam. – A ti? – Postao je grimizno crven. – Ne poteži me za jezik, Brannigan, zaurlao je. – Ovdje sam manje od minute, a ti već tražiš razlog da provedeš noć u ćeliji. Ti jednostavno ne znaš kako držati svoja brbljava usta zatvorenima, zar ne?

– Ako želiš da začepim, to je OK, što se mene tiče. Nazvat ću svog odvjetnika i onda ćeš imati – bez komentara – od sada do vječnosti, odvratila sam. – I čim stignem doma, nazvat ću Alexis Lee. Svijet treba saznati kako postupaju s glavnim očevicem ubojstva najomiljenije nacionalne astrologinje.

– Gospodine, – Lindin je glas bio tih, ali užurban. – Gospodine, trebaju vas vani. Dečki s uviđaja odmah su tu, iza nas, a ostatak ekipe upravo je stigao. Zašto ne bih pronašla miran kutak i uzela izjavu od gospođice Brannigan? Onda ćemo imati neku ideju o svemu ovome?

– Ne želim da guraš svoj nos u ovo, Brannigan, odrezao je Jackson, poravnavajući svoju električno-plavu kravatu koja se tukla s njegovom ljubičastom košuljom. – Daj svoju izjavu detektivki narednici Shaw i onda se izgubi odavde. To nije savjet, to je naredba. Volio bih te uhititi zbog ometanja. No, opet, ne trebam ti to niti spominjati, trebam li? Eto vam je, detektivko narednice.

Odvela sam Lindu iz kombija do zgrade za produkciju, savjetujući joj da bi bila dobra ideja kontaktirati Johna Turpina i reći mu

da kaže onima u NPTV-u što se događa i pronađe nam mjesto, na kojem možemo razgovarati. Sve je shvatila, čak je pronašla i gdje se nalazi najbliži aparat za kavu. Konačno smo imale malo vremena za prijeći ponovno kroz ono što se dogodilo. Vidjela sam ispred sebe ženu koja se motala oko presudnog razmeđa tridesetih, s kožom oko očiju koja je počela odražavati posljedice dugočasnog rada i kasnog lijeganja, usana koje su se lagano u kutovima počele spuštati prema dolje, otkrivajući emocionalnu cijenu suočavanja s ljudima koji su bili žrtvama nasilja i onima koji su bili odgovorni za uništavanje tih života.

Nisam željela razmišljati o onome, što je vidjela. Izvela sam početni udarac. – Detektivka narednica, ha? Čestitam. – Hvala. Čula sam da ste i vi uspjela u životu. Brannigan & Co, ne više Mortensen i Brarmigan.

– Cliff me ima na zubu, zar ne? Ako ništa drugo, barem sam sama svoj šef. Ali, vi ste zaglavila, noseći Jacksonovu torbu uokolo.

– Ima i gorih poslova u policiji, rekla je kruto. – Posebice, ako si žensko.

Kimnula je glavom, složivši se. – Pa, pomozite mi da sačuvam svoj posao i recite mi što se večeras ovdje dogodilo? – Zna da s vama nemam nikakvih problema, Linda. Pitajte sve, što god želite. Tako dugo, dok od mene ne očekujete da prekršim svoj zakon povjerljivosti informacija prema klijentu. Reći ću vam sve, što mogu.

Provela me kroz razloge moje prisutnosti, a onda kroz precizne okolnosti moga otkrića. Baš smo došle do dijela, gdje sam joj opisivala kako sam pokušavala napipati Dorotheino bilo, kad su se vrata otvorila uz trijesak. Gloria se ustobočila na vratima u dramatičnoj pozi, razbarušene kose, šminke oko očiju razmazane, kao loša kopija Dusty Springfield. – Kate, zajaukala je. – Hvala

Bogu da si dobro! Oh, Kate, ne mogu u to povjerovati! Ne Dorothea! – nastavila je, spotičući se prema meni. Zamislite Vanessu Redgrave kako glumi Kralja Leara. Nisam imala izbora, nego skočiti na noge i pridržati je. Nije imala nikakvih problema s padanjem u nesvijest, samo da izazove bolji učinak. Nisam nimalo sumnjala u to da je uistinu bila uznemirena. Ali, pošto je bila glumica, nije si mogla pomoći, a da ne pretjeruje toliko, da je bitka kod Somme naspram ovoga izgledala kao sitna čarka.

Obrlila sam je jednom rukom i natjerala je da sjedne na najbližu sofu. Linda je zurila u nju razrogačenih očiju. Nisam vjerovala da je Glorijin teatralni ulazak bio ono, što ju je zaprepastilo. Bio je to udar zvijezde. Već sam ranije vidjela kako se to događa. Normalni, inteligentni ljudi suočeni sa svojim herojima, ostaju otvorenih usta i klecavih koljena. Puno ranije no što je postala novinarka za praćenje crne kronike, Alexis je jednod trebala intervjuirati Martinu Navratilovu za jednu reportažu. Alexis tvrdi da je najinteligentnije pitanje koje je uspjela smisliti, glasilo: – Što ste danas doručkovali, Martina?

I tako sam sada imala detektivku očaranu zvijezdom i policajca koji me htio uhititi, jer sam se usudila pronaći žrtvu ubojstva. To se pretvorilo u najgoru noć za dugo, dugo vremena.

– Ne mogu u to povjerovati, rekla je Gloria po stoti put. No ipak, ovoga je puta nastavila govoriti. – "Mora da sam bila zadnja osoba, koja ju je vidjela živu.

Te su riječi vratile Lindu u koliko-toliko normalno stanje. – Što želite time reći, gospodo Kendal? – pitala je ljubazno, prelazeći do sofe i sjedajući pored Glorije.

– Gloria, ovo je detektivka narednica Shaw. Ona radi na istrazi oko Dorotheine smrti.

Gloria je fiksirala Lindu očima punim suza. Kada sve ovo završi, morat ću s njom porazgovarati o vodootpornoj maskari. –

Što se dogodilo, dušo? Sve što su rekli tamo na parkiralištu, bilo je da se dogodila nesreća, da je Dorothea mrtva. Pošla sam te potražiti. Tako te dugo nije bilo, da sam se zabrinula. Imala sam taj osjećaj... – njezin je glas prešao u novo jecanje. – O, Bože, ne mogu povjerovati u to, tulila je. Ustala sam i šutke joj pružila čašu vode. Ispraznila ju je u nekoliko velikih gutljaja i teatralno je privila na prsa.

Linda je potapšala njezinu ruku. – Teško je to za podnijeti, tako izgubiti prijatelja, rekla je. – No, najbolja stvar koju sada možete učiniti za Dorotheu, jest da nam pomognete da pronađemo osobu koja je odgovorna za ovo.

– Znači, to onda nije bio nesretan slučaj?, zahtijevala je Gloria. Vidjela sam odsjaj uzbuje u njezinim očima, koje maloprije tamo nije bilo.

Linda to, očito, nije primijetila. – Morate se pripremiti za šok, Gloria, bojim se. Izgleda, da je Garfa bila ubijena. – Glorijino se lice zamrzlo. Suze su stale, kao što bi da je redatelj viknuo – Rez! – Ubijena? – rekla je glasom nižim za jednu oktavu. – Ne razumijem. Dorothea je bila dobro kad sam je ostavila. A Kate se istog časa vratila k njoj. Kako ju je bilo tko mogao ubiti?

– Zato smo mi ovdje, da to saznamo, rekla je Linda uvjerljivo. Još malo ovoga i povratit ću. Nekoliko generacija unazad, samo su pripadnici elite dobivali ovakve izraze poštovanja od strane policije. A još prije toga, morali ste imati grofovsku ili neku sličnu titulu. Ali u Britaniji u 1990-ima, preduvjet za izraze poštovanja od strane policajca Dibblea bila je slava.

Pročistila sam grlo. – Osim ubojice, izgleda veoma vjerojatnim, da je Gloria zadnja osoba koja je Dorotheu vidjela živu.

– Imate li neku ideju o tome, u koje je vrijeme to moglo biti? – pitala je Linda Gloriju.

– Malo prije šest, rekoh. – Sjedila sam u Glorijinom autu na parkiralištu, čekajući da završi svoju seansu s Dorotheom dogovorenu za pola pet. I prije no što mi postavite to pitanje nisam vidjela nikoga sumnjivog da se mota uokolo; samo mnogo ljudi koji su jurili prema svojim autima i par drugih, koji su prelazili iz zgrade produkcije u administrativni blok. U pet minuta do šest, napustila sam auto i otišla do kombija za kampiranje. Pokucala sam i Gloria je izašla van.

– Jeste li vidjela Dorotheu? – pitala me Linda. Nisam mogla vjerovati da me to pitala pred Glorinom. Time je prekršila sva nepisana pravila o ispitivanju svjedoka nasamo.

– Ne, nisam ušla u kombi. – Jeste li čula njezin glas?

Odmahnula sam glavom. – Puhao je jak vjetar, ljudi su prolazili, a ona ionako ne bi bila vikala.

Mogla sam vidjeti implikacije koje je Linda registrirala. Također sam mogla vidjeti kako odbacuje mogućnost, da je Gloria mogla ubiti Dorotheu, samo iz razloga što Brenda Barrowelough ne bi mogla učiniti takvu stvar. – Pozdravila me je i rekla kako očekuje Kate da dođe kroz par minuta. Ali, Kate je u pravu. Ona nije vikala. Nije bilo razloga za to, a i nije bila od onih koji podižu svoj glas ni u kojoj prilici, rekla je Gloria ljubazno; kao da nešto, što je očito, objašnjava djetetu.

– Jesu li to bila vrata s kvakom i bravom, ili su se zaključavala automatski, na potez? – pitala je Linda.

– Samo s bravom. Svi smo kucali i ulazili kada je bilo vrijeme za naše sastanke, rekla je Gloria. – Bila je stroga u vezi s time, da nema prekoračenja dogovorenog termina; takva je bila Dorothea.

– I koliko je vremena prošlo, prije no što ste se vratila u kombi? – pitala me Linda.

Već sam tom pitanju oko vremenskog roka posvetila mnogo razmišljanja. – Najviše deset minuta. Možda tri minute da

otpratim Gloriju nazad do njezine garderobe, par minuta da budem sigurna da će iza mene zaključati vrata i onda par minuta nazad.

– To nije dugo, proučavala je Linda odgovor. Iznenada, Gloria je ponovno briznula u plač. – To je strašno, zajaukala je. – To je upozorenje. To je upozorenje meni. Sva ta pisma, pa to Dorotheino predskazanje. Tamo je vani ubojica i juri mene!

Nisam baš mogla uočiti logiku u tome, ali Glorijin se strah činio dovoljno stvarnim. Šmrcala je i štućala i jaukala. Linda i ja razmijenile smo očajne poglede; niti jedna od nas dvije nije bila sigurna kako s ovime izaći na kraj. Onda, isto tako naglo kako se i pojavila, njezina se histerija smirila i ona je ponovno uspostavila kontrolu nad sobom. – To je bilo namijenjeno meni, rekla je drhtavim glasom. – Svi su znali, da sam se oslanjala na Dorotheu. Svi su znali da je Dorothea osjetila smrt u sobi, zadnji put kada sam je vidjela. Ubijena je, da bi se meni usadio strah od smrti.

– Ne mislim da je tome baš tako, rekla je obzirno Linda. – To je nešto jako ekstremno za učiniti, ako su sva ona pisma bila pisana s namjerom, da vas prestraše. Vjerojatnije je da je sve to samo užasna podudarnost.

– A da? – reče Gloria povišenom glasom, ispravljajući ramena. Bio je to klasičan pokret Brende Barrowelough, koji je signalizirao gledateljima Sjevernjaka, da je sada bilo dosta šale. – A da li je samo užasna podudarnost i to, što sam ja posljednja, koja je Dorotheu vidjela živu? Da je netko imao na zubu baš Dorotheu, moralo je postojati mnogo prilika, kada su je mogli ubiti, bez da preuzmu rizik da bi ih netko mogao vidjeti kako ulaze ili izlaze iz kombija. Ili ih čak slijediti. Jedini razlog zašto bi je bilo tko ubio baš tada kad ju je ubio jest taj, kako bi izgledalo kao da sam ja ubojica. Zapamtite što vam kažem, tkogod da je ubio moju prijateljicu, učinio je to samo zbog mene.

Za trenutak, u sobi je bila mrtva tišina. – Ona ima pravo, rekla sam.

– Pa, što ćeš još učiniti da me zaštitiš? – zahtijevala je Gloria.

– Kratak odgovor glasi: ništa. – rekla sam joj. – Čak iako imaju leševe, ti nećeš biti prva na listi prioriteta, i to na račun tvojih prijetećih pisama koja ti, ustvari, ne prijete ubojstvom. To je tako, nije li, Linda?

Linda je ispustila čudnovat zvuk. Shvatila sam da se slaže sa mnom.

– Onda, u redu, reče Gloria. – Morat ću se osloniti na Kate. – Pribrala se. Iznenada sam razumjela izraz – pripremiti se za akciju. Gloria je ustala i rekla – Idemo, dušo. Dosta mi je ovoga. Sva sam slomljena i trebam otići kući da malo prilegnem.

Bila je na pola puta do vrata, kada se okrenula da provjeri da li je slijedim. Uputila sam Lindi bespomoćan osmijeh. – Trebat ćemo službene izjave, pokušala se Linda potužiti.

– Nazovite ujutro moga odvjetnika. Kate, tko je moj odvjetnik?

Mračno sam se nasmiješila. Jacksonu će se ovo dopasti. – Isti onaj, koji je i moj, naravno. Ruth Hunter.

Zadnja stvar koju sam čula dok su se za nama vrata zatvarala, bilo je Lindino režanje, – Ah, sranje. – Izmarširale smo iz zgrade u turobnoj šutnji. Susnježica je prestala padati, što je bila jedina dobra stvar koja se dogodila od pauze za ručak. Gloria je odlučno prošla ravno kroz sredinu gužve oko Dorotheinog kombija, ne gledajući niti lijevo, niti desno. Pratila sam je u stopu, pokušavajući izgledati nevidljivom za bilo koga, tko bi mogao pasti u napast da o činjenici moga prisustva obavijesti Jacksona. Uspjele smo se bez problema dokopati auta.

Jednom kada smo prošle pored dva policajca-prometnika koji su, zajedno s ljudima iz osiguranja NPTV-a, stražarili kod ulazne kapije, iz Glorije je nestala sva njezina borbenost. Ramena su joj

se objesila i posegnula je za cigaretom. – Ovo je hitan slučaj. Da se nisi usudila otvoriti taj prokleti prozor. – Duboko je udahнула. – Ti znaš da ja nisam ubila Dorotheu, zar ne?

Izvukla sam tugaljiv osmijeh. – Ti si glumica, Gloria. Da li bih ja to znala, sve i da jesi?

Frknula je. – Nisam ti ja nikakva Susan Sarandon. Glumim samu sebe, tek s malo politure odozgo. Hajde, Kate, jesam li ja ubila Dorotheu?

– Ne bih mogla povjerovati u to da jesi, rekla sam polako.

– To će poslužiti. Potrudit ćeš se i pronaći tko ju je ubio? Prije no što ubojica odluči da je red na mene? Ili na moju unuku?

– Cliff Jackson, cajkan koji je zadužen za ovo, nije loš istražitelj. Ali, već je jednoć bio u krivu... Dat ću sve od sebe. – Mirnije ću spavati, sada kad to znam, rekla je, uzimajući cigaretu kao da ona daje život, a ne da ga krade. – Govoreći o spavanju ... Želiš li noćas ostati kod mene? Dijelom zbog lošeg vremena, a dijelom zbog tvoje sigurnosti?

Gloria se namrštila. – Lijepo je od tebe što si to ponudila, no snaći ću se u svojem vlastitom prostoru. Trebam se osjetiti na zemlji. I ne želim ti se motati pod nogama. Morat ćeš sutra zaroniti u svoju istragu i ne želim ti biti na putu.

– Ne želim te ostaviti prepuštenu samoj sebi. Čak niti iza tih visokih zidova. – Trenutak sam razmišljala, a onda stala sa strane ceste i izvukla svoj mobilni telefon. Par poziva i sve sam sredila. To je značilo jedan nezgodan obilazak ka studentskoj udruzi, no čim je Gloria ugledala Donovanu u svoj njegovoj nepobjedivoj veličini, bila je savršeno sretna kad sam otkloparala milju preko grada do svoje kuće, dok je ona nestala preko brda i dolina s najzgodnijim tjelohraniteljem s ove strane Pennine. Jedino je pitanje bilo, hoće li ga poštovati i ujutro.

Žustro sam izašla. Temperatura se naglo spustila, sada kada je susnježica stala, s nogostupima koji su se naglo zaleđivali. Jedina stvar koja me dvaput spriječila da se ne zabijem u nogostup, bilo je postolje ulične lampe, koje se tako zgodno našlo pri ruci. Sve što sam željela bilo je da se umotam u svoju kućnu haljinu, s veoma velikom količinom Absolut Citrona i mrvicom soka od grejpa. Uz malo sreće, Richard bi mogao rano biti kod kuće. Uvijek govori kako je petkom navečer noć za izlaske amatera, barem što se tiče svirke uživo. Skoro sam mogla osjetiti okus slanih i paprenih incuna u svojim ustima.

Mogla sam znati. Noći poput ovih jednostavno ne idu nabolje. Čovjek kojega sam trebala voljeti bio je kod kuće. Ali nije bio sam kod kuće. Našla sam ga u krevetu, usnulog, ruku obavijenih oko nekoga drugog.

Kada sam ušla u sobu, odjednom je širom otvorila oči. Pogledala me i vrisnula.

Osjetljiva djevojka.

MERKUR U DJEVICI U PETOJ KUĆI

Ona se može u svašta upustiti. Ima diskriminirajući razum, ali naginje pretjeranoj kritici sebe same i drugih, kada je pod stresom. Probleme raščlanjuje s tvrdoglavom upornošću i sposobna je za detaljno pretraživanje. Ona posjeduje logičnost, podozriva je i može biti opsesivna.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Razvod je mogao udaljiti Richarda iz većine od zadnjih pet godina života njegovog sina Davea, no pošto je većinu svoga posla obavljao po noći, obavio je najviše posla oko djeteta u prve tri godine Daveova života. Na sreću, stare ga vještine nisu napustile. To je značilo da nisam morala preuzeti nikakvu odgovornost za najdivnije dijete na planetu (ako ste povjerovali Alexis i Chrisu). Promatrala sam ga s mješavinom olakšanja i divljenja, dok je sa žličicom u usta svoje devetomjesečne prijateljice stavljao sivo-ružičastu kašastu masu. Uspijevao je to činiti skoro bez gledanja i čak bez prekida usred rečenice. Već joj je promijenio pelenu bez da je dotična spadala, što je bilo daleko od moje ideje kako da kraj dana dobro započne.

Sjećam se kada bi muškarci sa sjevera radije umrli, nego da priznaju kako im je poznat način uporabe Pampersica. Danas te stisnu uz zid kafića i pričaju ti kako je muškarcu moguće proizvesti sićušnu količinu mlijeka iz njegovih prsiju. Svakako, Jayin je dolazak već obavio naizgled nemoguć zadatak okončanja

umjetnog neprijateljstva između Alexis i Richarda. Prije no što se rodila Jay, Alexis je ustrajala na tome da je ona novinarka, a Richard da je udvorica. Richard je, pak, govorio da je on pravi novinar, a ona da je policijski lakej. Posao nikada više nije bio temom njihova razgovora.

Kako je to već činio otprilike jednom tjedno, Richard je uzeo Jay k sebi kako bi Chrisu pružio priliku da jednom odspava osam sati u komadu. Kao za inat, kada je Jay provodila noć s Richardom spavala je do sedam ujutro. Kada je Chris bio nadohvat ruke, Jay bi nepogriješivo rascjepkala noć na svojim krizama u dva, četiri i šest sati. Već sam mogla vidjeti da će odrasti u neku vrstu bistrog manipulatora, kakvog bih rado vidjela među svojim osobljem. Bez obzira na njezinu predbilježbu za Eton, ja sam je već predbilježila za Brannigan & Co.

– Pa, kakvi su ti planovi za danas? – pitao je Richard, dok smo gledali mokar snijeg kako se obrušava iz neba. – Zadužila sam Donovanu da pazi na Gloriju, pa vjerojatno neću morati ići tamo. Rekla sam mu da ona mora ostati u kući, ali sudeći po vremenu, ne mislim da će biti u napasti da se makne od kamina. Otići ću u knjižnicu Chroniclea obaviti malo pozadinskog istraživanja, kako bih mogla postavljati osjetljiva pitanja o Dorothei Dawson.

– Odlično, rekao je poletno. – Možeš povesti Jay sa sobom. Trebao sam je odbaciti do Chroniclea, tako da je Alexis može tamo pokupiti, ali ako ti već ideš tamo, ja mogu ostati doma i baciti se na pisanje.

Vrijeme je za deklinaciju nepravilnog glagola teorije života po Kate Brannigan. U ovom slučaju, – Ja sam diplomat, ti si ekonomičan s istinom, on/ona je malo, lažljivo sranje. – Nema problema, rekla sam. Zašto bi mi smetalo bubnjanje prstima po stolu, dok Richard završava s hranjenjem, prematanjem, upoznavanjem nje s vanjskim svijetom, premještanjem njezine sjedalice

iz svog auta u moj i tada vezivanjem sigurnosnim pojasom, kako Jay ne bi ispala iz svoje sjedalice? Na kraju krajeva, nije baš da ja imam nešto važno za obaviti, kao na primjer, riješiti ubojstvo.

Konačno sam pronašla Alexis u uredskoj kantini. – Tvoja je kći u predvorju, rekla sam joj. – Skupa s njezinom sjedalicom za auto.

– Izvrsno, rekla je. – Za sekundu sam s tobom. Stvarno to cijesimo, znaš. To je jedino vrijeme, kada se možemo pošteno naspavati. Ona je bila u redu?

– Koliko ja znam, jest. Vrisnula je do neba kada sam došla kući, no to samo stoga što ne može podnijeti bilo kakvo nadmetanje za Richardovu pažnju. Pa sam ih ostavila na miru. Vjerojatno je noć provela bolje nego ja.

Alexis je odmahнула glavom, smiješeći se. – Znam da je, ustvari, voliš.

Znala je više nego ja. Prazno sam se nasmiješila i rekla, – Dorothea Dawson.

– Nije prorekla da joj se to sprema, zar ne?

Volim novinarski crni humor. Uvijek me tješi saznanje da ima ljudi ciničnijih od mene. – Kako glasi priča za ovo jutro?

– Što te točno zanima? – pitala je, istog trenutka uključivši svoje zvono za uzbunu. Pomolile su se njezine cigarete i jednu je i zapalila, za stvarno.

– Ja sam pronašla tijelo.

Alexis je provukla rukom kroz kosu, tako da je stršala poput pankerske krijeste. – Sranje, rekla je. – Čudaci nikada ništa ne kažu o tome na tiskovnoj konferenciji. Rekli su da je tijelo otkriveno od strane člana osoblja, ti lažljivi psi.

– To te iznenađuje?

– Ne. Cliff Jackson bi prije zalijepio svoje usne superljepilom, nego dopustio da ime – Brannigan & Co. – prijeđe preko njih.

Osim, ako rečenica ne sadrži riječi – osuđena je za. Zato, daj, KB. Fotografija prve osobe u boji, to je baš ono što trebam za naslovnicu. – Njezin se blok za bilješke pojavio na stolu.

– Što oni kažu?

– Da je ubijena u svom kombiju za kampiranje, na parkiralištu u krugu NPTV-a, udarcem u glavu, negdje oko šest sati prošle večeri... I to je, otprilike, sve. Što mi možeš dati?

Uzdahnula sam. – To baš nije nešto, o čemu želim naširoko razglabati. Trebala sam razgovarati s Dorotheom u vezi s upozorenjem koje je uputila Gloriji posljednjeg puta, kada joj je proricala. Sredila sam da se sastanemo, nakon što ode zadnji klijent za taj dan. Kada sam došla tamo, pokucala sam, ali nije bilo odgovora. Znala sam da me očekuje, pa sam otvorila vrata i ušla unutra. Ležala je licem na stolu, s rupom u glavi. Bilo je očigledno da je mrtva. Njezina je kristalna kugla ležala na sagu, na kraju krvavog traga. Izgledalo mi je, da se ubojica time poslužio. Mnogo je veća od uobičajene kristalne kugle. Mora da ima devet, deset inča u promjeru.

Alexis je kimnula, hvatajući bilješke. – Po tome je bila poznata. Tvrdila je, da ta kugla potječe iz nekog tajnovitog, planinskog rudnika. Ja mislim da potječe iz staklane Pilkington u St. Helensu. – Nasmiješila se ispričavajućim osmijehom. – Oprosti zbog ovoga, ali... kako si se osjećala?

– Bolesno. Možemo li pričati o nečemu drugome? – Što, kao na primjer, o Cliffovim bračnim problemima? – On ima bračnih problema?

Alexis je kimnula, uz mračan smijeh. – Na tone. Njegova je žena pobjegla s drugim tipom.

– Zašto joj je trebalo tako dugo?

– Vjerojatno nije mogla pronaći ključ za lisičine. Najbolji dio priče je u tome, s kime je odmaglila. – Alexis je zastala radi

dramatskog učinka. Zavrtjela sam člancima ruku u tipičnoj – daj, reci već jednom – kretnji. – S njegovim najstarijim prijateljem s druge godine na liverpulskom sveučilištu. Njegova žena bježi ni više, ni manje, nego s najboljim kompićem svoga muža.

– Šališ se!

– Zar bih ti lagala?

– Kako dugo znaš za to? – zahtijevala sam.

– Saznala sam za to tek jutros. Pokušala sam dobiti Jacksonov komentar o tome. Totalno je požizio, kada sam ga za to pitala. Poznavala sam jednu od njegovih kolegica još tamo od prije stotinu godina. Stjerala sam je u kut i pitala je zašto je Jackson u zadnje vrijeme još veći čir na dupetu nego inače, pa mi je rekla. Tako da ne očekuje nekakve usluge.

– Imat ću to na umu, opako sam se nacerila. – Iako, moglo se to dogoditi i boljem tipu, nego što je on. Usput, jesi li ikamo dospjela u istrazi o tome, tko je bio izvor priče da ja čuvam Gloriju?

Alexis je sa žaljenjem povukla posljednji dim i opušak zgnječila u pepeljari. – To je jedna od onih stvari. Svakoga petka, novinske se poslovne knjige nose gore računovođama, tako da se uplate mogu obraditi. Knjige se ne vraćaju do ponedjeljka ujutro. Zakasnila sam s njihovim preuzimanjem. Oprosti mi.

– Jednostavno ću morati zauzdati svoju nestrpljivost, požalila sam se.

– Pa, s kime je Dorothea imala posljednji sastanak? Koji ju je član ekipe Sjevernjaka posljednji vidio živu?

– To ćeš morati pitati Jacksona.

Nisam se baš puno nadala, da ću moći Glorijino ime još dugo sačuvati izvan novinskih stupaca, no što duže to budem radila, to bolje za nju. – Imam li kakve šanse da se uvučem u vašu knjižnicu? Mogla bih iskoristiti par podataka o Dorothei.

– Onda, kopaš po tome, ha?

Nacerila sam se. – Ukoliko noćas ne izvrši neko hapšenje, sve su šanse da je Jackson zaglavio u slijepoj ulici. A to znači da će trošiti vrijeme na to, da moj život pretvori u pakao. Najbolji način da sjaši s mene jest taj, da mu dadem nešto drugo, o čemu će razmišljati. Smislila sam da, ako pročačkam po novinskim izrescima, može iskrsnuti nešto, što ću moći proslijediti Lindi Shaw.

Mogla sam iz njezinih očiju vidjeti kako mi ne vjeruje niti jedne jedine riječi koju sam izgovorila, ali dovoljno me poznavala, a da bi me gurala u pravcu kojim ne želim putovati. – Reći ćeš mi kada ćeš biti spremna na to., rekla je. – Hajde, prokrijumčarit ću te.

Deset minuta kasnije, počela sam željeti da je nisam molila za tu uslugu. Brdo omotnica, visoko šest inča, sadržavalo je arhivu Chroniclea o Dorothei Dawson, netom složenu od strane reportera koji su bili pisali pozadinsku priču za novinu toga dana. Druga dva brda visine deset inča, sadržavala su prošlogodišnje izreske o Sjevernjacima.

Ispila sam gutljaj kave iz kartonske čaše, što sam je donijela iz kantine, skinula kapicu s nalivpera i počela istraživati prošlost Dorothee Dawson.

Došla sam do njezinih ranih pojavljivanja na TV-u, kada je u sobu upala Alexis, sa svježom cigaretom među usnama. Knjižničar je prosiktao – Ugasi tu cigaretu, ti govno-umjesto-mozga. – Alexis ga je ignorirala i zgrabila moju ruku, vukući me van, na hodnik.

– Gdje gori? Što se dovraga, događa, Alexis?

– Tvoj kompa Dennis upravo je uhapšen radi ubojstva. – Razumjela sam svaku riječ posebice. Ali složene zajedno, nisu imale

smisla. – Misle da je Dennis ubio Dorotheu Dawson?, pitala sam s nerazumijevanjem.

– Tko je rekao nešto o Dorothei?

– Alexis, samo objasni s par jednostavnih riječi. Molim te?

– Neki luđak, imenom Pit Bull Kelly, pronađen je mrtav u jednoj od podzemnih jedinica u Arndaleu. Mjesto je bilo prazno, ali je očigledno bilo zaposjednuto. Prema mojoj vezi, dobili su dojavu da je to bio Dennis, koji je okupirao mjesto i kada su otiske njegovih prstiju usporedili s podacima iz kartona, pronašli su ih svuda po mjestu. Pa su ga uhapsili.

Još uvijek se nisam mogla pribitati. Dennis je bio težak čovjek, kojemu nasilje nije bilo strano. No, već dugo vremena ni na koga nije u ljutnji podigao ruku. Zločini koje je bio počinio, svi su bili protiv imovine, a ne ljudi. Misao o Dennisu kao ubojici pogodila je ravno u srce svega što sam o njemu vjerovala. Alexisine su riječi otpuhale svo povjerenje koje sam imala u svoje prosudbe. – Moram razgovarati s Ruth, rekla sam, gurajući se pored nje, slijepo srljajući hodnikom ka dizalima. Bila sam već na pola puta, kad sam se morala vratiti nazad i pokupiti svoju jaknu i torbu iz knjižnice.

– Smiri se, KB, rekla je Alexis bez svrhe, kad sam prošla pored nje.

– Ne želim biti smirena, viknula sam preko ramena. – Ponekad mi postaje dosadno biti smirenom. – Napola trčeći prošla sam hodnikom i previše nervoznom da bih čekala dizalo, krenula stepenicama. Mogla sam čuti Alexisina stopala kako lupaju za mnom. – On nije ubojica, Alexis, vikala sam na nju. – On voli svoju ženu, on previše voli svoju kćer. On to njima ne bi učinio.

Njezini su koraci stali. Mogla sam čuti kako se bori za dah. – Nazovi me, uspjela je izgovoriti.

Nisam se gnjavila s odgovaranjem. Bila sam previše ljuta. Alexis bi mi oprostila, znala sam to. Posebice će mi oprostiti kad dobije priču iz prve ruke. U dno stepenica, gurnuvši sam otvorila vrata koja su vodila na parkiralište i ušla sam u svoj auto. Moj je dah izlazio u dubokim izdisajima, a ruke su mi se tresle. Shvatila sam da je to bio odgođeni šok od prethodne noći, koji me pogodio čim je moja obrana pala. Dennis mi je bio blizak, ali ne toliko blizak, govorila sam sama sebi.

Kad mi se bilo vratilo u granice normale, izvadila sam svoj telefon i nazvala broj mobitela Ruth Hunter. Ako je mržnja od strane policije i snobstva bila mjerom uspjeha u poslu obrane kriminalaca, Ruth mora da je jedna od najboljih odvjetnica na sjeverozapadu. Iza njezinih leđa, njezinu su firmu nazivali Hunter, Ubojica & Co. Velika žena u svakome smislu te riječi, uplovljava u sudnicu u svojoj odjeći šivanoj po mjeri, kao neka predimenzionirana kraljica mačjeg hoda i rastrga slučaj Kraljevskog tužilaštva u rite. Ako i nije imala klijenta, sumnjala sam da bi tada to učinila, samo zbog pakla same scene. Izluđuje policajca Dibblea svojim svraćanjem u prodavaonice policijske opreme usred noći, u Bentley Mulsanneu turbo svog supruga milijunera. Ona može parkirati taj auto na ulicama, gdje bi moj Rover za deset minuta bio izguban kao zebra, i znati da će biti bez ijedne ogrebotine kad se vrati. Da nije jedna od mojih najbližih prijateljica, stavila bih si oko vrata vijence češnjaka, kada prolazim ispred njezinog ureda.

– Ruth Hunter, rekao je glas žustro. – Kate je. Čula sam za Dennisa.

– Zašto ti je toliko trebalo? – pitala je kruto. – Prošlo je najmanje tri sata otkada su ga pokupili.

– Da li ga terete?

– Sada ne mogu pričati, što ćeš, sigurna sam, znati cijeniti.

To je značilo da se nalazi u policijskoj postaji, vjerojatno s narednikom za pritvor koji joj lomi vrat. – Kada možemo popričati?

– U tvom uredu, u tri sata.

– Bit ću tamo. Da li bih trebala otići k njegovoj ženi? – Ostavila bih to zasada. Možda sutra. Stvari su trenutno malo... promjenjive. Vidimo se kasnije. – Linija je umrla.

Mogla sam zamisliti. Većina sadržaja staklene vitrine vjerojatno je u komadićima. Debbie nikad nije imala problema s izražavanjem svojih osjećaja, a Dennis je bio pod zadnjim upozorenjem, koje je uslijedilo nakon zadnjeg jednogodišnjeg ležanja u zatvoru kojega je nedavno odslužio. Tada mu je rekla, još jedno ozbiljno uhićenje i podnijet će zahtjev za razvod. Vjerojatno je već do sada počela parati njegova odijela u trakice, osim ako to ne čuva za trenutak kada ga budu osudili.

Sat je pokazao pola dvanaest. Nisam se mogla suočiti s trosatnim sjedenjem u knjižnici Chroniclea, a nisam se doma željela ispucavati. To je ironično. Provedem pola života žaleći se kako nikad nemam vremena obaviti pranje rublja ili glačanje, a kada dobijem par sati samo za sebe, onda sam previše izmoždena učiniti bilo što konstruktivno. Trebalo mi je nešto, što bi učinilo da se osjetim učinkovitim. Tada sam se sjetila Cassandre Cliff. Cassie je nekada bila jedno od imena među zvijezdama Sjevernjaka. Tada nekakav idiot nije ostavio niti jedan kamen neprevrnut da pronade gnjidu, koja je otkrila da je, godinama prije no što je glumila Maggie Grimshaw, kuju boginju, kraljicu ogovaranja među Sjevernjacima, Cassie nekad bila Kevin.

Uzet na zub publiciteta, NPTV je ukazao na to, da su vodili politiku jednakih mogućnosti za sve, koja je zaštićivala i transeksualce i Cassien je posao, što se njih tiče, bio siguran. Riječ – siguran, koristili su na određen način, kojeg je uvela Margaret

Thatcher, kada je tvrdila da je Nacionalna zdravstvena služba sigurna u njezinim rukama. Unutar par mjeseci, Maggie Grimshaw je ubijena i Cassie je bila ne samo nezaposlena, već i nezaposliva.

Nije pobjegla kukati u divljinu. Prodala je priču iz prve ruke o životu u Sjevernjacima najboljem ponuđaču i nije bilo ni jedne granice koja nije bila prijeđena. Cassie se nikada nije pojavila ni na jednoj redovnoj godišnjoj proslavi programa, ali sumnjam da je nisu noćima držali budnom. Izabrala je da ne bude ogorčena i umjesto da uludo potroši novac koji je zaradila svojim razotkrivanjem priče, otvorila je prodavaonicu, osnovala časopis i socijalnu organizaciju za transvestite i transseksualce.

Cassie je godinama bila ključni izvor informacija za Alexis, a upoznale smo se slijedeći priču o smrti odvjetnika transvestita, koju sam bila istraživala. Od tada sam je srela još par puta, najčešće na nedavnim kućnim zabavama koje su priređivala Alexis i Chris. Znala sam da je Cassie još uvijek u kontaktu s par ljudi iz Sjevernjaka. Mogla je dobro poznavati stvari, koje Gloria nije znala. Čak, štoviše, mogla je isto tako, reći mi stvari koje Gloria ne bi htjela.

Oporavljena mišlju o akciji, upalila sam auto i otpušila u Oldham. Cassiena prodavaonica, 'Trances' nalazila se na jednoj od onih čudnih strana ulica, samo malo udaljenih od glavnog trgovačkog središta, gdje su neki poslovi uspijevali usprkos svim lošim šansama, a ostali bi tonuli bez traga, jednostavno ujutro ne podižući metalne protuprovalne štitnike, bez ikakvih upozorenja. Bilo je malo prometa i svega par prolaznika toga poslijepodneva; mokar snijeg koji se topio Manchesterom, odbijao je ljude od šetnje po Oldhamu, a nanosi susnježice širili su se nogostupom nošeni oštrim vjetrom. Svatko s imalo razuma sjedio je pored peći, gledajući crno bijeli film s Bette Davis.

Izgledalo je da se unutrašnjost `Trancea, nikada ne mijenja. Bilo je tamo krpastih haljina velikih brojeva, dugačkih vlasulja na postoljima, otvorenih polica sa cipelama dovoljno velikima, da bih mogla oba svoja stopala ugurati u jednu cipelu bez velike muke, hrpe živopisnih časopisa koje nitko nikada neće čitati u tramvaju. Ključni pokazatelj da je ovo teritorij istinski drugačijih, bila je policica s izloščima pjenastih i silikonskih proteza – grudi, bokovi, stražnjice. Prodavačica koja je stajala za blagajnom, odmjerila me znalačkim pogledom i mogla sam vidjeti kako me svrstava među~turiste. – Bok, rekla sam. – Je li Cassie tu?

– Imate li dogovoren sastanak?

Odmahnula sam glavom. – Bila sam u prolazu.

– Jeste li vi novinarka? Jer, ako jeste, samo gubite vrijeme. Ona nema ništa nikome za reći o Sjevernjacima, rekla je, dok je njezina Adamova jabučica nekontrolirano skakutala gore-dolje.

– Ja nisam novinarka, rekla sam. – Poznajem Cassie. Možete li joj reći da je Kate Brannigan ovdje?

Izgledala je sumnjičavom, ali je svejedno podigla slušalicu. – Cassandra? Ovdje je netko pod imenom Kate Brannigan, tko te želi vidjeti. – Nakon kratke stanke, rekla je:

– Dobro, poslat ću je gore. – Osmijeh koji mi je podarila spuštajući slušalicu, bio je ispričavajući. – Žao mi je. Telefon nije prestajao zvoniti cijeli dan. Uvijek je isto, kad postoji neka velika priča o Sjevernjacima. Ako nije to, onda su to istraživači Channal Four, koji rade nekakav dokumentarac o transvestitima na TV.

Kimnula sam i krenula ka vratima u dnu prodavaonice za koja sam znala da vode do Cassienog ureda i njezinog privatnog svetišta. Cassie me čekala na vrhu stepenica, kao i uvijek očaravajuća u savršeno krojenom odijelu boje vrhnja preko hijacitno-modre svilene majice. Nikada je nisam vidjela ni u čemu drugome, osim u prekrasnoj odjeći. Njezina pepeljastoplava kosa

bila je ošišana u pikantno razbarušenom stilu, njezina šminka decentna. Odozdo, njezina je linija vilice bila tako zategnuta, da sam morala posumnjati u kirurški nož. Da sam zarađivala novac izgledajući tako uvjerljivo poput Cassie, čak bi se i ja podvrgla plastičnoj operaciji. – Kate, pozdravila me. – Onda, preživjela si.

Slijedila sam je dolje niz hodnik, pa u njezin ured, simfoniju u izbljedjelom drvetu i sivoj koži. Zamijenila je prašnjavo-rozi materijal zavjesa i jastučića za ponoćno-plavi i nadogradila računalne sisteme, od kada sam zadnji put bila ovdje. Očigledno je ubrala značajan prihod na tržištu. – Preživjela?, ponovila sa.

Cassie je sjela na jednu od niskih sofa i prekrížila noge, koje bi još uvijek bilo koga od njezinih bivših kolega natjeralo da trče za svojim novcem. – Vidjela sam priču u Chronicleu. Moja ideja pakla dijelila bi prvo mjesto s onom Glorie Kendal, rekla je.

– Zašto to kažeš? – Sjela sam preko puta nje.

– Ukoliko se nije dramatično promijenila, ona ima dnevni raspored obveza, u usporedbi s kojim bi onaj Prvog ministra izgledao kao honorarni posao, možeš je kontrolirati otprilike koliko i dobermana i misli ako te je unajmila, da te kupila.

Mračno sam se nasmiješila. – Zvuči otprilike tako. – Ako ništa drugo, bar nisi muško, pa si relativno sigurna, dodala je Cassie znalački.

Nadala sam se da je Donovan bio siguran. – Očekujem da možeš pogoditi zašto sam ovdje?

– To mora biti Dorothee, isključivši to, ne mogu zamisliti zašto bi istraživala njezino ubojstvo, kad je Gloria ta, za koju radiš.

Izdužila sam lice. – Moguće je, da je osoba koja je ubila Dorotheu ista ona koja prijeti Gloriji. Samo njuškam naokolo, da vidim što mogu iskopati.

Cassie se nasmiješila, lagano odmahujući glavom. – Nikada nećeš biti dobrom glumicom, osim ako ne prestaneš potezati resicu svog uha, svaki puta kada natežeš istinu.

Zinula sam. Nikada nisam shvatila kakav je bio moj nesvjesni govor tijela, no sada kad mi je Cassie na to ukazala, iznenada sam postala svjesna sama sebe. – Ne mogu vjerovati da si to primijetila, potužila sam se.

Nacerila se. – Moj posao ovisi o mojoj sposobnosti da uočim prijearu. Postala sam dobra u tome. Sve je u redu, Kate, ne moram znati pravi razlog tvog zanimanja za to tko je ubio Dorotheu. Sretna sam da ti kažem sve što znam. Voljela sam Dorotheu. Bila je radnik, poput mene.

– Kako je počela veza sa Sjevernjacima?

Cassie se namrštila u koncentraciji. – Imam osjećaj da je Edna Mercer bila ta, koja ju je prva otkrila. Sjećaš se Edne? Mama Pickersgill?

– Ona je mrtva, nije li?

Cassien je osmijeh bio sardoničan. – Mama Pickersgill je umrla od srčanog udara kada joj je, prije pet godina, provaljeno u kuću. Edna je još uvijek živa, iako je nikad nećeš vidjeti na nekoj NPTV funkciji.

– Otišla je tajno?

– Alzheimerova bolest. Do pred kraj, to je bilo `dotakni i pojuri' da li će ostati lucidna dovoljno dugo da je našminkaju i snime. Što se tiče učenja uloge, zaboravi. No, svejedno, prilično sam sigurna da je takva bila ta, koja je dovela Dorotheu u studije. Edna je nabasala na nju u nekom obalnom gradiću Bogu iza nogu i Dorothea je bacila par karti na stol. Pa je tako Edna, koja je bila žena prepuna entuzijazma, dovoljan broj nas nagovorila da se upišemo na seanse u tolikom broju, da bi joj se isplatilo dolaziti preko dana. Bila sam impresionirana, usprkos samoj sebi.

– Iznenaduješ me, rekla sam. – Mislila sam da su tvoja stopala prečvrsto na zemlji, a da bi brinula o tome što je zapisano u zvijezdama.

Cassie se nasmiješila. – Dorothea je bila veoma dobra. Vjerovala ti u to ili ne, kad si je otišla vidjeti, do tada kad si izašla van, bila si uvjerena da u tome nešto ima. Nakon te prve posjete, svi smo joj jeli iz ruke. I tako je to postala uobičajena stvar. Riječ se proširila kroz ekipu i uskoro je dolazila manje-više svakog tjedna.

– Kakve ti je stvari govorila?

– Izradila ti je horoskop i u svakoj ti je seansi objašnjavala poneku sitnicu iz njega. To je bila jedna od pametnih stvari o načinu na koji je operirala – morala si nastaviti dolaziti vidjeti je, ako si željela da ti dade uvid u svaki element tvog osobnog horoskopa. Tada je pričala o trenutnom položaju i odnosu planeta i o tome kako bi mogle utjecati na tebe.

– Napravila je fenomenalno istraživanje, znaš. Zнала je sve što se moglo znati o svima s kojima se sastajala. Dorothea je ustanovila naviku prikupljanja svake sitnice, bez obzira kako se beznačajnom mogla činiti. Znaš već kako ide s tim stvarima – Edna bi u prolazu spomenula nešto o Ritinom filmu, onda bi tri mjeseca kasnije Dorothea rekla nešto Riti o njezinom filmu, dobro znajući da Rita zna da ona nikada nije ništa o dječaku spomenula Dorothei. Sve je to bilo posvećeno mitu o nadnaravnom.

– Stvarati privid od općepoznatog. To je veoma pametno, priznala sam. – I, je li to bilo to?

Cassie je odmahнула glavom. – Završavala je pitanjem da li postoji bilo što, što te muči i trebaš li u tome njezinu pomoć. Rekla bi joj, a ona bi se zabaljila u svoju kristalnu kuglu i dala ti savjet. Nije išla za zagonetkama u stilu Sfinge – rekla je stvari poput `nikad nećeš imati emocionalnu potporu u svom suprugu,

dok si udata za Bika s Ovnom u podznaku. Morala bi ili izaći iz tog braka, ili ustanoviti što to nedostaje u tvojim prijateljstvima'.

– Onda, to je bila više terapija, nego predviđanje? – Spoj jednog i drugog. A glumci su vj.oma povodljive osobe. Njezin me osmijeh podsjetio da je ona jednom bila glumicom, a ne samo lice s ekrana.

– Pa zašto bi te onda netko imao na zubu?, pitala sam. – Nemam pojma. Nisam čula da se itko spotaknuo preko nje. Mogla je biti iritantna, kad te pokušavala zadiviti time, kako je ona mistična i spiritualna, no to nije razlogom za ubiti nekoga.

Mijenjajući taktiku, rekla sam, – Što je s Glorinom? Je li netko iz Sjevernjaka imao nešto protiv nje?

Cassie se zahihotala, toplim, grlenim zvukom. – Koliko vremena imaš? Jedina stvar koja iznenađuje u vezi s Glorinom je ta, da je ona još uvijek živa.

MJESEC U KVADRATU SA SREDINOM NEBA

Ona se može osjetiti društveno nesigurnom, jer naginje tome da se nađe u sukobu s konvencionalnim normama. Izgradit će svoj vlastiti svijet, u kojemu može biti ono što stvarno jest, no zadržat će težnju da bude čvrsta i samodovoljna naspram vanjskog svijeta. Svoje osjećaje ne izražava spremno, no svejedno će često odabrati brižnu ili samožrtvujuću ulogu u životu.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

To je bilo prvi put da je netko čak nagovijestio da Gloria nije bila najpopularnija djevojka u školi. Nagnula sam se prema naprijed i rekla što sam smirenije mogla, – A ja sam mislila da su svi voljeli Gloriju.

– I vole je. To je razlogom zašto svakodnevno izaziva misli o ubojstvu. Ili, ako ništa drugo, oduvijek je to običavala. Tjera te u ludilo biti u društvu nekoga tko je uvijek ljubazan, uvijek velikodušan, uvijek obavlja dobrotvorni posao, uvijek pronalazi vremena za obožavatelje. Ima ljudi u ekipi Sjevernjaka, koji pate od stalnog kompleksa manje vrijednosti, zahvaljujući Gloriji. – Cassien je glas bio svijetao, no postojao je nekakav nagovještaj nečeg tvrđeg u njezinim očima.

– No, kao što si maloprije rekla, to nije razlogom da se nekoga ubije.

Cassie je uzdigla svoje savršeno oblikovane obrve. – Ne" Pa, ti imaš više iskustva u tim stvarima, nego ja. Reći ću ti zašto bi ljudi ubijali, iako, to su samo njihove uloge u Sjevernjacima. Gloria je trenutno vruća. Publika je obožava, a uprava to zna. Zasiurno, nitko nije veći od serije, no kad glumci surfaju po krijesti vala, dobijaju određenu količinu dodatnih rečenica u ulogama. Ako je netko u ekipi znao da je Gloria sugerirala rečenice uloge, koje bi njih isključivale, to bi za nekoga bilo dovoljno snažnim motivom, da je izbrišu sa slike. No, opet, nije Gloria ta, koja je ubijena, zar ne?

Uzdahnula sam. – Nije. No, ovako ili onako, Dorotheina se smrt sama nezgodno odrazila na Glorijin život. Ona je bila ta, koja je bila u sobi, kada je Dorothea govorila o prisutnosti smrti. Nikad nije nikome drugome rekla ništa slično, bar koliko sam ja uspjela saznati.

Cassie je iznenada skočila na noge. – Ostani ovdje na minutu, rekla je, prelazeći sobom do vrata na udaljenom zidu. – Odmah ću se vratiti.

Minuta se protekla na dvije, zatim na pet. Što sam više razmišljala o onome što je sugerirala, to sam postajala nemirnijom. Izvukla sam svoj mobitel i okrenula Glorijin broj. – Bok, dušo, pozdravila me.

– Sve OK? – pitala sam.

– Savršeno. Gledamo film s Bette Davis i lijepo se provodimo.

Sve u redu, bar za nekoga. – Mogu li govoriti s Donovanom? – Čekala sam dok ga je zvala. Došao je do telefona skoro isti čas. – Don? Kako stoje stvari?

– Ništa osim beskrajnih poziva iz novina. Gloria im samo kaže da je previše potresena, a da bi mogla nešto reći, i spusti slušalicu. To je vrhunska točka. – Zvučao je i zadivljeno i oprezno.

– Imam nešto za obaviti u gradu, ali bit ću tamo kroz par sati, da te oslobodim. Je li to OK?

– Odlično. – Nisam zamišljala olakšanje u njegovom glasu. S obzirom na to da su odrasli u središtu grada, Shelleyina su djeca živjela zadivljujuće zaklonjenim životom. Definitivno nije bilo načina da je Donovan posjedovao profinjenost potrebnom za baratanje zahtjevnom ženom poput Glorie. Ako ga ja ne spasim prije no što padne mrak, njegova mati skoro sigurno hoće, a onda ćemo u našim rukama imati još jedan leš. A ja sam još uvijek premlada za umiranje.

Cassie se vratila baš kada sam završila s pozivom, noseći džepnu knjigu. Držala ju je podignutom, tako da sam mogla vidjeti naslovnicu, zamućenu fotografiju Dorotheine biste, na kojoj je izgledala znatno mlađom, nego tada kada sam se s njom sastala. Da sam tada znala, napisala Dorothea Dawson. Život vidovnjaka, pisalo je na vrhu i pri dnu preko naslovnice.

– To je objavljeno prije par godina, rekla je Cassie, pružajući mi knjigu. – Knjiga je četiri tjedna bila na listi bestselera.

Otvorila sam knjigu. Prva unutarnja stranica sadržavala je posvetu: Mojoj dragoj Cassie. Tlatra i voda čine paru! To gdje si sada, za tebe je bolje od onoga gdje si bila nekada. Idi u miru. S ljubavlju, Dorothea Dawson. – Čini se da te je dobro poznavala, napomenula sam.

– Ne tako dobro, kako je voljela misliti, rekla je Cassie kruto. – Kao i većina ljudi, mislila je da svatko, čija je seksualnost ili spol bila izražavana na način različit od uobičajenog, mora biti opsjednut seksom. Svejedno, možeš je posuditi. To je život, čiji su svi rubovi izglađeni, no pokazuje ti ponešto od onoga kakva je ta žena bila.

Spremila sam knjigu u džep i zahvalila joj. Iz načina na koji je stajala, bilo je jasno da, što se Cassie tiče, tu više nije bilo što za

reći. No, prije no što sam otišla, morala sam je pitati još jednu stvar. – Znaš da imaju krticu, rekla sam. – Imaš li neku ideju tko bi to mogao biti?

Neka je neobjašnjiva gorčina prešla Cassienim licem. Znala je sve o šteti koju krtice mogu učiniti temeljima nečijeg života. – John Turpin mora da grize tepih, rekla je. – Nema ništa više što uprava mrzi, nego kad cure rečenice dijaloga.

– To nije samo curenje rečenica, kazala sam – to je ona vrsta stvari koje uništavaju tvoju karijeru.

Uzdahnula je. – Znam. Trudim se ne misliti o tome, jer me to podsjeća na, vjerojatno, najgore trenutke mog života. Kada sam bila razmackana po svim novinama, mislim da sam zapravo bila u goroj depresiji, nego što sam ikada bila, dok sam još bila zarobljena u muškom tijelu. Tako, kad vidim živote drugih ljudi, uništene na isti način, jednostavno se pokušam isključiti i podsjetiti se, da se to pretvorilo u najbolju stvar koja mi se mogla dogoditi. No, ne znam tko rovari u Sjevernjacima, ništa više no što znam tko je izdao mene.

– Nikada nisi otkrila?

– Nikada nisam otkrila. Vidiš, bilo je svega par ljudi koji su za to znali, a svim sam im vjerovala bez ikakve rezerve. Uvijek sam mislila, da je to bio netko s klinike u Amsterdamu, gdje sam obavila svoju operaciju, a koji je morao biti ovdje na odmoru, poslom ili nešto slično, i vidio me na TV.

Ustala sam. – Je li Ross Grant dostavljao hranu u vrijeme dok si ti bila u seriji?

– Ross? Veliki kovrčavi Š,glcot? Sa suprugom očiju poput jastrebovih? Da, preuzeo je ugovor otprilike godinu dana prije, no što sam uništena. Čekaj čas... ne želiš, valjda, reći da je Ross krtica?

– Ja ne, no Turpin je, izgleda, odlučan u tome da ga izbací iz igre.

Cassie se nasmijala. – Ross nema u sebi zlobe da bi to učinio, ni dovoljno pameti da bi prikrio svoje tragove.

– Što je s njegovom ženom?

– Zašto bi ona to učinila? Zašto riskirati s kokom koja nese zlatna jaja?

– Pohlepa?

Cassie je izgledala sumnjičava. – Ne mogu je zamisliti, kako ide za tom vrstom kratkovidnog razmišljanja.

– Čak iako je vidjela da će izgubiti ugovor? Tako bi jednim udarcem ubila dvije muhe. Osvećuje se Turpinu jer ih je izbacio iz igre, i zarađuje lijepu, malu svoticu koja će ih hraniti, dok ne nađu drugi posao.

– Oni već imaju drugi posao, progovorila je Cassie. – Ili su se navikli, na bilo koji način. Sjevernjaci su njihov najčešći izvor prihoda, no oni dostavljaju hranu i za druga snimanja. Tako za njih ne bi bio kraj svijeta ako bi izgubili ugovor. A ako bi bila otkrivena, to bi značilo kraj njihovog posla u cijelosti. Jednostavno ne vidim da je to moguće.

Dok sam hodala prema svom autu, razmišljala sam o tome što je Cassie rekla. Da bi se to krtici isplatilo, njoj ili njemu, mora biti sve jedno kakve će biti posljedice ako budu otkriveni. To je značilo, da je to bio ili netko dovoljno vješt da izađe na kraj s time da bude obilježen kao krtica u Sjevernjacima, ili netko tko je spreman riskirati karijeru kako bi se osvetio nekome iz programa ili njegovim stvoriteljima.

Kako god to posložila, nije mi izgledalo da je to bio netko od članova glumačke ekipe. Vratila sam se u ured do tri. Nisam bila sama; Gizmo je bio u sobi s računalima, obučen u svoju vikendašku jeans uniformu, s conversicama koje su imale rupu na prstima

i trima majicama. Kada sam gurnula glavu kroz vrata, podigao je glavu tek toliko da mi kaže kako radi na nekom novom računalnom podsistemu za mjesnu kompaniju, čiji se proizvodi naručuju poštom, a koji bi htjeli početi s izravnom prodajom putem Interneta. Tko sam bila ja da ga sumnjičim? Čak i ako je pocrvenio oko ušiju?

Čim budem imala pet minuta koje neću trebati za spavanje, morat ću se pozabaviti s malo kopanja.

Ruth je ušla kroz vrata, uranivši desetak sekundi. To je jedina osoba koju poznajem, a koja je još točnija nego ja. Jedna od tajni svemira za nas obje jest, kako to da uvijek završimo s muškarcima koji misle, da ako si došao u kino na vrijeme da pogledaš izbor s Festivala eksperimentalnog kratkog filma, stigao si puno prerano. Kada bih mogla promijeniti samo jednu stvar na Richardu, to bi bila ta stvar.

Privukla me k sebi i zagrlila me onakvim zagrljajem, koji bi me uvijek učinio svega pet godina starom. Danas je to bio još i snažniji osjećaj, jer je na sebi imala srebrnosivi kaput od umjetnog krzna, koji se pod licem osjećao kao najbolja krznena igračka, koju je dijete ikada držalo u rukama.

– Izgledaš poput Snježne kraljice, rekla sam odvajajući se od nje i gledajući je zadivljenim pogledom od savršeno počešljane plave kose, do mekanih kožnih čizama, koje su izvirivale ispod dobro krojenih hlača.

– Ciljala sam na učinak strašnog čudovišta, rekla je, izvlačeći se iz svoga krzna i sjedajući na stolac.

– Je li uspjelo?

Lice joj se odužilo. – Dennis je još uvijek u pritvoru, tako da izgleda kao da nisam uspjela.

– Kakav je rezultat, pitala sam, uključujući aparat za cappuccino, koji je bio jedan od par stalnih podsjetnika na mog bivšeg poslovnog partnera Billa Mortensena.

Ruth je odmahnula glavom. – Stvari za njega uistinu ne izgledaju dobro. Posebno s dosjeom koji uključuje provalu, pljačku i GBH.

– GBH ? Nisam znala za to.

– Imao je dvadeset dvije godine i tek je izašao iz Parasa, nakon putovanja po Sjevernoj Irskoj, gdje je njegov najbolji prijatelj ubijen snajperom, pred njegovim očima. Post-traumatski šok tada nije bio uočen, inače bi ga dobar razgovor proveo kroz vrata, pod tim spletom okolnosti. Od tada nije bio osuđen za nasilni prekršaj, no to još uvijek leži tamo, među njegovim prethodnim osudama, poput velikog, debelog medvjeda. Svako pretučeno tijelo, pronađeno u dosegu njegovih otisaka, uvijek će ukazivati na Dennisa.

Pružila sam joj šalicu mlake kave i sa svojom se nalaktila na ugao stola. – Što se točno dogodilo?

Ruth me podrobno izvijestila. Patrick 'Pit Bull' Kelly bio je jedan od bande osmorice braće, iz neukusne zgrade popločene crvenom ciglom Cheetham Hilla u sjevernom Manchesteru. Svi su oni bili sitni kriminalci, dobri jedino u tome da se daju uloviti. Pit Bull je vodio prodavaonicu sitničarijom poput Dennisa, no pošto mu je nedostajao Dennisov smisao za maštovito, zbrisao je iz središta grada, i pokrenuo vlastiti obiteljski posao na svom teritoriju, sa smanjenim brojem kupaca, od kojih niti jedan nije imao love na bacanje. Kada je čuo za Dennisovu operaciju, odlučio je da i on želi komad kolača, pa je prošle noći rekao dvojici svoje braće, da ide u grad 'oteti tom smradu O'Brianu njegov dućan'.

Iduće kad je netko vidio Pit Bull Kellyya, bilo je rano toga jutra. Upravitelj diskontne mesnice, vrata do vrata s Dennisovom prodavaonicom, dobio je više no što je tražio, kada je toga jutra došao otvoriti dućan. Otvorio je vrata prema hodniku za dostavu, koji vodi između sekcije od šest jedinica. Nasuprot njega stajao je smeđe-bijeli pitbull terijer, hrpa mišića, koja je natjerala njegovu kosu da se digne u zrak. Terijerovi su zubi bili otkriveni u grču, iskeženom tako da bi naspram njega Ra je izgledale prijateljske, no umjesto režanja, čulo se zavijanje. Jadani se čovjek ukočio od straha, no pas nije pokazivao znakove da će ga napasti. Umjesto toga, pas se povukao ka Dennisovim stražnjim vratima i počeo zavijati. Prema Ruth, svjedok je tvrdio da je to zvučalo kao zavijanje iz samog pakla.

On nije znao što da radi, pa je zalupio vrata i pozvao ulično osiguranje. Zahvalni za nešto interesantnije od tinejdžerskih prijestupnika, dva su uniformirana čuvara stigla za manje od minute. Za repom su imali mjesnog bobbya, nešto manje oduševljenog, što su čuvari prekinuli njegovu svetu pauzu za čaj. Kad su otvorili ulaz na hodnik, ponovila se ista stvar. Pas je iskezio zube, povukao se i počeo zavijati ispred vrata Dennisove prodavaonice.

Bobby je odlučio da bi trebali zaviriti unutra. Vrata očito nisu bila zaključana, no nešto teško je ležalo s druge strane. Malo sirove snage otvorilo je vrata dovoljno da calkan gurne svoju glavu unutra i provjeri što se to unutra ispriječilo. A za što se ispostavilo da je leš Pit Bull Kellyya.

Ono kako je umro, bilo je daleko od očitog. Tamo nije bilo krvi, niti vidljive rane. No, bobby je bio dovoljno osjetljiv da shvati, kako se netko tko je izgledao kao Pit Bull Kelly, nije jednostavno srušio od srčanog udara. Preko svog radija, pozvao je pojačanje. Do sredine jutra, ekipa za uzimanje otisaka, usporedila je Dennisove otiske s onima koji su se nalazili širom prazne

prodavaonice. A patolog im je pružio opreznu informaciju da je Pit Bull Kelly umro od sub-araknoidnog krvarenj a.

– Što je to subaraknoidno krvarenje?, pitala sam, što je bila moja prva upadica. Obično nisam tako suzdržana, ali što je neobično za Ruth, stvarno ispriča priču sa svim potrebnim detaljima na svom mjestu.

Ruth je oštro nagnula glavu na jednu stranu i prstima pritisla pod uglom svoju vilicu. – Baš ispod vilične kosti, nalazi se veoma osjetljiva krvna žila. Probuši to i mrtav si za par sekundi. Normalno je zaštićena vilicom. I načinom na koji instinktivno pognemo glavu kad se približava bilo kakva prijetnja. Skoro je nemoguće slučajno je pogoditi, no udarač može nanijeti, na primjer, karate udarcem ukočenih prstiju po vratu.

– A Dennis je služio u padobrancima, rekla sam šuplje. – Dennis je stvarno bio u padobrancima. On kaže da nikada nije naučio karate u vojsci, no obje znamo kako je teško pokušati dokazati nečiju negaciju.

– I tako policija kaže da je Dennis bio tamo, Dennis je imao dobar razlog da uđe u sukob s Pit Bull Kellyem, pa ga je Dennis morao ubiti a onda isprazniti svoje police iz dućana, kako bi prikrio svoje tragove?

Ruth je kimnula. – To je otprilike, to. Ili to, ili je Dennis ulovio Pit Bull Kellya u činu krađe njegove robe.

– Kakva je Dennisova verzija?

– Savršeno uvjerljiva, kako možeš i očekivati. Prema njegovim riječima, gazda se jučer pojavio s parom gromada, koje su bile još veće nego Keith. Dao je Dennisu dvadeset četiri sata da se iseli, ili da snosi posljedice. Dennis je mislio da to nije nerazuman prijedlog, pa je proveo jučerašnje poslijepodne s Keithom i nekoliko frendova, trpajući robu u kombi. Keith i ostali otišli su s kombijem oko pola deset, a Dennis je otišao kući, gdje je proveo

ostatak večeri gledajući s Debbie neki film na videu. Onda su otišli u krevet, zajedno, i probudili se, opet zajedno, oko osam sati ovog jutra.

– To je njegov alibi? Plavuša bez mozga?

– Plavuša bez mozga, koja je već prije bila ulovljena kako mu daje lažne alibije, rekla je Ruth suho.

– Zar Christie nije bila kod kuće?, pitala sam. Dennisova kći očito nije mogla posvjedočiti da je on bio u krevetu cijelu noć, ali bi barem bila uvjerljiviji svjedok.

– Prespavala je kod prijatelja. – Ruth je pažljivo odložila šalicu na rub stola. – Neću poricati da sve to izgleda gadno, Kate.

Kimnula sam. – Učinit ću što mogu.

Ruth je ustala i omotala se u svoje umjetno krzno. – Znam da će to Dennis cijeliti. Mislim da će ga, vjerojatno, optužiti sutra i dovesti pred sud u ponedjeljak. Jednom kada bude pritvoren, moći ćeš ga posjetiti i vidjeti ako postoji nešto, što ti može reći, a za što nije htio da ja znam. Ako nešto ustrebaš, znaš gdje me možeš pronaći.

Zagrlile smo se, dok je svilenkasto krzno milovalo moj obraz. – Samo ostavi kaput, rekla sam. – Moram otići u Saddleworth.

Ruth se nacerila. – Ne trebaš ti kaput, nego hrpu haskija i saonice. Sigurno ne ideš tamo iz užitka, zar ne?

Nasmijala sam se. – Poslužuju zadovoljstvo u Saddleworthu? U mjestu gdje je njihova ideja dobre zabave mjesna grupa koja drapa narodnjake, Morris pleše, a ostali udaraju ritam nogom? Ne bih rekla.

– Tada, strogo poslovno, rekla je Ruth, namještajući krznjak tako da hladan zrak ne može prodrijeti unutra. – Onda nema zabavne subotnje večeri s Richardom.

– On vjerojatno glumi dadilju, rekla sam, s više oštine u glasu, no što sam namjeravala.

Ruthine su se obrve uzdigle. – Dečko bi se pario, ha? – Ako je tako, uzalud troši snagu, rekla sam joj glatko. – Pripazila bih na to, da sam na tvome mjestu, rekla je Ruth znakovito i izjurila.

Gdje bismo bili, da nije ljubavi i podrške dragih nam prijatelja?

MERKUR U KVADRATU S ASCEDENTOM

Ona teži tome da sačuva svoju vlastitu privatnost, ali ne može odoljeti da ne gurne svoj nos u svačiji posao. Nikada se nije potpuno srodila s idejom kako postoje trenuci kada je taktično zadržati svoj savjet za sebe. Dobar je radnik, brza, energična i inventivna. Naginje tome da bude kameleon, pokazujući sve svima.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Ne događa se često da osjećam sažaljenje prema novinarima. No, morala sam priznati da je moje srce bilo na strani šačice onih jadnih vragova koji su se još uvijek držali prilijepljeni uz vanjska vrata Glorijinog posjeda. Temperatura je bila skoro ispod ništice, a unutrašnjost njihovih automobila nije bila prikladna za zimske noći na rubu Saddleworth Morea. Hitro su se uspravili, čim sam zaokrenula na prilazni put, nekolicina njih čak su izašli i započeli klizanje u mojem pravcu, kroz zamrznutu bljuzgavicu.

No, prošla sam kroz vrata i nestala puno prije, no što su me ulovili. Nisam morala upotrijebiti interkom; nazvala sam Donovanu tog trena dok sam se približavala, tako da ne bih morala juriti kroz novinarsku paljbu. Dok sam izlazila iz auta, Gloria se pojavila na ulazu. Imala je na sebi svjetlucavu, ponoćno-plavu večernju haljinu visokog ovratnika, koja se elegantno preko grudi spuštala niz njezino tijelo. Na njezinim su nogama bile blješteće-zlatne sandale s remenčićima. Izgledala je spremna za dodjelu

Oskara na gala večeri u Californiji, a ne za dobrotvornu licitaciju u manchesterskom hotelu najhladnije noći u godini. Moj me antracitno sivi kostim od vunenog krepa, koji oblačim i za večernje izlaske i kad želim impresionirati klijente, ostavio s osjećajem, da sam dozlaboga neprikladno odjevena. Gloria se s time odmah složila. – Ti znaš da je ovo prigoda za crnu kravatu?, pitala je.

– Ja sam mislilac, ne model, odrezala sam, tjerajući je da odstupi korak nazad, dok sam žurila unutra. Donovan je čamio u dnevnoj sobi, s određenom napetošću oko njegovih duboko usađenih očiju. – Nekakvi problemi, Don?

– Sve je pod kontrolom, reportirao je, gurajući svoje velike ruke u džepove jeans jakne, što je njegova ramena učinilo da izgledaju još više nalik na američkog ragbijaša. – Hoćeš li me odbaciti do grada, ili što?

Gloria je prohujala pored mene i uvukla svoju ruku pored Donovanove. Njegove su se oči raširile kao u Bambija. – Kate, ne misliš li da bi bilo bolje da mi večeras bude pratilac? Hoću reći, ima te po svim novinama, a ja neću da provedeš večer otresajući se znatiželjnih zabadala.

Bolje rečeno, nije htjela da netko ugrožava njezin sjaj. Osim toga, žene kao što je Gloria vole impresionirati ljude. Što bi bio bolji modni detalj, od momka zgodnog da padneš na dupe, kao što je Donovan? To bi svačije misli s prijjetnji smrću, skrenulo na pikantni skandal. – Mislila sam kako si upravo rekla da je za večeras potrebna crna kravata, rekla sam kiselo.

Gloria je zurila u Donovanu. – Zar ti nemaš večernji sako, dušo?

– Žao mi je, nemam. – Olakšanje je crte njegovog lica opustilo u osmijeh.

– Nema veze, rekla je Gloria. – Pomoći će Harry Gershaw, krojač iz večernjeg skupa. Nazvat ću ga, pa mu možeš reći svoje mjere, a on će donijeti sako sa sobom.

– Oh, prokreketao je Donovan. – Ali...

Gloria ga je zabljesnula osmijehom od sto vati. Mogla sam vidjeti kako mu iznad gornje usne izbija znoj, a to nije imalo veze s centralnim grijanjem.

– Sjajno ćemo se provesti, Donovan, obećajem ti. – Njezin grleni smijeh nije skoro ništa ostavio mašti.

– To ne bi moralo biti lošom idejom, rekla sam sporo, dok mi se počela oblikovati jedna ideja.

– Ali, Kate, protestirao je Donovan, s nerazumijevanjem i izdajom u svom glasu.

– Ako uzmem Glorijin auto, i nataknem Brendinu vlasulju preko svoje kose, mogu djelovati kao mamac da odvučem novinare. Tako ćete vi dobiti otvoren put do grada. Imam za obaviti nešto posla, kopajući po Dorotheinoj prošlosti, pa mogu s time nastaviti dok se vas dvoje zabavljate.

Donovan je izgledao kao da sam mu tog časa potpisala osudu na dvadeset pet godina zatvora. – Misliš, želiš da Gloriji glumim tjelohranitelja?, pitao je očajno.

– Barem to, dušo, prela je Gloria, oduševljena što se stvari odvijaju prema njezinoj želji.

– A ja ću kasnije pokupiti Gloriju u hotelu i vratiti je ovamo, rekoh slatko, uživajući u nezadovoljstvu koje joj se pojavilo u očima, dok je gledala kako puca njezin balon od sapunice.

Donovan se osmjehnuo s olakšanjem. – To je izvrsno. Mislim da sutra neću moći, Kate; moram dovršiti jedan esej za ponedjeljak.

A ja sam Ivana Orleanska, mislila sam si. – Nema problema. Snaći ću se. OK? – pitala sam Gloriju.

– Ti si šefica, ispljunula je. – Dat ću ti svoju rezervnu Brendinu vlasulju. – Izvukla je ruku ispod Donovanove, lupnula ga po njegovom čelično-tvrdom gluteus maximusu i otklizala iz sobe.

Donovan se privukao do mene i šapnuo mi na uho. – Mislio sam da ćeš me natjerati da još jednu noć provedem ovdje. – Mislila sam da samo poštovanje prema majčinom bijesu ima tu snagu da ga učini ovako nervoznim.

– Preživio si prošlu noć, nisi li? – pitala sam slatko. Ispravio se i zijevnuo. – Jedva, promrmljao je.

– Koji je pristojan način, da kažeš nekome tko je deset godina stariji od tvoje mame, da skloni svoju ruku s tvog bedra?

– Očito si pronašao način, rekla sam kruto.

– Često sam odlazio u zahod, rekao je gorko. "A soba za goste ima proketo veliku komodu koja se lijepo može smjestiti iza vrata. Trebalo mi je stotinu godina da je pomaknem i dobro da sam to učinio, jer ti se kunem da me probudio zvuk okretanja kvake.

Prasnula sam u smijeh. – Oprosti, Don, kikotala sam se. – Znam da to nije smiješno. Što se dogodilo?

– Hrkao sam. Glasno. Napokon je otišla. Mora da je mislila kako sam prilično jadan tjelohranitelj, kad sam mogao to prespavati.

Turobno sam se osmjehnula. – Ne mislim da su tvoje tjelohraniteljske sposobnosti te, koje je zanimaju. Ne brini, doći ću i spasiti te u pravo doba noći.

Zašutjeli smo i odmakli se, kad smo čuli da se Gloria vraća. Ušla je mašući s krutom, platinasto-plavom vlasuljom na svom prstu. – Evo, dušo. Jedan rekvizit Brende Barrowelough. – Bacila ju je u mom pravcu. Donovan je ispružio svoju dugačku ruku i uhvatio je, a onda je ceremonijalno položio u moje ruke.

– Hajde da vidimo kako izgledaš, rekao je s nestašnim osmijehom u očima.

Navukla sam vlasulju na glavu. Nije mi loše pristajala i na slabom svjetlu uličnih svjetiljki, zaključila sam da će biti dovoljno dobra da prevari sve, osim Glorie. Pet minuta kasnije čestitala sam samoj sebi, zabavljajući se. Na kraju uskog puta što je vodio do Glorijinih vrata, polako sam skrenula na glavnu cestu. Na drugoj strani svjetla su se upalila a mašina je zakašljala i oživjela. – Imam te, rekla sam ispod glasa dok sam se vozila kaldrmom prema Oldhamu. Dokle mi je god oko sezalo, svi su bili pribijeni na moj rep. Samo sam bila zahvalna što između Saddlewortha i Manchestera nije bilo tunela. I što je bilo prehladno za vožnju na motoru.

Dovezla sam se do ureda, ne želeći baš štakore koji su me slijedili dovesti do svog kućnog praga. Uspjela sam pronaći mjesto za parkiranje koje nije bilo toliko zabranjeno, da bih zaradila kaznu za nedozvoljeno parkiranje u subotu navečer, svjesna četiri novinarska automobila koji su projurili kraj mene, pokušavajući pronaći nepostojeće mjesto za parkiranje, gdje će moći ostaviti brod i pratiti – Gloriju. Izašla sam iz auta i povukla vlasulju s glave, provlačeći rukom kroz kosu. Prekrižila sam prste za dobru sreću i odšetala iza ugla prema svom uredu. Nitko me nije slijedio. Kao i privatni detektivi, tako su i novinari znali kad su nadigrani od stručnjaka. Jedno je poniženje bilo dovoljno za jednu večer.

Ured je bio mračan i prazan, Gizmo se sjetio da ima dom, kojem se može vratiti. Napravila sam si cappuccino i protegnula se preko jedne od sofa za klijente, kako bih preletila očima preko autorizirane verzije Dorotheina života. Dvjesto pedeset stranica krupno otisnutog teksta ostavilo je dovoljno prostora mašti. Ružičast sjaj sretnog djetinjstva provedenog u Lanchashireu, u

siromašnoj, ali poštenoj obitelji, iza kojeg je slijedila adolescencija uznemirena jedino nezdravim okruženjem otkrića njezinih psihičkih moći i poteškoća kada se došlo do izraza – nadarena, koji ju je odijelio od njezinih suvremenika.

Udala se u dvadesetoj za muškarca osam godina starijeg od nje, spominjanog samo kao Harry. Brak je trajao kraće od jednog poglavlja. Pošto se sama morala uzdržavati, počela je naplaćivati za astrološke konzultacije. Dok se Edna spotaknula preko nje, ona je već napredovala od svoje prednje sobe, do svoje vlastite kutijice na obalnom doku.

Sjevernjaci su sve promijenili. Unutar par mjeseci otkako je postala osobnim astrologom šaćici članova glumačke ekipe, bila je najpoznatijom zvijezdoznankom u zemlji. Godinu dana nakon što ju je Edna Mercer izvukla iz relativne nepoznatosti, imala je svoj termin u dnevnom programu jednom mjesečno, kolumne u svim tjednim novinama i prethodno snimljene mjesne radio-horoskope. Sada, par godina nakon što se pojavila njezina knjiga, bila je odmaknuta od ostaloga svojim visoko-profiliranim pojavljivanjima Tajnovite Meg na emitiranjima mjesne lutrije, ali Dorothea Dawson je u mislima publike još uvijek bila proricateljica zvijezdama. Zadivljujuća stvar; jedina stvar koja joj je pomogla da izdrži kroz teška vremena, bilo je određeno znanje da će jednom kada dosegne tu točku u astrološkom krugu, i ona biti zvijezda. A mjesec je napravljen od zelenog sira.

Zagnjavljena žaljenja vrijednom, jeftinom prozom i frustrirana njezinom namjernom praznovjernošću, nakon sat vremena sam odustala od čitanja. Znala sam da su, u usporedbi s policijom, moje šanse za otkrivanjem Dorotheinog ubojice, veoma tanke. Posjedovali su forenzičke evidencije i timove obučениh policajaca koji su mogli ispitati svakoga tko je ikad prešao preko zemljišta NPTV-a. Sve što je meni išlo u prilog, bila je šansa da moja

neslužbena mreža informacija može proizvesti informaciju koja je policiji bila zanimajana. Cassie je bila od nekakve pomoći, ali trebala sam mnogo više.

Postojao je jedan izvor za kojeg sam sumnjala da Cliffu Jacksonu ne bi pao na pamet, sve da razmišlja od sada, pa do Božića. Čak da ga se i sjeti, privatni operator poput mene uvijek će dobiti bolji odgovor od anarhične zajednice Interneta, no što bi to pajkan ikada mogao. Čak i najtvrdokorniji konzervativac postane pomalo buntovnikom kad se on – ili ona – prepusti avanturi umjetne inteligencije.

Nevoljko napuštajući udobnost sofe, dovukla sam se ispred svog računala i uključila ga. Otišla sam odmah u jedan od onih pretraživačkih programa, koji djeluju kao stvar najbližom stalno-širećoj djelatnosti koju web ima glede cestovnih karata. Za samo par minuta, imala sam listu adresa za web-stranice i novinske grupe, koji bi mogli biti korisni izvori informacija. Poslala sam poruke na tucet mjesta – tehnološka inačica osobnoj kolumni u novinama, s bitno boljim i bržim rezultatima. Dok sam bila umrežena, poslala sam još par drugih upitnika, da vidim da li je nešto što sam napola upamtila bilo istinito, ili samo moja pusta želja. Napokon, provjerila sam svoju vlastitu e-mail poštu i ispisala par zahtjeva za informacijama od istražitelja iz inozemstva. Zaostajali su u rutini pozadinskih provjera za koje bi im trebali dani ili tjedni, no koje bi ja mogla izglancati za samo par sati, zahvaljujući mome mjesnom znanju. Uvriježilo se da je mnogo lakše ljudima nestati u inozemstvu. Danas je stvarno istina, da možeš bježati, ali se ne možeš sakriti.

Isključila sam računalo i provjerila vrijeme. Puno prerano za pokupiti Gloriju. Nije bilo šanse da je Richard kod kuće subotom navečer, barem ne prije Match of the Day. No, znala sam nekoga tko bi mogao biti doma.

Dok sam se parkirala ispred O'Brienove kuće, odmaknulo se par zavjesa u tom dubokom predgrađu, propuštajući trake svjetla, koje su svjetlucale po oknima poput božićnih lampica. Čak i kruti, mali menadžeri znaju da nikoga tako niskog poput mene ne primaju u policiju, pa su trake svjetla iza pukotina zastora ubrzo nestale. Debbie je otvorila vrata s otvorenom odbojnošću, koja je njezinu ljepotu pretvorila u prijetnju. – Oh, to si ti, rekla je, – Mislila sam da je to sudski poslužitelj koji se vraća na ponovno prekopavanje po korpi s prljavim rubljem. Kučkini sinovi. Uđi.

To teško da je bio otmjen poziv, no pretpostavljam da se u tim okolnostima niti ja ne bih bolje ponašala. Slijedila sam je u besprijekorno čistu i bezličnu kuhinju. Bila sam u pravu što se tiče vitrine sa staklom. Ormarić je bio prazan. Nisam mislila da je to zato što je Debbie imala tajnu zabavu u susjednoj sobi.

– Hoćeš piće?, pitala je.

Kada sam počela raditi u Manchesteru, prvi put kad me je netko to pitao, rekla sam, – Ne, hvala, vozim. – Uputili bi mi veoma čudan pogled. Trebalo mi je otprilike šest mjeseci i mnogo žednih sastanaka da shvatim da, kad si ovdje ponuđen pićem, misli se na čaj ili kavu. – Kavu, rekla sam – Bijelu, bez šećera.

Između nas je narasla kruta šutnja, dok je Debbie spravljala kavu; šištanje kipuće vode natjeralo je granule kave da eksplodiraju savršeno zvučno. Ona nikada nije načistu što može od mene očekivati. Pošto je bila žena s kvocijentom inteligencije istim kao njezin kontinentalni broj cipele, nije se baš mogla sroditi s činjenicom da bilo koja žena može svojevolumno izabrati da se izdržava sama od svog rada. Također joj je bilo teško shvatiti da bilo koja žena heteroseksualnog usmjerenja može provesti s njezinim suprugom, a da ne bude zainteresirana za opipavanje njegovog tijela. Svako toliko smo je Dennis i ja, ili njezina kći Christie, uvjeravale da je naš odnos strogo platonske prirode.

Onda bi ona zaboravila što riječ – platonski – znači, pa bismo morali objašnjavati sve ispočetka. Ponekad sam mislila da bi sve bilo mnogo jednostavnije, kad bih joj jednostavno rekla da sam lezbijka.

Kad bolje razmislim, to možda i ne bi bila tako dobra ideja.

– Ruth kaže da ćeš mu pomoći, rekla je Debbie ravnim glasom kad je tutnula kavu ispred mene.

– Učinit ću što mogu. No, nisam sigurna kako mogu biti od koristi. Nije baš da mogu ući u trag alibiju koji nedostaje, ili nešto slično.

Debbie je odrezala. – To zato jer je bio sa mnom cijelu noć. – Sigurna si da nije skočio van po kutiju cigareta, ili nešto?, pitala sam.

Debbie je ljutito zurila u mene. – Na čijoj si ti strani? Zvučiš kao prokleti cajoši. Gledaj, nije skočio po cigarete, jer sam mu ih ja kupila u dućanu, u redu? – Okrenula se od mene i širom otvorila jedan od dugačkih kuhinjskih ormarića. Unutra se nalazila neotvorena šteka cigareta marke koje puši on, i napola pun omot njezinih. – Čak ni Dennis ne može popušiti dvije stotine cigareta za jednu noć.

– Samo provjeravam, Debbie, rekla sam mirno. – Ja sam na Dennisovoj strani. Pitala sam samo zato, što ako je izašao na deset minuta, možeš se kladiti u to da će njuškala to saznati i upotrijebiti kako bi te prikazali lažljivicom.

Upalila je cigaretu, a tada se zgrabila za desni lakat svojom lijevom rukom u klasičnoj obrambenoj gesti. – Gle, znam da sam mu jednom dala mutan alibi. Ali moraš, kad se radi o tvom muškarcu. Ovog puta ne lažem. On je stvarno bio ovdje cijelu noć. On i Keith i dečki praznili su police. Bio je toliko iscrpljen, da čak nije otišao van na dva deci.

Podigla sam ruke u pomirljivoj gesti: – Vjerujem ti. Problem koji imam jest taj, što ne znam tko mrzi koga među nasilnicima Cheetham Hilla. Dok ne mogu razgovarati s Dennisom, nemam blagog pojma na čija vrata trebam lupati.

Debbie je ispuhнула dugačak trak dima. – Nema ti koristi pitati mene. Nikad ne zabadam nos u to. Ipak, ima jedna stvar, dodala je, misleći kako se namrštila. Odsustvo bilo kakvih bora na njezinom čelu dokazivalo je, kakvom sam rijetkom događaju upravo svjedokom.

– Što bi to bilo? – Polagala sam malo nade u rezultat, ali moja me mati naučila da budem pristojna.

– Pas. Ne razumijem kako to, da je pas bio u hodniku, a Pit Bull Kelly u dućanu.

– Mora da je Pit Bull bio napadnut kad je ušao kroz vrata. – A kako je onda, tkogod da ga je ubio, izašao i prošao pored psa? To je pas ubojica. Taj ne bi dopustio da Pit Bullov ubojica odmagli; pregrizao bi mu grkljan.

Imala je pravo. Srknula sam svoju kavu i razmislila o tome. – To je mala zagonetka., rekla sam.

– Plus, dodala je trijumfalno, – ako se Pit Bull išao suočiti s Dennisom, nikad ne bi napravio ni koraka bez tog svog psa. Da je Dennis bio u dućanu, tada bi najprije pas ušao unutra, a ne ta kukavica bez muda Pit Bull Kelly. Plus, da je Dennis još uvijek koristio dućan, njegov bi noćni čuvar bio unutra.

– Pa, naravno, dahnula sam.

– Tako pas u hodniku dokazuje da Dennis nije bio tamo. – Nekako, mislila sam da bi porota mogla trebati nešto mrvicu uvjerljivije od psa koji nije usred noći pregrizao nečiji grkljan. No to mi je barem dalo nešto, od kuda mogu početi.

Tradicionalno, ozbiljni igrači u manchesterskom narkoratu bile su crne bande Moss Sidea i bjelačke bande Cheetham Hilla. Dečki

iz Cheetham Hilla duže su se motali naokolo, njihovi su korjeni kriminala bili dublji, u pukotinama između kamenih ploča, kojima su bile popločene uske uličice sjeverno od trgovačkog središta Strangewaysa, njihovi horizonti podvojeni između središnjeg tornja viktorijanskog zatvora i crnog dimnjaka boddingtonske pivovare. Većina njih bili su potomci dugih linija gangstera i umjetnika u prijevarama; u Cheetham Hillu, razotkrivanje tvog pradjeda kao osuđenika zbog trgovanja na crnoj burzi tijekom rata, bila je oznaka društvenog položaja.

Kellyevi su bili jedna od najstarijih obitelji i većina se njih držala starih načina života. Reketi za zaštitu i sportske kladionice, prijekare u poduzećima i sitne krađe; to je bio stil Kellyevih. Ekipa braće oduvijek je prezirala narko-mafiju i to bi, uglavnom, bila jedina pozitivna stvar koju si mogao reći njima u prilog.

Morala sam istrpjeti tri pijanca, na mjestu gdje sam pila pivo ravno iz boce, jer nisam bila spremna riskirati s čašom, prije no što pronađem par tugujuće braće Kelly. – Pas i pivo – bila je ona vrsta rupe, gdje ti se noge zalijepe za tepih, a izbljedjeli ostaci pepela bivaju zalijepljeni za dna pepeljara, za koje se nitko nije gnjavio da ih pošteno obriše krpom, nakon što bi ih isprao pod tankim mlazom vode. Većina gostiju imala je podbuhle čeljusti i zakrvavljene, mutne oči ljudi, koji su predugo i previše pili i pušili, a da bi im se isplatilo promijeniti. Žene su nosile odjeću koja bi im mogla laskati prije petnaestak godina, no sada ih je ponižavala više od oronulih muškaraca u otrcanoj svakodnevnoj odjeći, koji su im kupovali pića. Tom Jones je glasno pjevajući ponavljao kako će opet dotaknuti zelenu, zelenu travu doma svog. Ignorirala sam poglede koji su plazili po meni, i kupila bocu Carlsberga. – Je li tu neki od Kellyevih dječaka?, pitala sam pipničara, dok su mi prsti mirno počivali na šanku.

Pogledao je u novac i ponovno me odmjerio. Očito nisam izgledala poput policajke, jer je mahnuo glavom prema dvojici čupavih muškaraca na udaljenom kraju bara. Prije nego sam se stigla okrenuti, petak je nestao. Jedina dobra stvar ovdje, bila je u tome, što su informacije bile jeftine.

Pokupila sam svoju bocu i probijala se kroz gužvu, dok nisam stajala pored dvojice muškaraca. Njihove su plave oči bile podlivene krvlju, a otromboljeni obrazi tamnocrveni od piva i viskija koji su slijevali niz svoja grla. – Žao mi je zbog vašeg gubitka, gospodo, rekla sam. – Dopuštate li da vam Evening Chronicle plati piće? – Viši od njih dvojice uspio se nasmiješiti dvosmislenim osmijehom. – Dopustit ću da mi platiš piće u svako doba, srce.

Mahnula sam pipničaru i otpuhnula pjenu s pića. – Strašan šok, rekla sam podižući svoju bocu da se kucnem s njihovim čašama.

– Rekao sam mu da je dupeglavac, ići protiv Dennisa O'Briena. Opasan kurvin sin, taj..., proslinio je manji brat.

– Čula sam da je pas trebao biti dobrom zaštitom, rekla sam. – Pomalo koristan, čula sam. Kažu da je policajcu priuštio dosta frke.

Onaj viši se mračno nacerio. – Hvala Bogu za to. Usput, ja sam Paul, a ovo je Mali Joe.

Kimnula sam. – Ja sam Kate, kako to da je Patrick otišao vidjeti O'Briena? Zar je dečko bio tako čvrst?

Mali Joe je frknuo. – Zato što je bio napuhan. Uvijek je pokušavao dokazati da je pravi frajer, naš Patrick, no bio je opasan otprilike koliko i – Nara. Žalio se kako se Dennis O'Brien ugurao u njegov reket i toliko nas je sve udavio tim kukanjem, da smo mu rekli neka ode i riješi to s Dennisom, ako je već toliko ljut.

– I morao je dovoljno popiti, kako bi pomislio da je dovoljno muškarac, da se obruši na tu hrpu govana južnog Manchestera. – Paul je odmahnuo glavom. – On je bio jedna budaletina, Patrick.

– Posebno kad je bio pod gasom. – I Mali Joe je odmahnuo glavom.

– I napušen, zaključio je Paul.

– Znači, pio je i bio napušen prije no što je otišao u Arndale suočiti se s O'Brienom?, pitala sam.

– Tako je, potvrdio je Mali Joe. – Mislim, kakav to kurvin sin mora ucmekati jednog napušenog pijanca, samo da bi izrazio što misli? O'Brien je jednostavno mogao polomiti par koščica u Patricku i izbaciti ga na nozi van. Nije ga morao ubiti. Svatko je mogao vidjeti da je Patrick jedna budaletina.

– Onda, što je s psom?, bila sam uporna.

Paul je zalajao smijući se. – Daa, pa, čak je i tvrd orah poput O'Briena mogao dvaput promisliti, prije no što se uhvati u koštac s tim ludim psom. Ne mogu shvatiti kako to, da mu pas nije rastrgnuo grkljan.

Iznenada, oči Malog Joea bile su pune suza. – Nije morao ubiti, zar ne? Kurvin sin nije morao ubiti mog malog brata. – Njegova je ruka zgrabila moj ovratnik. – Kaži im to u tim svojim novinama. Moj mali brat je bio velika, mekana kvrga. Čak i pun cuge i napušen, on ne bi O'Brienu učinio to, što je to govno od O'Briena učinilo njemu. Reci im to, čuješ? Reci im.

Obećala sam da ću im reći. Obećala sam to nekoliko puta. Slušala sam kako braća Kelly ponavljaju svoju žalopojku par puta ispočetka, a onda sam se ispričala i otišla. Ponijela sam sa sobom u auto svoj vlastiti smrad po dimu i prolivenom piću i odvezla se u središte grada.

Na kraju, skoro sam morala odvući Gloriju s Donovana. Koristila je prednost što ima vozača, pa je navalila na šampanjac

uvježbanošću profesionalnog tenora. Kako je klizila iz razdraganosti, preko pijanstva, do pijane obezglavljenosti, tako je njezina zaljubljenost rasla; prema Donovanovim riječima, kojeg sam zatekla s crvenim ružem razmazanim ispod jednog njegovog uha i jednog kraja košulje koji je visio van hlača. Držao je Gloriju u uspravnom položaju zahvaljujući samo svojoj snazi, čameći u kutu pored omraženih vrata.

– Zašto je nisi posjeo u miran kutak bara?, prosiktala sam dok smo je izvlačili na ulicu. Bilo je to kao rukovati jednom od onih lutaka-modela izrađenih od drveta, samo u prirodnoj veličini i teškoj poput mahagonija natopljenog vodom.

– Svaki put kad sam sjeo, prevalila bi mi se u krilo., zarežao je, dok smo gurali Gloriju na suvozačevo sjedalo njezinog automobila.

– Dovoljno pošteno. – Zalupila sam vratima i dodala mu ključeve od auta. – Hvala, Don. Obavio si dobar posao u veoma zahtjevnim okolnostima.

Počeo se po glavi. – Očekujem da se to odrazi i na mojoj platnoj vrećici.

Kakva mati, takav sin. – Bilo bi lijepo naći moj auto ispred moje kuće u neko doba sutra, ključeve ostavi u poštanskom sandučiću. Uskoro se čujemo. – Potapšala sam njegovu ruku. Bilo je to kao pokušati se sprijateljiti s jednim od lavova na Trafalgar Squareu.

Gloria je lagano hrkala kad sam se uvukla iza volana. Paljenje mašine ju je probudilo. Prevrnula se prema meni; rukom slijepo posežući za mojim koljenom. – Neće moći, rekla sam blago, vraćajući joj ruku u njeno krilo.

Oči su joj se širom otvorile i pogledala je u mene, zapanjena. – Bok, dušo, proslinila je. – Kamo je Donovan otišao? – Kući, u krevet.

Zakrkljala je. Nadala sam se da je to bio hihot, a ne uvod u zijevanje u tehnikoloru. – Sretna djevojko, slinila je. – Jadna stara Glo. Onda što si naumila? Malo se povući sa svojim dečkom?

Skrenule smo na Albert Square, gdje se ogromna, plosnata crveno-bijela maketa Djeda Mraza protezala preko pola gradskih krovova, nataknutu na metalne držače. Izgledala je pomalo vulgarno u nježnom sjaju božićnih lampica. Podigla sam palac u zrak. – On je noćas vidio više akcije, nego ja. Pokušavala sam saznati nešto o Dorotheinoj prošlosti, rekla sam, tek da nešto kažem, nego s nadom da ću dobiti razuman odgovor.

– Prokleta tragično, eto što je to. Tragično, promrmljala je Gloria.

– Ubojstva to uvijek jesu.

– Ne, ti gluha ženo, ne ubojstva nego njezin život. On je bio tragičan. – Gloria me udarila u rame jednim od onih udaraca, kakve dijele pijanci kad žele pokazati privrženost. Auto je projurio preko dvije trake i za mrvicu promašio autobus. Gloria se zahihotala, dok sam se ja hrvala s volanom.

– Što je bilo tragično, pitala sam, vilica stisnutih tako čvrsto da su me zaboljeli mišići.

– Nikada nije preboljela to, što ga je izgubila"; zagrabila je u svoju večernju torbicu za upaljačem i cigaretama.

– Izgubila koga? Svog supruga?

– Za ima Boga Kate. Kada je žena ikada žalila za gubitkom niškori, kakva je bila njezin suprug`, napala me. – Svog sina, naravno. Nikada nije preboljela gubitak svoga sina.

– Nisam znala da je imala sina.

– Malo je ljudi znalo za to, rekla je Gloria, loše oponašajući Michaela Cainea. – Rodila je sina a onda oboljela od poslije-porodajne depresije.

– I dijete je umrlo?

– Naravno da nije umro, rekla je nestrpljivo. – Oduzeli su joj ga. Nakon što je ona sklonjena.

Ovo je počelo nalikovati na jednu od onih strašnih crno-bijelih dramatičnih scena iz Sjevernjaka, glumljenih pored kuhinjskog sudopera, koji su napisali ljudi s imenima poput Arnold i Stanley. – Kad kažeš `sklonjena', misliš li smještena u umobolnicu, Gloria? – pitala sam što sam slađe mogla.

– Tako je, rekla je. – Sklonjena u ludaru. On joj je to učinio. Njezin ju je muž poslao u ludnicu, jer ju je rođenje djeteta malo izbacilo iz kolosijeka. Kriste, svaka žena malo skrene kad rodi bebu. Kad bi nas sve slali u ludnicu samo zato što smo malo zaglupile, bilo bi prokleta mnogo muškaraca na ovome svijetu koji mijenjaju pelene. Mora da je bio pravi kurvin sin.

– Onda je Dorotheino dijete posvojeno; je li to ono što si htjela reći?

– Aha. Oteto od nje i dato nekome drugome. I davali su joj električne šokove i hladne tuševe i više lijekova no što ima u ljekarni i pitali su se zašto joj treba toliko prokleta mnogo vremena da se oporavi. Kurvini sinovi. – Ispljunula je zadnje dvije riječi s toliko gorčine, kao da je to učinjeno njoj osobno.

– Da li ti je Dorothea pričala o tome?

– A tko drugi? To je bilo kada sam je zamolila da napravi horoskop za moju unuku. Otišli smo van na ručak, završile ponovno kod mene, ljute kao vragovi. I počela je s time kako bi stotinu puta mogla postati bakom, a da opet ne bi bila ništa pametnija. Kada se otrijeznila, natjerala me da se zakunem kako to neću reći drugoj živoj duši. I nisam sve do sada. Tragično, eto što je, tragično.

Vraćala sam se na tu temu, na stotinu različitih načina, dok konačno nismo stigle do praznih aleja koje su vodile ka njezinim utvrdama. Svaki sam put dobila istu verziju priče. Bez dodanih

detalja, bez detalja koji bi se razlikovali. Dorothea je mogla lagati Gloriji, ali Gloria je meni govorila istinu.

Pomogla sam joj izaći iz auta i prijeko kamenom popločene staze, pa do njezinih ulaznih vrata. Nisam bila raspoložena za ići dalje od toga. Željela sam svoj dom i krevet i počinak, koji će unijeti reda i smisla u oluju komadića informacija, koji su prhutali mojim mozgom poput snijega preko vjetrobrana. I bez ralice na vidiku.

Bože, kako mrzim selo.

SUNCE U KONJUNKCIJI S PLUTONOM

Kompromis nije dijelom njezinog rječnika. Ona se ne boji suprotstavljanja i odličan je strateg. Uživa se svadati s autoritetima, ne podržava uplitanje u osobni ili poslovni život, no sposobna je za preobražavanje svog vlastitog života i svijeta oko sebe. Ona može iznervirati ljude, no to je divan aspekt za detektiva.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Probudila sam se s tim smušenim osjećajem. Nisam otišla daleko kada sam izvukla glavu ispod jastuka. Richard je samo zagundao kada sam kliznula iz kreveta i obukla svoju kućnu haljinu prije nego umrem od podhladenosti. Centralno grijanje se očito bilo isključilo dok sam spavala, što se dogodilo negdje iza devet. Podigla sam zavjesu i pogledala van na svijet koji je pobijelio. – K vragu, rekla sam.

Richard je nešto promrmljao. – Što? – zazvučalo je. – Sniježilo je. I to propisno.

Oslonio se na lakat i posegnuo za svojim naočalama. – Optimisto, proslinio je. Odmaknula sam jednu stranu zavjesa. – Prekrasno, rekao je. – Možemo napraviti snjegovića.

– A što je s Glorijom. Trebala bih paziti na nju.

– Čak ni ljudi majmun ne bi bio toliko glup da ode na ubistveni tulum u Saddleworth po ovakvom vremenu., ukazao je, ne sasvim nerazumno, – Tamo će na cestama biti kaosa. A ako Gloria pati

od mamurluka, kojeg je i zaslužila, neće razmišljati o tome da bilo kamo izlazi. Vratila se u krevet, Brannigan. Trebam jedno maženje.

Nije me trebalo dvaput moliti. – Pokoravam se, moj gospodaru, rekla sam ironično, izvlačeći se iz kućne haljine i kliznuvši u njegovo naručje.

Za naše drugo buđenje bio je kriv telefon. Opazila sam koliko je sati dok sam grabila slušalicu. Nisam mogla vjerovati da je skoro podne. Očito mi je trebao san. Ili nešto drugo. – Da?, rekla sam.

– Ja sam, dušo. – Bio je to glas duha. Zvučalo je kao da je Gloria umrla i nekako promašila vrata raja.

– Jutro, Gloria – rekoh vedro, podižući glas za osvetu što je pokušavala gladiti moje koljeno. – Kako si danas? – Nemoj, rekla je. – Jednostavno nemoj. Iz nekog razloga,

čini mi se da imam laganu migrenu jutros. Mislila sam jednostavno provesti dan u krevetu s isključenim telefonom, pa se ne moraš truditi dolaziti ovamo.

– Jesi li sigurna? Uvijek mogu poslati Donovana, rekla sam sadistički.

Osjetila sam drhtaj strave. – Bit ću u redu, rekla je. – Vidimo se sutra, u uobičajeno doba. – Klik. Čak nisam imala šansu reći joj do viđenja.

Richard se pojavio svjetlucajući na svjetlu snijega. – Gloria?, pitao je.

– Za danas sam slobodna. Ona zvuči kao hodajuća smrt. – Rekao sam ti, rekao je trijumfalno. – Onda, hoćemo li napraviti snjegovića?

Dok smo napravili snjegovića, okupali se da ponovo uspostavimo cirkulaciju, onda obavili određene žustre vježbe u ležećem položaju da temperaturu tijela podignemo na normalu, bilo je već kasno poslije podne i nijedno od nas dvoje nije više moglo

odgadati svoje poslovne obveze. Richard je morao napisati nekakav dopis za jedan australijski časopis, koji je bio zadivljen britanskom pop-scenom. Ja bih osobno radije počistila 'U-band', no ja sam žena koja smatra da je najbolje mjesto za 'Oasis' na dnu žardinjere s cvijećem. Smjestila sam se pred računalom i započela putovanje Internetom u potrazi za odgovorima na pitanja od prošle noći. Odmah sam ušla u trag ljudima koji su mislili kako je fora biti privatni detektiv, te hoću li s njima podijeliti svoja iskustva s posla? Isto sam tako brzo odbacila sve one, koji su samo prepričavali ono što su pročitali u novinama i čuli na radiju. To me, na kraju, ostavilo s pola tuceta onih koji su otkrili kako je Dorothea imala slom živaca davne 1950.-e. Od njih dvoje su izgledali dovoljno uvjerljivo. Prvo je pismo došlo od nekoga, tko je živio u pitoresknom gradiću u Lancashireu, u kojem je Dorothea odrasla.

Draga Kate Brannigan, pisalo je, ja sam djevojka stara šesnaest godina i živim u Halton-on-Lune, odakle je i Dorothea. Moja baka pohađala je školu s Dorotheom, pa kad sam vidjela vaš upit na astrološkim stranicama, pitala sam baku čega se sjeća o njoj. Rekla je kako je Dorothea uvijek bila pomalo izdvojena u školi, bila je jedinica, no nije bilo ničega uvrnutog ili jezovitog u vezi s njom dok je odrastala; bila je, jednostavno, kao i svi drugi. Moja baka kaže da se Dorothea bila udala za tog tipa Harrya Thompsona, koji je radio u banci. Kaže da je on bio pravo mrtvo puhalo, za što mislim da znači kako se nije znao zabavljati; osim, ne znam što se onda podrazumijevalo pod dobrom zabavom, s obzirom da tada nisu imali klubove ili pristojnu glazbu, ili nešto slično.

Svejedno, baka kaže kako je Dorothea rodila to dijete, a onda je poludila i morala otići u žutu kuću (baka to tako naziva, no u

stvari misli na bolnicu za umobolne). Svejedno, njezin muž je otišao i nikada nije ponovno viđen i kada je Dorothea, nakon par godina, izašla iz bolnice, vratila se samo da spakira torbe i ode prvim autobusom iz grada.

Ne znam što se dogodilo s djetetom; baka kaže da je vjerojatno smješteno u dom, što nije dobro mjesto da tamo odrastaš, čak iako je tvoja mama malo skrenula.

Nadam se da će ovo pomoći. Iskreno Vaša, Megan Hall

Drugo je pismo bilo bolje napisano. Nisam baš mnogo marila; nisam tragala za literarnim stilom.

Draga gospođo Brannigan,

Može biti iznenađujuće, da čovjek mojih godina zna kako 'surfati po Internetu', no ja sam suvremenik Dorothee Dawson. Bio sam godinu dana mladi od nje, no moja je sestra bila u istom razredu u školi i bila je najbliže onome, što je Dorothea imala kao blisku prijateljicu. Dorothea je običavala redovno dolaziti u našu kuću na čaj i dvije su se djevojčice često zajedno igrale.

Sve se to promijenilo, kada je Dorothea upoznala Harrya Thompsona. On je bio službenik u banci, zgodan na pomalo mračni način, a privlačile su ga neprimjereno mlade djevojke. Kada su se upoznali, Dorothea je imala, mislim, tek sedamnaest godina, a on mora da je imao dvadeset pet, ili dvadeset šest godina. On je bio ono što bi, mislim, danas nazvali otkaćenjacom pod kontrolom i Dorothea je uvijek bila sva na iglama da li će ga uznemiriti.

Zašto je, zapravo, pristala udati se za njega, nitko od nas nije znao, iako je to lako mogao biti jedinim načinom da pobjegne od jednako tako krutog režima svoje maćehe. Bili su u braku i unutar osamnaest mjeseci Dorothea je bila povjerena otužnom viktori-

janskom svijetu mjesne bolnice za mentalne bolesti, radi nečega što danas nazivamo post-porođajnom depresijom.

Harry je odlučno odbio imati bilo kakve veze s djetetom, tvrdeći da je dijete zaraženo istim ludilom, koje je napalo njegovu majku. Neznalica i okrutan čovjek, tražio je i dobio premještaj u banku u Home Countieu, predajući dijete jednoj agenciji za usvojenje. Nemam saznanja o tome, što se dogodilo s djetetom. Sram me priznati da se niti ja, niti moja sestra ne možemo sjetiti da li je dijete bilo djevojčica ili dječak; u obranu svoje sestre mogu reći da je od tada, zahvaljujući Harryu, bilo malo kontakta između nje i Dorothee.

Kad joj je napokon bilo dozvoljeno napustiti bolnicu, Dorothea je bila veoma ogorčena i htjela je potpuno izbrisati svoju prošlost. Moja je sestra time bila ožalošćena, ali ne i iznenadena. Bili smo oduševljeni kada je postala slavnom, iako oboje užasnuti vijestima o njezinoj smrti.

Iskreno se nadam da je ovo bilo od nekakve pomoći. Ako ćete samnom razgovarati, naći ćete me u telefonskom imeniku Wakefielda, u župi St. Barnabasa-next-to-Wall.

S najboljim željama Vlč. Tom Harvey

Nisam bila iznenadena što je Gloria cijeli ovaj tužni posao nazivala tragičnim. Nisam si mogla pomoći, morala sam se pitati gdje je Harry Thompson sada bio i što je radio. Da ni ne spominjem misteriozno dijete. Stalno sam imala prividenja djeteta umotanog u krpe i ostavljenog na pragu mjesnog sirotišta. Mislim da sam u djetinjstvu gledala previše ozbiljnih serija na BBC-u .

Bilo je vrijeme za malo ozbiljnog kopanja i to one vrste koja je debelo iznad mojih ograničenih sposobnosti uporabe elektroničkih sistema. Prepisala sam za Gizma dva ključna e-maila, s napomenom da ga molim da upotrijebi svoje znanje poznate vještine kako

bi iskopao sve što može o Harryu Thompsonu i zagonetki o posvojenom djetetu. Tada sam počela ulaziti u izvore podataka dostupne u nedjeljno poslijepodne, kako bi odgovorila na upite koji su pristigli od dvije strane agencije.

Kad je zazvonilo zvono na vratima, izašla sam iz banke podataka u kojoj sam bila i isključila se iz veze. Te umrežene usluge naplaćivale su se po minuti korištenja, a ja nisam bila spremna zakačiti se na udicu ako bi mi trebalo pet minuta da s vrata otpravim Jehovinog svjedoka, ili nekog oportunistu koji mi nudi čišćenje mog auta od snijega, koji će se vjerojatno do podneva već otopiti. Na moje iznenađenje, bio je to Gizmo. – Upravo sam ti poslao e-mail, rekao je.

– Znam, primila sam ga. – Umarširao je ne čekajući da ga pozovem da ude, otrešajući bljuzgavicu na moj tepih u hodniku. Na putu ka rezervnoj sobi, koja je služila kao moj drugi kućni ured, skinuo je svoju parku, koja je izgledala kao da je pratio Scotta na Antarktiku i upravo se vratio kući s tog puta. Do vremena kada sam je objesila na vješalicu, Gizmo se već namjestio ispred mog računala. – Imaš pivo?

Bila sam šokirana. Nikad nisam vidjela Gizma s bilo kojom vrstom tekućine blizu tipkovnice. Isto je bilo i s hranom. Da nije bilo gladi i žeđi i njegovih ostalih tjelesnih funkcija, često sam mislila kako bi on proveo dvadeset četiri sata dnevno ispred ekrana. – Donijet ću jedno, rekoh blago. Otvorila sam Richardov hladnjak i vratila se s pivom od maline spravljeno po jednom starom engleskom receptu. Prvoklasno pivo od pšenice i dimljene raži. Kunem se Bogom da pivopije postaju još više pretenciozni nego vinopije i gurmani. Hoću reći, kako možeš imati prvoklasno pivo? To je kao ući u McDonald's i tražiti jedan od njihovih gurmanskih hamburgera.

Gizmo je pristao na pivo od maline. Sudeći po izrazu njegovog lica kad je pivo dotaknulo njegove pupoljke za okus, radije bi popio limenku običnog piva. Sjela sam na rub kreveta i srknula votku sa sokom od grejpa, koju sam s mnogo pažnje pripremila za sebe. – Htio si mi reći što je to bilo u mojem e-mailu, a što te natjeralo da dojuriš ovamo?, lagala sam.

Gizmao se premjestio na svoje sjedalo i omotao noge jednu oko druge. Vidjela sam kako to rade u crtićima, ali sam sve do tada uvijek mislila da je to stvar umjetničke slobode. – Osjetio sam kako mi treba malo svježeg zraka. – Laž broj jedan. Odmahnula sam glavom. – Bio sam malo zabrinut zbog razgovora o hakerima koji petljaju po e-mailu, koji nije bio pod šifrom. – Laž broj dva. Opet sam odmahнула glavom. – Htio sam provjeriti kakav program za zaštitu od virusa imaš u ovoj svojoj mašini., jer ga u posljednje vrijeme nisam provjeravao, a tamo vani postoji cijela hrpa novih, pametnih sranja.

Žalosno sam zavrtila glavom. – Treći promašaj, Giz. Gledaj, sada si ovdje. Potrudio si se. Zato mi možeš reći to, što si mi došao reći, jer smo oboje toliko u gužvi, da bi mogli proći tjedni, prije no što se ponovo pojavi prozorčić mogućnosti. – Osjećala sam se kao inspektor-istražitelj koji iznuđuje priznanje. Nadala sam se da neće doći do još jednoga ubojstva.

Gizmo je povlačio prstom gore-dolje po rubu svoje boce s pivom, slijedeći pogledom njegove pokrete. – Tu je ta... – Zastao je. Pogledao je u mene kao što to psi rade, kada ti pokušavaju reći gdje ih boli. – Sreo sam...pa, ne baš sreo...

Svjećica mi se upalila. – Cvijeće, rekla sam. Crvenilo se penjalo od njegove crne majice s polo ovratnikom, nejednako se šireći poput razine pjenušca natočenog u čašu. Kimnuo je.

– WWW postaje stvarnost. Kibernetička dama, rekoh, pokušavajući zvučati osjećajno i s podrškom. Taj me napor skoro ubio.

– Ne nazivaj je tako, rekao je Gizmo, s molbom u glasu. – Ona nije nekakva fufica. A nije ni sadistička kompjuterašica bez privatnog života. Ona j e stvarno zanimljiva. Nikad j oš nisam sreo ženu koja može pričati o računalima, politici, sociologiji, glazbi, o svim tim stvarima.

O svim tim stvarima, za koje nisam imala pojma da Gizmo nešto o njima zna. Osim o računalima, naravno. – Ovu nikada nisi sreo, rekla sam kruto.

– O tome sam i htio s tobom porazgovarati. – Sastanak? Da se stvarno upoznate? – Provjerila sam glas tražeći u njemu skeptičnost i zaključila da ću se, vjerojatno, provući s time.

– Što misliš o tome?

Što sam mislila? Ono što sam stvarno mislila bilo je to, da je Gizmo vjerojatno tipični primjerak ljudi, koji provode svoje noći brbljajući sa strancima u Sibiru i Sao Paolu i Salinasu, uvrnuti kompjuterski luđaci, koji pričaju laži o sebi u patetičnom pokušaju da izazovu zanimanje. Sastanak na slijepo s Gizmom, vjerojatno bi me potaknuo da se u šesnaestoj okrenem celibatu. U drugu ruku, da sam i sama bila jedna od ludakinja – a postojala je jedna ili dvije takve tamo vani, većina njih sigurno radeći za Microsoft – mogla bih biti šarmirana. – Radi li ona za Microsoft?, pitala sam.

Uputio mi je veoma čudan pogled. – To je bolesno. To je kao pitati nekoga iz CND-a, da li on simpatizira nekoga, tko radi za MOD.

– Ima li ona ime?

Njegov je smiješak bio znatiželjno nježan. – Jan, rekao je. – Vodi vlastiti savjetnički posao. Ispituje računala za računalnu industriju.

– Pa, kako ste se... upoznali?

– Sjećaš se kad je ubijen Gianni Versace? Pa, bilo je puno rasprave o tome na Internetu; kako je FBI koristio umreženu komunikaciju da upozori ljude na sumnjivca i kako bi daleko savezne agencije trebale ići u pokušajima iskorištavanja Interneta, kako bi uhvatili kriminalce. Provjeravao sam jednu od novinskih grupa i vidio da je Jan imala neke zanimljive stvari i počeli smo razmjenjivati privatnu poštu. – Oh, sjajno, pomislila sam. Zajedničko zanimanje za serijske ubojice. Baš pravi način za započinjanje veze. – Onda smo otkrili, da se motamo po istim novinskim grupama, nastavio je Gizmo.

– Jednostavno nam se nikada prije nisu ukrstili putevi. – Utihnuo je i povukao čak gutljaj piva. To je, vjerojatno, bio najduži govor kojeg sam čula da ga je Gizmo izgovorio.

– I. – I stvarno smo ozbiljno krenuli. Na tone uobičajenih stvari. U zadnje su vrijeme stvari između nas postale intenzivnije. Ja... ja mislim da se nikada prije nisam ovako osjećao, promrm-ljao je.

– I sada ti hoćeš izvršiti stvarnu provjeru, susrećući se uživo?

Kimnuo je. – Zašto ne? Ljudi koji su postali prijatelji dopisujući se, čine to već godinu dana.

Nije bilo vrijeme za to, da ga podsjećam kako su se dopisni prijatelji osiguravali na par načina, jedan od kojih je taj, što su znali adresu onog drugog. Također nije bilo vrijeme da ga podsjećam kako je nekako lakše lagati u kibernetičkom prostoru, negoli uživo, pogotovo zato jer su se, od samoga početka, hakeri i kompjuterski otkačenjaci skrivali iza nadimaka. Prvi put kad sam se suočila s Gizmovim pravim imenom, bilo je to davno, godina-ma ranije, kad je potpisao svoj prvi ugovor za uvodni razgovor u Brannigan & Co. Srknula sam svoje piće i podigla obrve. – A ponekad to ispadne veliko razočaranje. Zašto je toliko važno da se

upoznate? Ako su stvari između vas tako izravne, možda je bolje ostaviti ih kibernetičkom prostoru.

Promeškoltio se na svojem sjedalu. – Ponekad je prespor, taj Internet. Čak i u privatnoj sobi za sastanke u novinskoj grupi, možeš razgovarati jedino toliko brzo, koliko tipkaš, tako da to nikada nije toliko spontano, kao pravi razgovor.

– Mislila sam da je baš u tome šarm.

– I jest, do neke granice. Puno bolje možeš oblikovati svoj dijalog napismeno, negoli uživo. No, mi to činimo neko vrijeme. Moramo se pomaknuti na slijedeću razinu, a to mora biti ona licem-u-lice. Zar ne?

Nisam bila stvorena za ovo. Kad bih bila savjetnica za agonije, moja bi kolumna u novinama bila veoma kratka. Sastojala bi se od jedne rečenica. A ta bi glasila: 'Za ima Boga, saberi se'. No Gizmo je bio više od običnog zaposlenika. Doduše, bio mi je manje od prijatelja, no bio je netko za koga sam marila, isto koliko i za koker-španijelku Polly, uz koju sam odrasla. Zato sam duboko udahнула i rekla – Gdje ona živi?

– U Londonu. No dolazi u Manchester svaka dva, tri tjedna radi posla. Mislio sam joj predložiti da se nađemo na pivi, kad dođe idući puta.

Da, bilo bi to pivo. Nekako nisam tu ženu doživljavala kao nekoga, tko bi pio špricer s bijelim vinom. – Ne misliš da bi to moglo uništiti sve ono, što ste do sada izgradili?

Sav se izvinuo, živo utjelovljenje ljudskog pereca. – Bolje da to sada saznamo, ne misliš li?

– Iskreno rečeno, ne znam. Možda su kibernetički odnosi stvar bliske budućnosti. Komunikacija sa strancima, dok se svi skrivamo iza zaslona, upražnjavamo virtualni seks ispred naših računala. Ne baš kao zamjena za odnose licem-u-lice, no svakako

kao druga, nova dimenzija stvari. Preljub bez krivnje, možda? kockala sam se.

– Ne, rekao je Gizmo rasplićući svoje udove i ispravljajući se.
– Mislim da je to samo još jedan način udvaranja. Ako to ne preneseš iz prividnosti u stvarnost, onda je to potpuno sterilno jer nemaš objektivnih standarda, po kojima bi se ravnao.

Dubokoumno razmišljanje za čovjeka, za kojeg nikad nisam posumnjala da bi mogao biti sposoban za ljubav s nekim, tko u sebi nema ugrađene mikročipove.

– Sve mi to zvuči, kao da si već donio odluku, rekla sam nježno.

Duboko je udahnuo. Ramena su mu se podigla do ušiju. – Mislim da jesam.

– Onda slijedi svoje instinkte.

Rekla sam ono što je želio čuti. Olakšanje je zračilo iz njega poput radijacije. – Hvala ti što si me saslušala, Kate. Stvarno to cijenim.

– Pa, onda mi pokaži koliko to cijeniš – i iskopaj mi nešto smeća o Harryju Thompsonu i tajanstvenom djetetu.

JUPITER U TROINOM ASPEKTU SA SATURNOM

Vedri Jupiter smiruje tvrdokornu, radoholičarsku narav Saturna. Ona je vizionar, no čvrsto je ukorijenjena u praktičnost. Dobarj e organizator i rijetko se osjeti zagušenom obvezama. Dobra je u organiziranju ljudi da za nju obavljaju poslove. Ima samodisciplinu potrebnu da postigne svoje ciljeve, bez da je to povrijedi.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Otišla sam dovoljno rano da slijedim ralicu za snijeg niz glavnu ulicu, od Oldhama kroz Greenfield. Prolazak kroz Glorijinu aleju nije dolazio u obzir, no vragovi su otišli tragom novih događaja, pa je jedina prijatna Glorijinoj sigurnosti bila mogućnost da smoči noge. Trebala sam bolje znati.

Pojavila se u čizmama za snijeg visokim do koljena i skerletno-crvenom skijaškom odijelu s kraljevsko-plavim epoletama i naušnjacima u istoj boji. – Bok, dušo, pozdravila me. – Nikada u životu nisam skijala, ali imaju divnu opremu, zar ne? – cvrkutala je. Kao i obično, osjetila sam se neprikladno obučenom. Čizme wellingtonke preko traperu, a povrh toga moja omiljena kožna jakna; činilo se OK za Ardwich, no na selu se to nekako, jednostavno, nije uklapalo.

– Jesi li se riješila mamurluka?

– Molim te da upamtiš da je to bila migrena, mlada damo. – Nije se baš potpuno šalila. – Usput, rekla je dok se smještala u

auto – došlo je do promjene plana. Netko se uzbudio radi snijega, pa ćemo obaviti neka snimanja na lokacijama, umjesto u studiju. – Gloria je objasnila da je zbog vremena, članovima glumačke ekipe koji su potrebni za snimanje na terenu bilo rečeno da odu izravno u Heaton Park, na vanjskom rubu grada, radije nego u krug NPTV-a. Do parka je bilo jednostavnije doći, nego do studija, jer se park nalazio odmah uz glavnu prometnu mrežu i na glavnoj cesti. Postojale su različite usputne lokacije, koje bi mogle biti upotrijebljene tijekom dana, no mi smo se morale smjestiti na glavnom parkiralištu, uz kamion za poslogu hranom, šminkernicu i garderobu. I uz snijeg. Osjećala sam kako u meni raste nešto veoma slično žaljenju zbog toga što nisam postala odvjetnicom, začahurenom u lijepoj toploj sudnici s ništa više posla, no osloboditi klijenta od optužbe za ubojstvo.

Jedina dobra stvar u izbivanju iz NPTV-a bila je u tome što se činilo da smo uspjele pobjeći veseljima društva Cliffa Jacksona.

Prema Ritinim riječima, Jackson i njegov tim ispitivali su članove glumačke ekipe u njihovim domovima tijekom vikenda, no trenutno su se usredotočili na osoblje po uredima i u produkciji.

Isto tako, prema Riti, koja je jednostavno sama sebe izabrala za kraljicu mjesnih ogovaranja, nisu bili ništa bliže nekakvom uhićenju, no što su to bili u petak navečer. Uspjela je natjerati Lindu Shaw da kaže kako niti Gloria, niti ja nismo ozbiljni osumnjičeni; Gloria zato što nije bilo kapljica krvi na snježno-bijelom kaputiću kojeg je nosila, a ja stoga jer je Linda smatrala da je to najgluplja ideja, što ju je ikada čula. Mislila sam da je vjerojatno govorila istinu o mome slučaju, no sumnjala sam da je mogla imati prekrizene prste iza leđa, kada je iz kombinacije isključila Gloriju. Na njezinom mjestu i ja bih prekrizila prste.

Gloria je otišla s Tedom, kako bi Freddie Littlewood mogao izvršiti svoju čaroliju na njihovim licima. Pustila sam da odu sami, jer sam ih mogla pratiti pogledom kroz uzak prolaz između dvaju automobila, s mjesta na kojem sam sjedila, u kutu autobusa za glumce, s Ritom i Cliveom. Ugodno sam se smjestila, spremna da progutam što god su se spremili ispljunuti. – Pa tko je imao nešto protiv Dorothee?, pitala sam. Neki ljudi jednostavno ne reagiraju na suptilniji pristup.

Clive je pogledao u Ritu, koja je slegnula ramenima poput nekoga na audiciji za 'Allo Allo'. – To nije moglo imati veze s njezinim profesionalnim životom, zasigurno, rekao je. – Nitko ne ubija svoje astrologe zato što im se ne sviđa to što su im prorekli.

– No, nitko ovdje nije znao ništa o njezinom privatnom životu.

Rita je prigovorila. – Na stranu svi ostali, no ja sam bila jedna od njezinih prvih stalnih mušterija, a ne znam skoro ništa o njoj. Čak sam bila u njezinoj kući radi savjeta, no sve što sam uspjela otkriti bilo je, da veoma lijepo živi. Lijepa ladanjska kuća između Alderly Edgea i Wilmslowa.

– Živjela je sama?, pitala sam.

– Nemam pojma, rekla je Rita. – Nikada nije ni zucnula nešto o prijatelju ili suprugu. Sve su novine pisale o tome, kako je živjela sama, a oni vjerojatno znaju bolje od nas ostalih, jer su razgovarali s mještanima.

Clive se počeskao po bradi. – Iako, ona je mnogo toga znala o nama. Ne znam je li bila vidovita ili samo proketo vješta u zapažanju i pamćenju svake sićušne informacije koje se mogla dokopati, ali, da je napisala knjigu o Sjevernjacima, bila bi to prava bomba. Možda je s nekim otišla predaleko. Možda je saznala nešto, o čemu nije mogla šutjeti.

Bilo mi je teško povjerovati u mišljenje, da je postojala neka tajna dovoljno crna, da bi se radi nje Sjevernjaci osjetili dovoljno

jadnima, kada bi se to objavilo u novinama. A onda sam se prisjetila Cassie. Ne samo onoga što joj se dogodilo, nego i onoga što je rekla o mogućnosti da ako netko izgubi ulogu u seriji, zbog toga bude dovoljno očajan da je ubije. – Ako je to slučajem, onda je ta crna tajna vjerojatno otišla s njom u grob, rekla sam depresivno.

– Bojim se da je tako, rekao je Clive. – Ukoliko nije te detalje sačuvala u svom računalu, zajedno s našim horoskopima.

Načuljila sam uši. – Misliš da je to vjerojatno?

Ritine su oči zasjale od uzbuđenja. – To će biti razlogom zašto su policajci odnijeli njezino računalo – kako bi provjerili što je u njemu, rekla je. – Ona je draga Linda rekla kako su već radili na tome, ali moraju pozvati nekog stručnjaka za astrologiju, jer je mnogo toga zapisano u obliku simbola i šifri, koje ne mogu uloviti ni za glavu ni za rep.

Još su mi se jedna vrata zatvorila pred nosom. Krajičkom sam oka vidjela Teda kako se pojavljuje iz karavana šminkernice. Vrijeme je za akciju, pomislila sam. Nisam željela Gloriju ostaviti samu s bilo kime iz Sjevernjaka, čak niti s nekim naočigled toliko bezopasnim kao što je Freddie iz šminkernice. Freddie je baš bio završio šminkanje Glorijinih usana s Brendinim sjajno crvenim ružem, kada sam ušla unutra. – Da nisi progovorila, opomenuo je Gloriju. – Gotov sam za minutu, dodao je, mršteći se usredotočeno, dok je olovkom iscrtavao obrise Glorijinih usana. Zatvorila sam za sobom vrata i naslonila se na zid. – Evo ga, rekao je uz zadovoljan uzdah. – Gotovo je.

Gloria se kritičkim pogledom promotrila u zrcalu i rekla, – Prokleta mu bilo, Freddie, to je praktično sve, što si progovorio tijekom cijeloga jutra.

– Svi smo pomalo izbačeni iz kolosijeka, Gloria, rekao je, zvučeći iscrpljeno. – Teško je ne misliti o tome što se dogodilo Dorothei.

Gloria je uzdahnula. – Znam što misliš, dušo. – Nagnula se prema naprijed i potapšala njegovu ruku. – To ti služi na čast.

– Iako, to je jezovito, rekao je Freddie, okrećući se umornim osmijehom i slažući svoj kovčežić sa šminkom. – Mislim, sve su šanse da je njezin ubojica netko, koga poznajemo. Stranci ne lutaju po krugu NPTV-a. Teško je zamisliti kako netko od nas ubija nekoga, tko je manje-više bio dijelom ekipe.

– Problem je u tome, rekla je Gloria ustajući i navlačeći svoj kaput, – što su polovica od nas glumci. Tko, do vraga, zna što nam se mota po mislima?

Niti Freddie, niti ja nismo znali što da na to kažemo. Slijedila sam je kroz vrata i sustigla nju i Teda na rubu parkirališta. Redateljica im je objašnjavala kako želi da kruže uokolo po djevičanski bijelom snijegu, po putanji u doseg camera. Izgledalo je kao da su za neko vrijeme bili na sigurnom, no nisam se htjela vratiti u autobus i ostaviti Gloriju. Nije baš da sam mogla spriječiti neki napad na nju; no nadala sam se da bi moja prisutnost mogla biti dovoljnom da se njezin napadač drži podalje od nje.

Odšetala sam do autobusa s hranom, gdje je Ross radio u društvu jednog tinejdžera, kojeg prije nisam vidjela. – Pretpostavljam da odrezak slanine ne bi došao u obzir? – pitala sam. – Otišla sam iz kuće prerano da bih doručkovala.

Ross me sam poslužio, režući komad kruha. – Evo ga. Kave? – Kimnula sam i nadio mi je kavu u kartonsku čašu. – Pripazi na dućan jedan tren, sine – rekao je, izlazeći na stražnja vrata i mašući mi da mu se pridružim. – Imaš li što za mene? – pitao je.

Odmahnula sam glavom, ustiju punih hrane. – Radim na tome, uspjela sam promumljati. – Željezo je u vatri.

– I sam malo razmišljao. Znaš, nitko ne zna više o tome što se događa iza kulisa Sjevernjaka, no što je to znala Dorothea. Znala je sve o svima. Ona bi bila na izvrsnom mjestu da bude krtica, rekao je žustro.

– Kako prikladno za tebe, rekla sam cinično. – Koji je bolji način da se skineš s udice od optuživanja mrtve žene?

Njegova su se usta u uglovima povila prema dolje, a njegove su svijetloplave oči izgledale zapanjene. – Nisi fer. Znaš da sam volio Dorotheu. Stvar je samo u tome, što su je ovoga vikenda bile pune novine. Nisam mogao, a da se ne prisjetim kako je sve motala oko maloga prsta. I kako nikada to nije iskoristila i objavila to u novinama, ili izvukla iz toga neku osobnu korist. To je bilo sve, što sam s time htio reći.

– Žao mi je, rekla sam. – Mogao bi biti u pravu. Jedini problem kojega se mogu sjetiti jeste taj, što Dorothea nije imala pristupa scenarijima, pa ne bi mogla znati detalje budućih rečenica dijaloga, zar ne?

Ross je izgledao kao pijetao kad mu se objesi krijesta. Njegova mu je čupava, crvena kosa pala preko čela. – Pretpostavljam da je tako, rekao je. – Nisam do kraja o tome razmislio. Moja žena kaže da nikada to ni ne činim.

Prije no što sam mogla još nešto reći, moj je mobitel počeo tuliti. Povukla sam patentni zatvarač i izvukla ga van. – Halo?

– Sve u redu, KB? Gdje si? – Bila je to Alexis, puno vedrija no što je imala ikakvo pravo to biti u ponedjeljak ujutro, s obzirom na to da je bila mati djeteta kojem su upravo izbijali zubi.

– Zašto? – Vani sam i upravo se spremam obaviti neke telefonske razgovore i mislila sam da bismo se mogle sastati. Imam jednu sočnu, malu informaciju za tebe, a znaš kako su telefonske

komunikacije ovih dana nesigurne. Vjerojatno nas sada sluša polovina svjetskih novinara na tvojoj strani i njuškala na mojoj strani slušalice. Jesi li u NPTV-u? – pitala je glasom koji je bio sušta nevinost.

– Nesigurne komunikacije – ma nemoj, – rekla sam. – Ti se jednostavno želiš uvući u ekipu Sjevernjaka kako bi ispitala koliko ekskluzivnih informacija o Dorothei možeš iskopati.

Grleni se smijeh pretvorio u kašalj. – Pogodila si ravno u metu. Nazovi to uslugom za uslugu.

Mahnula sam rukom prema Rossu. Shvatio je poruku i ušetao unutra. – Zapravo, nisam u NPTV-u. – Rekla sam joj gdje me može naći. – Imaju nekakvo jadno osiguranje na glavnom ulazu, no prijetvorna stara lisica poput tebe ne bi s time trebala imati problema.

– Prostrijet će za mene crveni tepih, curo; samo čekaj i vidjet ćeš. Brzo ću doći. Tu sam niz cestu, u Salfordu. – Prešla sam prijeko jednog ugla parkirališta, vukući noge kroz prljavi snijeg. To je jednako zabavno u tridesetprvoj, kao što je bilo i u petoj godini. Došla sam blizu ulaza, no još uvijek u liniji pogleda prema Gloriji. Do tada sam već bila prilično sigurna u to, kako nije bila u nekoj stvarnoj opasnosti; no, bila sam plaćena za to da joj budem na oku, pa ću joj na oku i biti.

Alexis je održala svoju riječ. Deset minuta je prošlo od našeg telefonskog razgovora – i autoritativno se dovezla na parkiralište. Dva su postarija čuvara izvela nekoliko neodlučnih pokreta, pokušavajući je natjerati da se zaustavi, no bilo se teško prepirati s nečim tako velikim, kakav je bio Range Rover koji su ona i Chris kupili, kako bi se izborili s divljim vremenom Pennina. Nikoga drugog nije zanimao njezin dolazak. Ubrzo sam shvatila da su svi u tv-proizvodnji prezaузeti svojim vlastitim poslovima, a da bi obraćali pažnju na bilo što manje važno od termonuklearne

eksplozije. To bi posao Cliffa Jacksona trebalo učiniti mnogo težim. Pri toj pomisli, nisam mogla odoljeti drhtaju likovanja.

Alexis je iskočila na bljuzgavicu i napravila par koraka prema čuvaru. – Ja sam s njom, čula sam je kako govori, dok je njezina ruka mahala u mome pravcu. Njezinom vidu ništa ne nedostaje. – Brannigan & Co, dodala je, tapkajući prema meni.

– Ti si stvarno jedna obična lažljivica, rekla sam, kad mi je prišla dovoljno blizu da me oni nisu mogli čuti.

– Samo tehnički gledano, rekla je. – Naposljetku, ja sam ovdje u misiji za tvoju korist.

– Ne, nisi. Ti si ovdje isključivo radi pečačke ekspedicije, kako bi si priskrbila nešto za sutrašnju naslovnicu. Pa, koje su trenutne novosti koje moraš priskrbiti? – Virnula sam preko svoga ramena, kako bih bila sasvim sigurna da nas nitko ne prisluškuj e.

– Znači li ti nešto ime Freddie Littlewood? Freddie Littlewood iz Hartley Grovea 55, Chorlton?

Trudila sam se da ne pokažem kako u mojoj glavi zvoni više zvončića i svijetli više svjetala nego u fliperu. Adresa mi je bila nepoznata, no s prepoznavanjem imena nisam imala problema. Zašto se Freddie Littlewood, majstor za šminku, bavio izdajom svojih kolega, tako zlobno i s toliko zadovoljstva? Čime se, uopće, mogao okoristiti? I kako je saznavao intimne detalje davnih ljudskih tajni? Već sam bila vidjela kako lagano Gloria dopušta da joj informacije iskliznu s jezika pred šarmantnim Freddiem, no nisam mogla vjerovati kako bi njezine kolege zvijezde razotkrivale većinu skandala iz Sjevernjaka. Alexis mi je učinila uslugu, no istovremeno mi je priskrbila i glavobolju.

U svojoj sam torbi pronašla olovku i blok za bilješke i natjerala Alexis da mi ponovi Freddievu adresu. – Sigurna si, da je on krtica? – pitala sam.

– To je osoba, kojoj su platili za priču o tebi kako obavljaš posao tjelohranitelja za Gloriju, rekla je upozoravajućim tonom. – Prije će biti da jeste, nego da on nije tvoja krtica. Konačno sam se jutros dokopala poslovnih knjiga i nije mi trebalo mnogo traženja. Vidiš, radi se o tome, da ponekad moramo uobičajenim izvorima informacija platiti neuobičajeni novac, kako bismo ih zaštitili. Tada koristimo šifrirana imena. Sama činjenica da taj Littlewood ima šifrirano ime, znači da je to već i prije radio.

– Kako si iz šifriranog imena saznala njegov identitet, pitala sam. To nije bilo važno, no ja sam neznalica, kada se radi o metodama drugih ljudi. Nisam tako stari pas, da ne bih mogla naučiti novi trik.

Alexis je trepnula. – Tamo, u računovodstvu, postoji jedna slatki, mali frajer. Misli, kako je posao fotoreportera prava stvar. I misli kako je moja nova frizura stvarno super.

Zijevnula sam. Zaboravi na novi trik. – Zna li on i to, da si ti sretno udata?

– Ostavi tipu njegove snove. Osim toga, osvježilo mu je dan – to što mi je rekao kako je Freddie Littlewood – – Maska. Tko je, uopće, on, ili ona?

Zavrtjela sam glavom. – Na meni je da to znam, a na tebi da saznaš.

– Oh, i hoću, vjeruj mi. To više nije obična novost. To je zločin, a to je moj posao. Ako uredništvo vijesti ne bude htjelo zinuti, morat ću si sama pomoći. – Alexis je rukama zaštitila cigaretu i pripalila je. Zadovoljno je udahnula dim. – Bože, kako volim tu prvu dnevnu cigaretu. Usput, ako trebaš još podataka, prošle smo godine pet puta platili F. Littlewoodu. Provjerila sam brojeve pod kojima su uplate zavedene i sve su bile vezane uz uplate za priče o Sjevernjacima. Kladam se da je to ona ista krtica, koja priče prodaje svim novinama u zemlji, jer su sve priče koje

smo imali ili od mjesnoga značaja, ili su vremenski bile dobro tempirane. Osim one priče o tebi i Gloriji, a koja je bila dovoljno zanimljiva. – Alexisine su oči šarale po parkiralištu i udaljenom grmlju. Obavila je svoju dužnost i sada je njuškala zrak u potrazi za pričom. – Hoćeš li mi reći tko je taj Littlewood? – pitala je, zapravo ne očekujući odgovor.

– Samo mi budi zahvalna, što te nisam odala. Hvala, Alexis.

– Nema problema. – Već je bila u pokretu. – Motaj se ovuda, KB. Jackson je previše zaposlen loveći svoju gospođu i nema ni najmanjeg pojma koga da uhiti. Tako ima puno mjesta za slavu.

Gledala sam ju kako grabi kroz snijeg – bila je pravi buldog, kada se radilo o priči, što me podsjetilo da se moram vidjeti sa ženom u vezi s psom. Pogledala sam na sat. Sve su šanse da bi Ruth mogla biti na sudu. Odlučila sam nazvati je na mobitel i ostaviti joj poruku na automatskoj sekretarici. – Ruth, ovdje Kate, rekla sam. – Možeš li mi provjeriti da li je Dennis bio u klinču s Pit Bullovim pitbullom? Ili, pokazuje li pitbull pokazuje-ikakve znakove da se pograbio s osobom ili osobama? Sramim se priznati kako je to bila Debbieina ideja, a ne moja, no ipak vrijedi to istražiti.

Drugi je poziv bio upućen detektivki glavnoj inspektorici Delli Prentice iz Oblasnih snaga za kriminal i prijevare. Do sada je već trebala biti glavnom detektivkom, no dojavljivač s koji~n smo se dogovorile nestao je – po nečijoj tuđoj preporuci – a Della je još uvijek brisala trula jaja sa svoga lica. Znala sam da me nije krivila za to što se dogodilo, no ako ništa drugo, to je sve pogoršalo. Ponekad bih, za vrijeme naše večeri ženskog druženja, pogledala uokolo stola i pitala se kako Alexis, Ruth, Della i dvije, tri druge cure izlaze na kraj s činjenicom da sam, na ovaj ili onaj način, iskoristila svaku od njih i usput ih uspjela uvaliti u govno. Mora da je to stvar moga prirodnog šarma.

Ušla sam joj u trag u zgradi socijalnog ureda u Blackpoolu. Zvučala je kao da joj je iskreno drago što me čuje. – Sumnjam da se provodiš bolje, nego ja, rekla je. – Iz papira vidim da ste ti i Cliff Jackson opet previše bliski, a da biste se uzajamno tješili...

– Biti na istome komadiću tla na kojem je i Jackson, previše je blizu za tješjenje. Posebno u ovome trenutku. Jesi li čula štogod o njegovoj ženi?

– Čak u Blackpoolu, rekla je suho.

– Trebala bi spasiti tu Lindu Shaw iz njegovih šapa. Ona ima odlike dobrog cajkana, no on joj daje govnerske zadatke i prije ili kasnije to će joj dosaditi.

– Vidjet ćemo. Moji mi izvori kažu da će moje promaknuće, vjerojatno, uskoro stići, rekla je Della. To što je rekla nije imalo baš puno veze s mojim pitanjem, no mislim da mi je pokušavala reći da je bila planirana za starijeg dužnosnika u snagama Great Manchesters. I da Linda ne bi još dugo morala biti Jacksonov potrčko.

– Ne mogu ti reći kakvo mi je olakšanje to priskrbilo. Večeras kupujem šampanjac.

– Znam, rekla je Della bez gorčine. – Pa, u čemu je usluga.

– Zar mora biti usluga?, pitala sam, povrijeđena.

– Za vrijeme radnog vremena, mora. Nikada ne nazoveš između devet i pet samo radi brbljanja.

– Znaš li Dennisa?

– Što je s Dennisom? Zaglavljena sam u Blackpoolu još od četvrtka. Molim Boga da snijeg prestane padati pa da večeras mogu otići kući. Što je Dennis učinio ovaj put?

– Barem jednom, stvar je u tome što nije učinio. – Ukratko sam joj objasnila o čemu se radi. – Imam predosjećaj da je to toliko daleko od zdrave pameti, da ti čak nisam spremna reći o čemu se radi, rekla sam.

– Što točno trebaš?

– Uvid u fotografije snimljene na mjestu zločina. Ne znam koja ekipa radi na tom slučaju, inače bi ih sama pitala. Glavni šef je detektiv inspektor Tucker.

– Poznajem Tuckerovog potrčka. Učinila sam mu jednu uslugu i očekujem da ću ga moći uvjeriti kako je došlo vrijeme za naplatu. Pokušat ću večeras nešto izmudrijati, obećala je. Ja sam zarezala, ona je zarezala, rekle smo si zbogom.

Automatski sam pogledom pretražila parkiralište, opazivši Alexis uz kombi s hranom. Naslonila se na zid, para se dizala iz šalice s kavom u njezinoj ruci, duboko zanijeta u razgovor s Rossom i par mlađih članova glumačke ekipe koji su bili dovoljno hrabri da prkose hladnoći u potrazi za besplatnim odrescima slanine. Nisam zavidjela njihovim izgledima da izbjegnu pojavljivanje na naslovnici idućeg broja Chrohiclea.

Odlutala sam nazad kroz nagomilanu bljuzgavicu prema Tedu i Gloriji, koji su, lagano obigravajući jedno oko drugoga kao boksači u ringu, ulazili u sukob, a govor njihovih tijela, vikao je `svađa'. U istom trenutku, osjetila sam nekakvo komešanje iza svojih leđa. Okrenula sam se kako bi vidjela Cliffa Jacksona koji je glasno držao pridiku svojoj osobnoj pomoćnici, vičući kako je on policajac a ovo je bilo javno parkiralište i ona nije bila u poziciji da mu govori gdje da on stane.

Redateljčina se glava naglo okrenula. – Isuse Kriste! – zauralala je. – I rez. Tko, dovraga, vi mislite da ste? – zahtijevala je.

– Detektiv glavni inspektor Jackson iz Greater Manchester Policea. Ovdje sam da ispitam gđu Gloriju Kendal. – Jeste li slijepi? Ona upravo radi.

Ništa mu nije brže dizalo tlak, no netko tko je mislio kako se zakon na njega ne primjenjuje. ``Vi valjda ne zamišljate zaozbiljno, da je vaš televizijski program važniji od istrage o ubojstvu?

Moram razgovarati s gospođom Kendal, pa, ako nemate ništa protiv, morat ćete preurediti vaš raspored snimanja, kako biste se tome prilagodili.

Do tada su nas već sustigli Gloria i Ted. – Prilagoditi što? – ljutito je zahtijevala Gloria. Nije baš bila oduševljena mogućnošću da će morati ponovno snimiti scenu.

– Kako sam upravo objasnio vašoj redateljici ovdje, bit ću počašćen ako me otpratite do policijske postaje radi daljnjeg razgovora, zalajao je Jackson. On sigurno nije osjetio udar zvijezde, kao Linda Shaw.

Gloria mi je uputila pogled pun panike. – Ne želim, protestirala je.

Bilo je vrijeme za moj jadni pokušaj. – Ne moraš. Ne, ukoliko te ne uhiti. Ako želiš da te ispita ovdje, to je tvoje pravo.

Jackson se okrenuo prema meni. – Još si ovdje? Mislim da sam ti rekao da makneš svoje dupe iz ove istrage?

– Kad me ti budeš plaćao, onda ćeš mi moći i naređivati, rekla sam buntovno. – Moja te klijentica ne želi pratiti do policijske postaje, što je njezino pravo. No, voljna je razgovarati s tobom ovdje. Imate li s time nekakvih problema, inspektore?

Jackson se ogledao oko sebe. – Ovdje nema mjesta na kojem se može voditi razgovor, rekao je podcjenjivački. Naizgled niotkuda, Alexis ga je povukla za lakat. – Ja ne bih to rekla, gospodine Jackson. Ja sam obavljala razgovore posvuda po ovom mjestu. Postoji li ovdje neki problem? Je li netko uhićen?

– Što, do vraga, novinarka radi ovdje? – eksplodirao je Jackson.

– Novinarka? – zavapila je redateljica. – Sveti Isuse, to bi trebalo biti snimarije zatvoreno za javnost. Osiguranje! – viknula je. Pokazala je prema Alexis. – Vi, van odavde.

Okrenula se ka Jacksonu. – Isto vrijedi i za vas. Gledajte, ovdje imamo ljude s kamerama. I to velikim. Svi vi, gubite mi se s vida, dovraga, hoćete li?

Gloria je počela hodati prema kombiju s osam sjedala, kad su se dva uniformirana čuvara pojavila kako bi otpratili mirnu Alexis nazad do njezinog auta. – Hajdemo, Kate. Ne razgovaram s njim bez tvog prisustva.

– Ona nema na to prava, bunio se Jackson. – Ti nisi odvjetnica, Brannigan.

Slegnula sam ramenima. – Izgleda da ćete razgovarati s Glorinom u mom prisustvu, ili nećete uopće razgovarati s njom. Uvjeravam vas, ona je jedna veoma odlučna žena.

Gledala sam kako Jacksonov tlak raste. Tada se naglo okrenuo na peti i prohujao pokraj Glorie prema vozilu. Ona ga je slijedila malo sporije, a ja sam uspjela razmijeniti par riječi s Lindom Shaw. – Mislila sam, da je Gloria skinuta s udice, rekla sam blago.

Linda je napućila usne. Tada, tako tiho da sam mogla pomisliti kako mi se pričinja, rekla je . – To je bilo prije nego što smo saznali za motiv.

PLUTON U DJEVICI U PETOJ KUĆI

Ona je kritičarka, kako same sebe, tako i drugih. Ima poriv za traženjem odgovora na sujetske probleme i ima jedan analitički um, koji koristi u svojim bespoštednim borbama protiv nepravde. Ima velik apetit za životom, uživajući u požudi svojih seksualnih odnosa.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Jedva sam se oporavila od udarca mine koju mi je postavila Linda Shaw, kada mi je namjestila novu pušku. Ili otiske na oružju kojim je ubojstvo izvršeno. Nije bilo vremena da saznam nešto više; do tada smo već došli do vozila. Zanimljivo, nikada prije nisam posumnjala na sadističku crtu u njoj.

Gloria se već uspela na prednji red sjedala, a Jackson je, kako se moglo i pretpostaviti, bio na vozačkom sjedalu. Otišla sam sjesti uz Gloriju, no Linda je položila ruku na moje rame i povukla me na stražnji red sjedala i kliznula na mjesto odmah uz moju klijenticu. – Već sam vam rekla sve što znam, počela je Gloria čak prije no što su se vrata zatvorila. Loš potez.

– Ne mislim tako, rekao je Jackson oporo, okrećući se licem prema nama. Imala sam svoj trenutak uživanja u pogledu na bolnu ogrebotinu britvicom uz liniju njegovog ovratnika. To se nije moglo dogoditi ugodnijem tipu.

– Ja je nisam ubila. Još uvijek je bila živa kad sam je napustila.

– Iako, imali ste razloga da želite njezinu smrt. – Izgledalo je kao da su se Jacksonove riječi otjelovile na hladnom zraku, viseći ispred nas poput stravičnih mobila.

– Oprostite, ali nikada nisam imala razloga za to, pobunila se Gloria, dok su joj se ramena zgrčila u bijesu.

Jackson je kimnuo Lindi, koja je uzela svoj blok za bilješke i otvorila ga. – Imali smo izjavu gospodina Tonya Satterthwaitea.

– Tog zlobnog govna? – prekinula ga je Gloria. – Ne govori-te li mi, valjda, da ste gubili vrijeme slušajući tu bezvrijednu, lažljivu svinju?

– Vaš je bivši suprug bio od ogromne pomoći, rekao je glatko Jackson, ponovo kimajući prema Lindi.

– Gospodin je Satterthwaite bio potresen smrću gospođe Dawson i to ne samo zato što je, prema njegovim riječima, njegova afera s njom ubrzala kraj vašeg braka.

Sjetila sam se one rečenice o šampinjonima koji se uzgajaju u mračnoj prostoriji, čija se vrata otvaraju samo da bi netko na gljive bacio kantu gnoja. Točno znam kako su se te gljive osjećale. Zurila sam u Gloriju. Ona je otvorenih usta buljila u Lindu. Prvi put sam vidjela da je Gloria ostala bez teksta.

– On je rekao kako nikada niste uistinu oprostila gospođi Dawson tu aferu te da ste bili, citiram 'ona vrsta prijetvorne kuje koja bi godinama čekala na osvetu'. Veoma bi nas zanimalo vaš komentar, gospođo Kendal, rekla je Linda hladno.

– Ne moraš reći ni riječi, Gloria, rekla sam užurbano. – Što? I pustiti ih da misle kako ima istine u tome što taj pohlepni glupan kaže? Moj Bože, rekla je, s rastućim bijesom u svom glasu, – jako ste lakovjerni. Dala sam nogu Tonyu Satterthwaiteu jer je on jedna bijedna gnjida. Čak mu se nije dalo pogledati dalje od svoje tajnice, kad si je odlučio priuštiti nešto malo sa strane. Čak iako je tajnica izgledala kao Walter Matthau. On čak nije ni upoznao

Dorotheu, a kamoli da je imao aferu s njom. Izbacila sam ga van dobrih šest mjeseci prije no što se ona prvi put pojavila u Sjevernjacima.

– Pa, zašto bi nam on napričao sve te laži? – napucao se nezadovoljno Jackson.

– Zato što, ako je uočio šansu da mi napravi probleme, ne bi tu šansu propustio, rekla je Gloria gorko. – Posebno ako je mogao vidjeti da se iz toga može izvući novčana korist. Možete se kladiti u vaš posljednji peni, da će idući razgovor koji će obaviti, nakon što je razgovarao s vama, biti onaj sa Sunom ili Mirrorom. Nasamareni ste, oboje. Ono što ne shvaćate, jest činjenica da je on imao aferu s Dorotheom, ja bih joj kupila ogromnu bocu pjenušca što mi je dala prvoklasan razlog da se riješim te niškoristi. Pitajte moju kći. Pitajte bilo koga, tko se u to vrijeme družio sa mnom. Oni će vam reći istu stvar. – Frknula je. – Tony Satterthwaite i Dorothea? Nemojte me tjerati na smijeh. Na stranu sve ostalo, Dorothea je imala prokleta više ukusa nego da ode u krevet sa zmijom kakva je bila Tony.

– Vi ste se udala za njega, ukazao je Jackson.

– Svatko ima pravo na jednu grešku, vratila je Gloria lopticu. – On je bio moja pogreška. Dopustite da vam kažem, nećete pronaći niti jednu osobu koja može zaštititi njegova leđa, a za to postoji dobar razlog.

Linda i Jackson razmijenili su poglede koji su govorili kako ovdje imaju posla s gubitnikom. Ja nisam baš bila tako sigurna u to. Vidjela sam kako dobro Gloria glumi na ekranu. No, čak iako je ta priča s aferom bila istinita, nisam mogla vidjeti da bi Gloria branila svoju gorčinu za sve te godine. Bila je previše odlučna za to. Ako je trebala nešto raskrstiti s Dorotheom, to bi već odavno ležalo na suncu, izbljedjelo.

– Na kraju, mi na sudu ne moramo dokazivati motiv, ukazao je Jackson. – Mnogi ljudi misle kako detektivi moraju dokazati značenje, motiv i priliku. No, ne moramo. A mi imamo dokaz protiv vas. Tu je ta okolnost – vi ste zadnja osoba za koju se zna, da ju je vidjela živu, a najčešće je zadnja osoba koja je vidjela žrtvu živu, ujedno i prva osoba koja ju je vidjela mrtvu.

Otvorila sam usta da progovorim a on je rukom mahnuo prema meni. – Imat ćeš svoj govor za minutu. Prije mi dopusti da dovršim. Da budem točan, našli smo vaše otiske na oružju kojim je izvršeno ubojstvo.

Nastala je duga tišina. Gloria je nemirno zurila u Jacksona, a tada je upalila cigaretu rukom na kojoj se nije primijetilo drhtanje. – Kristalna kugla? – pitala je.

Njegov je osmijeh bio tanak kao linija mladog mjeseca. – Kristalna kugla, potvrdio je.

Očito je bio moj tjedan za otiske prstiju. Sve što sam sada trebala, bio je jedan iz vesele ekipe detektiva inspektora Tuckera, da pronade otiske Glorijinih prstiju u Dennisovom dućanu i tada mogu zamijeniti svoju klijenticu za kompića iza rešetaka. Tada mi je nešto palo na pamet. – Oprostite mi, no ne sjećam se da je itko uzimao otiske moje klijentice. Otkuda je, točno, došao komplet za usporedbu?, pitala sam ratoborno.

Lindine su se oči raširile i mogla sam vidjeti kako sili svoje tijelo da ostane mirno. Jackson je iskrivio lice. – Niti odavde, niti od tamo. Vjeruj mi na riječ, otisci na oružju kojim je počinjeno ubojstvo savršeno se slažu s Glorijinim.

Zavrtjela sam glavom. – Morat ćeš učiniti bolje od toga. – Pogledala sam na sat. – Inače ću nazvati Ruth Hunter i svo ovo rešetanje snimiti. A ne moram ti reći koliko Ruth mrzi kada je prekidaju pri ručku. – Znala sam da je posljednja stvar koju sad Jackson želi, da mu se odvjetnici upletu u posao. Oslanjao se na

to, da je Gloria dovoljno samopouzdana kako bi mislila da bi ovo mogla sama riješiti; čak i sa mnom u kombinaciji, još je uvijek mislio kako je on taj koji drži sve karte u rukama. Čovjek bi pomislio da je do sada već shvatio. – Pa, gdje ste nabavili pravovaljane otiske moje klijentice? – ponovno sam zahtijevala.

– Vi ste joj pružili čašu vode u Zelenoj sobi u petak naveče, kada smo obavljali uvodno ispitivanje, rekla je Linda. Jackson je ljutito zurio u nju, no morao je znati da su došli do točke kada moraju ili surađivati, ili ušutjeti.

– I ti si se time poslužila nakon što smo otišle, rekla sam, mašući glavom, pokazujući kako sam rastužena njihovom prijetvornošću. – Pa, kako onda znate da to nisu moji otisci na oružju kojim je učinjeno ubojstvo?

Linda si je dopustila maleni trenutak trijumfa. – Zato što si ti još uvijek nosila kožnate rukavice.

OK, na to sam zaboravila. Nisam mislila da će me Gloria tužiti. Na kraju krajeva, ovaj je razgovor osigurao sasvim dovoljno diverzije na moju klijenticu, a da bi se mogla sabrati. – Naravno da su otisci mojih prstiju bili na kristalnoj kugli, rekla je. Svo troje smo počeli zuriti u nju.

– Gloria, upozorila sam je, osjećajući trenutni ubod panike radi onoga što se spremala priznati.

– Sve je u redu, dušo. Postoji jednostavno objašnjenje. – To je moja omiljena vrsta.

– Imala sam seansu s Dorotheom, nisam li? Sjedila sam nasuprot Dorothei, a moji su prsti doticali kristalnu kuglu. To smo uvijek radile. Pretpostavljam da je to radila sa svima, no mora da ju je između sastanaka laštila, jer je uvijek svjetlucao, taj kristal. Ona je položila prste s jedne strane kugle, a ja na drugu, u istom položaju. Kako bi uspostavile psihičku vezu, dodala je kao da tvrdi nešto, što je očigledno.

Mračno sam se nasmiješila. Obično, kad sam bila prisutna da gledam kako se Jackson smeo, ja sam bila ta koja je uzrokovala smetenost, što je značilo da je zadovoljstvo uvijek bilo povezano s određenim stupnjem razumijevanja. Ovog puta, ushićenje je bilo sasvim nedoraslo. Jackson je izgledao kao čovjek kojemu je mačka upravo pojela njegovog prvonagrađenog kanarinca.

– Kladim se da su na kristalnoj kugli bili samo otisci moj ih prstiju, zar ne? Ne moja cijela ruka, rekla je Gloria. Zvučala je da napola zadirkuje, a napola glumi nestašnog školarca. – Pokušali ste me navući, zar ne? Razvlačili ste istinu kako biste pokušali i uspjeli navesti me da priznam. – Zaprijetila mu je prstom. – Ne volim ljude koji misle kako su dovoljno pametni da me nadmudre. Brenda Barrowelough se može pojaviti na biciklu tamo, gdje je za prijelaz kanala potreban brod, no ja nisam toliko glupa. Ne razgovaram više s vama, gospodine Jackson, ne bez prisutnosti mojeg odvjetnika.

– Ne mogu povjerovati, da si to pokušao, Jacksone, rekla sam – Samo čekaj da Ruth Hunter čuje za to. Radije zahvali svojim sretnim zvijezdama što nas nisi odvuкао dolje u postaju, zbog ove vreće govana.

Jackson je postao tamnocrven, s očima stisnutim u crtu, kako sam ih vidjela i previše puta prije ovoga. Baš prije nego je gejzir njegovog bijesa provalio preko nas, vrata iza njega treskom su se otvorila, skoro ga bacajući na leđa van, na mokro parkiralište.

John Turpin je odstupio nazad, nespričan da stoji između Jacksona i gadne padaline. U posljednjem trenutku, Jackson je zgrabio volan i ubacio se nazad u sjedalo. – Isuse, pobunio se. – Skoro ste me bacili na pod, gospodine Turpin.

Na Turpinovom je širokom licu bio zlokoban izražaj, koji je odgovarao većini priča koje sam o njemu čula. – Veoma sam se razočarao u vama, rekao je, glasom koji se oštro prolomio

grakćući poput pauna. – Mislio sam da smo postigli sporazum. Iskrivili smo se pokušavajući ugoditi vama i vašoj ekipi. Pružili smo vam prostora za rad, ponudili vam puni pristup svemu i svima u NPTV-u. Jedina stvar, koju sam vas molio, bila je da ne ometate snimanje. – Vrtio je glavom u žaljenju.

Jackson je bio u velikoj neprilici, zaglavljen na sjedalu kombija dobrobrano ispod Turpinove nadmoćne visine. – Ja provodim istragu o ubojstvu, rekao je izvlačeći se iza volana i van na parkiralište. Još je uvijek bio četiri inča niži od Turpina, no to ga izgleda nije zabrinjavalo. – Kad s~dokazi pojave, ja se moram vladati u skladu s time. Rekao sam kako smo se trudili najviše što smo mogli, i kako ne bismo remetili vaše planove snimanja, no što se mene tiče, bolje da vaša filmska ekipa stoji besposlena, nego da osumnjičeni za ubojstvo isklizne kroz mrežu.

Turpin je frknuo i pokazao palcem prema Gloriji. – To je vaš osumnjičeni za ubojstvo?, rekao je, s potisnutim smijehom. – Moj Bože, čovječe, mora da ste poludjeli. Ovo je žena koja je tako prestrašena, da je unajmila privatnog detektiva jer je primila neka prijeteća pisma. Čak i kad bi imala živaca za počinuti umorstvo, ne mislim da bi to učinila dok ima čuvara za petama. Ukoliko, naravno, ne mislite da je Gloria unajmila Brannigan & Co. da izvrši ubojstvo umjesto nje? – Nisam uspjela potisnuti smiješak. Lindu je uhvatio grč kašlja, no Jackson nije mogao uvidjeti smiješnu stranu priče. Vjerojatno je mislio kako je Turpinova sarkastična napomena obećavajuća polazna točka za istragu. – Ne bi štetilo kad bi se pričekalo na prirodan kraj snimanja. Mislim, teško da je prikladno obučena da juri naokolo, s Brendinom vlasuljom na glavi, nastavio je TV-direktor s genijalnim sarkazmom. – Jeste li mislili kako će uzeti kamermana za taoca, koristeći svoju ručnu torbicu?

– Ovo je policijsko ispitivanje, rekao je Jackson ljutito. – Jedino slučaj koji rješavam upravlja mojim radnim vremenom.

Turpin je značajno pogledao u Jacksona. Kada je progovorio, njegov je glas odisao ljubaznošću koja je bila u opreci s njegovim riječima. – Novinari su uvijek zainteresirani za sve, što je u vezi sa Sjevernjacima, a ova je kompanija cjedilo s velikim rupicama. Možete misliti kako je vaša istraga o ubojstvu najvažnija stvar u gradu, no mnogo je više ljudi zainteresirano za ishod epizode Sjevernjaka od ponedjeljka navečer, negoli za to, tko je ubio nekakvu vidovnjačku šarlatanku. Možda bi mogli željeti razmišljati o tome kakvim bi glupanom mogli biti prikazani od strane nekog novinara gladnog informacija. – Bez čekanja na odgovor, Turpin se nagnuo prema naprijed, glave i ramena u kombiju, grubo tjerajući Jacksona da se pomakne u stranu, uz pomanjkanje brižnosti kakvo pokazuje većina krupnih ljudi.

– Gloria, draga moja, rekao je hladno. – Vrijeme je da zaradiš svoju veliku plaću. Ne smijemo ostaviti Helen da nas čeka, zar ne?

Gloria je uvukla svoja ramena, ogrćući se kaputom i brzo izlazeći. – Pa-pa, Linda, dušo – rekla je, naginjući se ponovno u kombi. – Neću ponovno razgovarati s tobom bez odvjetnika, no neću ti uzeti za zlo taj prljavi, mali trik s čašom. Ti si samo obavljala svoj posao, a mi obje znamo kako je to raditi za kompletnog govgnara, zar ne?

Turpinovo je zurenje bilo iznenađujuće zloćudno. – Ljudi s kojima se moraš družiti u ovome poslu, prosiktao je, sve nas uključujući u svoje potejenjivačko ozračje.

– Nema veze, rekla sam slatko. – Ako NPTV proda kablovskoj ili satelitskoj televiziji, moći ćete se povući na jug Francuske sa svojom zaradom.

Njegove su podozrive oči učinile da snijeg izgleda toplijim. – Stvarno ne biste trebali vjerovati ogovaranjima glumaca, rekao je. Okrenuo se na peti, očešao o Jacksona i otišao prema autobusu s hranom. Nisam zavidjela Rossu, ukoliko mu je kava bila mlaka.

Jackson se okrenuo da zatvori vrata, lica još uvijek crvenog od bijesa. Bilo je jasno kako moje postojanje na ovome planetu smatra čistom provokacijom. Radije nego da čekam da budem uhapšena zbog ponašanja koje bi moglo prekinuti primirje, iskrala sam se van kroz druga vrata. Ponekad je iskradanje razuman oblik ponašanja.

I ja sam autobusu s hranom uputila širok osmijeh i dobauljala sam do grupe ljudi koja je okružila redateljicu. Gloria i Ted već su se vraćali kroz snijeg, kako bi ponovno počeli snimati svoju dugačku scenu. Na ovaj će način biti potreban cijeli dan da se snimi jedna scena. Nisam morala biti računovođom, kako bih zaključila zašto bi to ljutilo Turpina, pogotovo ako je bio obuzet pokušajima uspostavljanja ravnoteže između dijaloga, kako bi dobro izgledali potencijalnim ponuđačima za otkup serije.

Isključila sam svoj mobitel, ne želeći riskirati bijes redateljice, ako zazvoni za vrijeme snimanja. Kada je snimanje napokon završilo, otpratila sam Gloriju nazad do kamiona s garderobom. Dok se presvlačila u svoju uobičajenu odjeću, provjerila sam na mobitelu ima li kakvih poruka. Na moje iznenađenje, Della je već zvala. Pronašla sam tih i skrovit kutak iza kamiona sa šminkernicom i otipkala sam njezin broj. – Dobre vijesti, rekla je.

– Dobro bi mi došlo nekoliko dobrih vijesti. – Trenutno sam na putu prema Manchesteru. Uspjela sam stupiti u vezu sa svojim dojavnikom i sastat ću se s njime u La Tasci oko tri. Ako želiš navratiti tamo oko 14 i 30, trebala bih imati to što želiš.

– I mogu vas oboje počastiti nekim pićem, rekla sam, pomirena sa sudbinom.

– Samo mene, rekla je krotko. – Neću ti dopustiti da podmitiš još kojeg policajca.

– Kao da i jesam. Vidimo se. – Završila sam razgovor i provjerala koliko je sati. Ako su ceste u Saddleworthu još uvijek tako čiste, kakve su bile ranije, mogla bih Gloriju odbaciti kući i još uvijek stići na vrijeme do tapas-bara, na moj sastanak s Dellom.

Četrdeset minuta kasnije, pred mojom kućom, predala sam ključeve Glorijinog auta nervoznom Donovanu. – Moram li ostati tamo? – pitao je nezadovoljno, pogledavajući u Gloriju, koja mu je, flertujući, mahala i namigivala kroz vjetrobran. – Ne mora se pojavljivati nigdje u javnosti večeras, no želi otići svojoj kćeri na večeru. Voljela bih da je odvezeš tamo i poslije je vratiš kući. Rekla sam joj, kako mislim da nije ni u kakvoj opasnosti i da bi nas trebala otpustiti, no ona je odlučna u tome kako želi da nastavimo.

– Bit će prije, da je u potjeri za mojim tijelom, zabrundao je.

– Trebao bi biti sretan. Mislim kako je pretvaranje da se želi uvući u tvoje gaće za nju mnogo prihvatljiviji motiv, no priznati kako je smrtno prestrašena. Samo zato što izgleda neranjivom, ne znači da nije uplašena, rekla sam mu. – Zato, ne bi bilo lošom idejom da ostaneš tamo. Isto tako, to će me spasiti od vožnje do Saddlewortha po arktičkim uvjetima u cik zore, a da sam na tvome mjestu, bila bih sretna da si priskrbim nešto bonusa kod šefa.

Mračno se nasmiješio. – Onda, ti ćeš reći mojoj mami? – Opet sam bila nasamarena. – Reći ću joj. Ako ništa drugo, nećeš biti uhićen zato što čuvaš Gloriju.

Nije baš izgledalo kako misli da je to neka utjeha. Mahnula sam mu, a onda odšetala do Upper Brook Streeta i ulovila autobus za Deansgate. Čak je i vožnja javnim prijevozom bila bolja od pokušavanja dolaska do grada i parkiranja dok je padao snijeg, tri

tjedna pred Božić. Dogejala sam se u zaparenu toplinu La Tasce pet minuta prerano. Bilo mi je drago da je Della predložila ovo mjesto; sa svojim zidovima obučenim u drvo, slikarijama u boji duhana i salsa-glazbom, doimalo se dovoljno stvarnim da zadrži manchestersku zimu s onu stranu prozora.

Odmah sam uočila Deltu, koja je sjedila za stolom u dnu prostorije. Bila je u društvu mladog azijata, za kojega sam nagađala da je njezin bivši kolega, a sadašnji potrčko detektiva inspektora Tuckera. Sjela sam na jedan od visokih, drvenih barskih stolaca i naručila Coronu. Piće je stiglo s obveznom kriškom limete, što je oduvijek činilo da se ponovno osjetim kao pijanac-tinejdžer, četrnaestogodišnjak u pubu s čašom piva i limete. Ovih mi dana treba sva pomoć koju mogu dobiti.

Deset minuta kasnije, njezino je društvo otišlo, a ja sam pokupila svoje piće i prokrčila si put preko prostorije. – Dobro izgledaš, rekla sam i stvarno sam to i mislila. U njezinoj se kosi boje bakra počelo primjećivati par srebrnastih pramenova, no to je, nekako, njezinu kosu činilo još bogatijom. Njezina se koža još uvijek sjajila od mjeseci koje je provela u Australiji, stare sjene ispod njezinih očiju još se nisu vratile. Ekonomistica školovana u Cambridgeu, Della je bila jedan od najbriljantnijih financijskih umova koje sam ikada srela. Daleko prepametna za Ured ozbiljnih prijevara, izdubila si je vlastitu nišu na sjeveru, nepobjediva kada bi došlo do razotkrivanja prljave prijevare morskih pasa u poslovnim odijelima.

– Izgledaš iscrpljeno, rekla je. – Uzmi malo choriza. Upravo sam naručila puno račića i nabujak s pečenim sirom. – Na usta mi je navrla slina i sjetila sam se koliko je dugo vremena prošlo od doručka. Kada sam napravila sendviče s francuskim kruhom i sočnim kobasicama, ubacila sam Deltu u raspored za taj dan. Izašla je kao pobjednica sa sastanka između Turpina i Jacksona. –

Ne bih rado večeras bila u koži Linde Shaw, rekla je. Gurnula je prema meni veliku, tvrdu, žućkastu kuvertu, čim sam dovršila svoj chorizo. – Jedan komplet fotografija s mjesta zločina. I sama sam malo virnula unutra i nisam vidjela ništa, što bi me uznemirilo. No opet, ubojstvo me nikada nije mnogo interesiralo.

Nisam se trudila otvoriti kuvertu. Uskoro će za to biti i boljeg mjesta i boljeg trenutka. Osim toga, jelo je trebalo stići kroz koju minutu i nisam si željela pokvariti apetit. – Hvala – rekla sam joj.

Della se nasmiješila. – Rekla sam da je to možda povezano s prijevarom u jednoj velikoj tvrtki na kojoj sam radila, no s kojom još nisam željela ići u javnost. Mislim da mi nije povjerovao, no mislim da mu baš nije do toga jako stalo. Nema veze.

– Dugujem ti uslugu, rekla sam. Stvarno sam to mislila; no to što sam dugovala Delli bilo je ništa u usporedbi s onim, što će Dennis dugovati ako moja slutnja upali. Jedva sam čekala da mu vidim lice, kada mu kažem kako je dužan Odjelu za kriminalističke istrage.

SUNCE U KONJUNKCIJI S URANOM

Ona posjeduje nezavisan, napredan i originalan um, podržan snažnom osobnošću. Individualnost joj je važna i teži rušenju obrazaca. Ona može biti dašak svježine, ili uništavajući tornado. Upetoj kući, prijatelji će joj biti važni pomoćnici u osiguravanju njezinog uspjeha.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Bogovi su mi se konačno počeli smiješiti, zaključila sam, kada sam stigla u ured i ustanovila kako Shelley privremeno nije prisutna za svojim stolom. Prije no što se mogla vratiti sa zahoda, kliznula sam u svoj stari ured, gdje sam pronašla Gizma nagnutoga nad jednim od računala. Prepoznala sam program u kojem je trenutno bio; osnovna verzija za računalnokontrolirani sustav za zgradu srednje veličine, podijeljenu na mješavinu velikih i malenih prostorija. Izgledala je kao jedna od onih privatnih kuća, čiji su nam se vlasnici obratili za pomoć, nakon što smo postigli onaj spektakularni uspjeh u razbijanju lanca kradljivaca specijaliziranih za umjetnine. Bio je to slučaj o kojemu nisam htjela razmišljati i to iz više razloga, pa sam bila i više nego sretna što imam Gizma da se brine o toj strani našeg posla.

Promumljao je nešto, što sam ja shvatila kao pozdrav. – Malo sam bila razmišljala, Giz, rekla sam. – Znam kako ćeš vjerojatno misliti da sam paranoična, no, ako ustraješ na tom sastanku s kibernetičkom damom... – Uхватила sam njegov opominjući

pogled i brzo sam se ispravila. – Mislila sam reći, Jan; oprost mi. Ako misliš organizirati sastanak s njom, trebao bi imati nekoga da ti čuva leđa. Samo za slučaj ako se ispostavi kako je to nekakva luđakinja. Ili da je to užasna namještaljka.

Učinio je taj pokret sa svojim ustima, kojega ljudi izvode da pokažu kako bi tu nečega moglo biti. – Valjda, rekao je. – To mora biti netko, kome mogu vjerovati. Ne želim da me netko ždere od sada, pa do idućeg Božića, ukoliko se ispostavi da je to neuspjeh.

– Što je sa mnom? – Ne bi te smetalo?

Sjela sam i značajno ga pogledala. – Gizmo, trebaš nekoga, tko može nanjušiti tu ženu na stotinu jardi. Tvoji prijatelji u anoracima bili bi korisni otprilike toliko, koliko i roštiljada uz pozivnicu. Osim toga, tu je i osobni interes. Posljednja stvar koju trebam ljudska je inačica pakistanskog moždanog virusa, koji će pojesti mog genija za računala. Samo mi na vrijeme reci mjesto i vrijeme i cijela sam tvoja.

– Dogovoreno, rekao je, očiju već ponovno na ekranu. – Naravno, tu je i cijena koju treba platiti, rekla sam. Zatvorio je oči i podigao lice prema stropu. – Popušeno, rekao je.

Raširila sam sadržaj omotnice koju sam dobila od Delle i objasnila mu što sam htjela. – Ovo je besplatno, rekla sam. – Za Dennisa. Možeš li?

Počešao se po bradi. – Neće biti lako, rekao je. – Morat ću to ponijeti kući. Ovdje nemam softwarea za to. Ali, da, moglo bi biti moguće. Kada to trebaš?

– Što prije, to bolje. Što će ti više vremena trebati, to će duže Dennis biti iza rešetaka.

Složio je fotografije, zirnuvši za trenutak na svaku od njih i slažući ih nazad u kuvertu. – Još uvijek radim na informacijama o Dorothei, rekao je. – Jedan dio toga proslijedio sam jednom

momku koji se pali na dosjee o posvojenjima. No ima još pravaca kojima ću morati krenuti. Što je hitnije – ovo, ili materijal o Dorothei?

Morala sam razmisliti o tome. Moji su mi nagoni govorili, kako bih trebala zaustaviti sve drugo i pomoći Dennisu. No, tkogod da je ubio Dorotheu, mogao bi imati na umu i druge žrtve, pa što prije dospijem do dna te kante s crvima, to bolje. Osim toga, bila sam plaćena za to, da otkrijem tko je ubio astrologinju. Kada bih morala razmišljati samo o sebi, odluka bi bila lagana. No, biti šefom ne znači samo upregnuti svoje osoblje, pogotovo s danom isplate plaća koji se približavao munjevito brzinom. – Dorothea, rekla sam nezadovoljno.

Gizmo je na licu imao onaj izražaj, koji imaju djeca kada im se kaže kako se ne smiju voziti na novome biciklu prije božićnog jutra. – OK, rekao je. – Usput, mislim da ti Shell želi reći par riječi.

Kladim se da želi. U nemogućnosti da se spustim konopcem niz prozor, nisam vidjela kako ću moći izbjeći da me ne baci van. Duboko sam udahnula i ušla u unutarnji ured. Shelley je sjedila za svojim stolom. Izgledala je kao da je provjeravala knjigu s računima, što je bio manevar samo mrvicu manje poguban, negoli hodanje po žici. – Bok, Shelley, rekla sam vedro. – Drago mi je što si se vratila. Htjela sam ti reći da će Donovan večeras raditi prekovremeno, tako da se večeras ne moraš gnjaviti kuhajući za njega.

Kada bi otrovni pogledi ispunjavali želje, duh iz lampe morao bi danas raditi prekovremeno.

– Čekala sam te, kako bih razgovarala s tobom o mome sinu, izvijestila me Shelley.

Riječi same po sebi možda nisu gadno izgledale, no ton kojim su bile izrečene stavio ih je uz bok s onime – Ima li osuđenik

posljednju želju? – Sve otkada se ošišala u stilu Grace Jones, na mušku – četku, očekujem da me udari. Ponekad, kada sam sama, vježbam odgovore na usmene izazove, za koje znam da mi sprema. No, ne pomaže.

Nasmiješila sam se i rekla veselo, – Zar se ne snalazi dobro, ha? Mora da si ponosna na njega.

Oči su joj potamnile. Čekala sam na mračne munje. – Bila sam ponosna na njegove ocjene. Bila sam ponosna, kada je ušao u košarkašku ekipu North West Schools. Bila sam ponosna, kada je primljen na Manchester University. No, ponos nije riječ, koja opisuje moje osjećaje kada sam saznala da je moj sin uhićen dvaput u jednom tjednu.

– Ah. To. – Pokušala sam se prikrasti vratima, no na vrijeme sam primijetila da je u ruku uzela nož za papir.

– Da, to. Kate, bila sam protiv toga od samoga početka, no predala sam se, jer je Donovan tako jako želio biti neovisan o meni i ne toliko u dugovima, kao što je to većina njegovih prijatelja studenata. I stoga, jer si mi obećala kako ga nećeš izlagati opasnostima. A što se događa? Moj sin, koji je uspio izbjeći bilo kakav sukob s policijom usprkos tome što je crnac i što izgleda kao da se zna brinuti sam za sebe, dvaput biva uhićen. – Tri puta je šakom lupila po stolu, naglašavajući svoje zadnje tri izgovorene riječi. Vidjela sam dovoljno dokumentaraca o prirodi i mogla sam razumjeti strast majke za njezino mlado. Pitala sam se, hoću li uspjeti stići do vrata, prije no što mi uzmogne prerezati vrat.

– Ne možeš me smatrati odgovornom za policijski rasizam, pokušala sam.

– Odjednom je tajnom to, da su policajci rasisti? – rekla je Shelley sarkastično. „Mogu te držati odgovornom za to, što ga stavljaš u situacije gdje je izložen rasizmu.

– Trudimo se, da s time izađemo na kraj, rekla sam, pokušavajući se pomiriti. – A posao koji večeras obavlja ne može biti manje opasan, no što jeste. Štiti Gloriju Kendal od nepostojećeg gnjavatora.

Shelley je frknula. – I ti ne misliš da je to opasno? Ja sam vidjela Gloriju Kendal, sjećaš li se?

Vrijeme je za drugačiji pristup. – Daj mi mira, Shelley. Ljudi plaćaju za tu vrstu iskustva, kojeg Dan ovdje dobija. On se ne žali i zarađuje dobar novac. Izvrsno si ga odgojila. Čvrst je kao stijena. U stanju je vladati sobom, zna kako preuzeti odgovornost, a to sve zato što je tvoj sin. I vrijeme je da ga pustiš otići. On je sada muškarac. Mnogo momaka njegove dobi već su očevi. On ima više razuma od njih, a za to je zaslužan način na koji si ga odgojila.

Shelley je izgledala zapanjenom. Nisam se mogla sjetiti kada sam joj se posljednji put tako suprotstavila. Suočile smo se s dobrim tridesetak sekundi šutnje, koje su se činile dugima poput minuta. – Njegovo je ime Donovan, rekla je napokon. – Ne Don.

Kimnula sam ispričavajući se. – Sada idem kući, rekla sam. – Treba mi kupanje i razmišljanje. Obavila sam neke provjere za Toronto i San Juan. Detalje o računima poslat ću ti e-mailom. – Krenula sam prema vratima. Na izlasku, okrenula sam se i rekla, – Shelley, hvala.

Odrnahnula je glavom i vratila se knjigama s računima. Nismo baš izgradile most, ali cigle su bile na svome mjestu.

Došla sam kući i zatekla dvije poruke na automatskoj sekretarici. Richard je zvao da mi kaže kako će biti kod kuće oko devet, što je bilo više, no što sam obično dobijala od nje. Razmišljala

sam o tome da odem do Freddiea Littlewooda i pitam ga zašto je odavao tako razarajuće priče novinarima, no barem jednom bila sam u iskušenju da dopustim užitku pobjedu nad poslom. Richard i ja zadnjih dana baš nismo imali puno vremena da budemo zajedno, a činjenica da se potrudio ostaviti mi poruku o svojim planovima, ukazivala je na to kako mu nedostajem koliko i on meni. Odlučila sam Littlewooda do jutra ostaviti na miru.

Druga je poruka bila od Cassie, koja me molila da joj se javim kada budem mogla. Zvučala je zabrinuto, ali ne i uspaničeno, pa sam si smiješala piće i pustila u kadu vruću vodu, koja je zrak ispunila mirisom ylang-ylanga i esencijom ulja nerolija. Bila sam odlučna u nakani da iz ove noći s Richardom izvučem najviše što mogu. Kliznula sam u vruću vodu i posegnula za telefonom. Cassie je podigla slušalicu nakon drugog zvonjenja.

– Hvala što si se javila, Kate, rekla je.

Već sam mogla osjetiti kako me voda opušta. – Nema problema. Kako ti mogu pomoći?

– Pa, ... – Zastala je. – Moglo bi biti nešto i ništa. Samo podudarnost. No, mislila sam da bi te moglo zanimati. – Pucaj, rekla sam. – Mene podudarnosti uvijek zanimaju. – Upravo se oko mene vrtjela novinarka. Slobodnjakinja koja puno piše za nacionalne tabloide. Mahala je knjigom s računima, pokušavajući me navesti da iskopam prljavštinu o Dorothei i ekipi Sjevernjaka. Grebala je po samom dnu, mislila sam, no pretpostavljam kako svatko, tko je u ekipi, ima ograničeno kretanje. Bili su upozoreni i podsjećani na to kako im ugovori zabranjuju razgovarati s novinarima bez dozvole NPTV-a. Pa sad vragovi moraju pretraživati svoje adresare s imenima svojih veza, kako bi vidjeli mogu li pronaći nekoga, tko bi mogao progovoriti.

– A pošto si ti na vrijeme prodala svoju priču, misle kako bi mogla pasti u iskušenje da ispljuneš još koje slovo? – Točno tako. No sve što sam htjela reći, rekla sam tada.

I to sam rekla i toj novinarki. No, stvar je u tome, što mi je njezino ime poznato. Tina Marshall. Njezino je ime bilo u potpisu na većini onih stvarno velikih priča o skandalima vezanim uz Sjevernjake. Ona je očito netko, tko ima izravnu vezu s krticom.

– To je, u svakom slučaju, dobro znati, – rekla sam, pokušavajući zvučati zainteresirano. Nisam mogla dokučiti zašto se Cassie osjetila ponukanom da me nazove kako bi mi rekla nešto, što sam i sama mogla saznati. Otkrivanje s kime je krtica razgovarala neće me daleko odvesti, čak iako se Tina Marshall i Alexis već odavno poznaju. Niti jedan novinar, posebno ne slobodnjak, neće odati svoj izvor informacija.

– No, to nije sve, što sam prepoznala, produžila je Cassie. – Prepoznala sam i njezino lice. Prije par mjeseci, moj me prijatelj odveo na večeru u Normandie. Znaš to mjesto?

Ime mi je bilo poznato. Alexis i Chris uvijek su tamo odlazili na večeru proslavljajući godišnjice. Alexis je tvrdila kako je to najbolji restoran u okolici, no tako dugo dok sam s muškarcem koji misli da hrana koja nije kuhana u voku nije hrana, neću se moći i sama uvjeriti u to. – Ne osobno, uzdahnula sam.

– Pa, nije jeftino, to je sigurno. Svejedno, kada sam otišla na zahod, opazila sam tu ženu. Naravno, tada nisam znala da je to Tina Marshall.

Bila sam sumnjičava. Brzi pogled u restoranu prije par mjeseci – to nije baš bila ona vrsta identifikacije, na kojoj bih htjela bilo što utemeljiti. – Jesi li sigurna? – pitala sam. Mirisna toplina očito je aktivirala moj krug ljubavnosti.

– Oh, sigurna sam. Vidiš, razlog zbog kojega sam je uopće uočila, bilo je njezino društvo. Večerala je s Johnom Turpinom. –

Cassie je krivo shvatila moju šutnju, misleći kako je to znak nevjerice, radije negoli zaprepaštenja. – Ne bih se zabunila, kada je Turpin u pitanju, dodala je. – Naposljetku, to je kurvin sin, koji mi je namjestio pušku. Pa mi je to, što sam ga vidjela kako jede i pije s nekom ženom u profinjenom restoranu, bilo kao da je netko mahnuo crvenom krpom biku ispred nosa. Obratila sam pažnju na ženu u čijem je društvu bio. Kada se ovog poslijepodneva pojavila na mome pragu, odmah sam je prepoznala.

– Turpin? – rekla sam, zbunjena. Čovjek nije imao nikakvog motiva da priče o Sjevernjacima odaje novinarima, pogotovo ne ženi koja je skandal za skandalom prodavala nacionalnim tabloidima. Izvukla sam se u sjedeći položaj, pokušavajući spriječiti da mi telefon isklizne iz ruke.

– Turpin. I Tina Marshall, potvrdila je Cassie.

– Osim ako ... nije pokušavao namamiti je da otkrije svoj izvor? – pitala sam je.

– To nije izgledalo poput razmiriće, rekla je Cassie. – Izgledalo je previše opušteno, a da bi to bilo na stvari. Nije izgledalo niti kao ljubavnički sastanak. Djelovalo je previše poslovno. A ipak prijateljski, opušteno.

– Sve si to zaključila iz brzog pogleda na putu prema zahodu? – pitala sam sumnjičavo.

– O, ne, rekla je Cassie živahno. – Turpin je sjedio meni okrenut leđima, no kada sam shvatila da je to bio on, uvijek sam s pola oka gledala u njihov stol. – Grleno se nasmijala. – To je jako smetalo mog pratioca. Nije mu baš bilo drago, što se toliko zanimam za drugog muškarca; čak iako sam mu objasnila tko je bio Turpin.

– Je li Turpin vidio tebe? – pitala sam.

– Mislim da nije. Bio je previše zauzet razgovorom. – Čudi me da te Tina Marshall nije opazila. Žene promatraju druge žene, a ti si joj morala biti poznatom, – ukazala sam.

– Sada izgledam puno drugačije, nego što sam izgledala u danima kada sam glumila Maggie Grimshaw, rekla je Cassie. – Nitko me više ne zaustavlja kada prolazim ulicom. Hvala Bogu.. I kao što sam rekla, Normandie nije mjesto na kojem bi očekivala da će jesti netko iz ekipe Sjevernjaka. Mjesto nije vlasništvo nogometaša ili rock-zvijezde, rekla je cinično. – Pa, misliš li kako ima nečega među njima?

Zabundala sam. – Ne znam, Cassie. Ništa mi tu nema smisla.

– Iako, to je veoma čudno.

Baš sam joj htjela reći koliko je to čudno, kad je zazvonilo zvono na mojim vratima. Ne nježno, pristojno zvonjenje nekoga tko prikuplja dobrotvorne priloge, već nestrpljivo, zahtjevno, navali-se-na-zvono zvonjenje, kakvo bi riskirao samo blizak prijatelj, ili netko tko me nikada nije upoznao. – Ne mogu vjerovati, zajaukala sam. – Cassie, moram ići. – Ustala sam. Mora da je to na drugoj strani slušalice zazvučalo kao da kit izranja na površinu.

– Jesi li OK? – pitala je Cassie tjeskobno.

– Netko mi je na vratima. Oprosti. Nazvat ću te, kada bilo što od svega ovoga bude imalo nekog smisla. Hvala ti, što si mi to javila. – Dok sam govorila, slušalica je polagano klizila između moje brade i mokrog ramena. Isključila sam telefon i odšljapkala niz hodnik.

Odškrinula sam vrata i našla Gizma na kućnom pragu. – Bok, rekao je, kao da ne primjećuje da sam omotana u ručnik, mokre kose priljubljene uz glavu.

– Što fali telefonu, Gizmo? – zahtijevala sam. Što je bilo veoma suzdržano pitanje u toj situaciji, mislila sam.

Slegnuo je ramenima. – Bio sam na putu kući, iz ureda. Znaš, išao sam doma kako bih sredio Dennisov mali problemčić? I mislio sam, kako bi vjerojatno voljela vidjeti što sam saznao o Dorotheinoj tajnovitoj prošlosti.

Zadrhtala sam na zapuhu svježeg zraka, što je ušao kroz otvorena vrata. Ode moja večer u toplom brlogu, pomislila sam. – Uđi, rekoh, odstupajući korak unazad kako bih ga propustila unutra. Slijedila sam ga u dnevnu sobu. – Bolje ti je, da ovo bude stvarno dobro, Giz. Upravo sam izašla iz kade.

– Fino miriši, rekao je, zvučeći iznenađenim što je to uopće primijetio.

– Mirisalo je, progundala sam.

– Ima li šanse za pivo? – Izgovorio je to poput muškarca koji misli kako – razmislit ću – zapravo znači – da, naravno.

– Zašto da ne, promumljala sam. Usput sam pokupila svoju čašu i dopunila je poljskom votkom s limunom i paprom. Zgrabila sam prvu bocu koja mi se našla pod rukom i uživala u bolnom gađenju koje je bljesnulo preko Gizmovog lica, kada su njegovi osjetilni pupoljci došli u dodir s chilli pivom – ledeno hladnom tekućinom koja je bila tako ljuta, da je oduzimala dah; koju su prodavaonice currya prodavale pijancima subotom navečer. – Što si ono govorio? – pitala sam slatko, uživajući u iznenadnom rumenilu njegove kože i grašcima znoja nad njegovom gornjom usnom.

– Isuse, Marijo i Josipe, prokrkljao je. – Za ime Božje, što je to bilo?

– Nisam znala, da si odgojen kao katolik, rekla sam. To ga je trebalo obeshrabriti od prodiranja u tuđe domove, što je prijetilo da mu postane navikom. – To je pivo, kao što si i tražio. A sada, što si mi ono htio reći?

Zaronio je u džep svoje parke i izvukao prozirnu, plastičnu omotnicu. Predao mi ju je bez riječi. Izvukla sam iz omotnice par papira i pregledala ih. Kada sam stigla do kraja, znala sam gdje je Dorothea bila rođena, tko su joj bili roditelji, gdje se udala za Harrya Thompsona i kada su se bili razveli. Znala sam datum Harryeve smrti i datum kada je Dorothea otpuštena iz bolnice.

I, što je najvažnije, znala sam tko je bilo tajnovito dijete. I imala sam više od nagovještaja razloga zašto je taj odnos mogao dovesti do ubojstva.

Otvorila sam usta, kako bih svoju ideju isprobala na Gizmu. Naravno, zazvonio je telefon. – Ne vjerujem da se ovo događa, eksplodirala sam, zgrabivši telefon i pritiskajući tipku za govor. – Halo? – zalaj ala sam.

– Ja sam, rekao je poznati glas. – Ja sam u policijskoj stanici u Oldhamu. Uhapšen sam.

MJESEC U TROJSTVU S MERKUROM

Najbolje se usredotočuje na stvari, u koje je osjećajno upletena. Izražava se točno i jasno i brzo ponire u bit onoga, što je rečeno, izvlačeći brze zaključke. Oštra i intuitivna, ponekad gubi smisao za pravac. istovremeno ispaljujući metke u različitim pravcima. Posjeduje dobro pamćenje i prirodno je znatiželjna.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Dežurni narednik u policijskoj stanici u Oldhamu očito se provodio otprilike toliko dobro, koliko i ja. Njegova je čekaonica bila zakrčena novinarima, koji su čuli kako je došlo do uhićenja nekoga iz kruga oko Glorie Kendal. Negdje u stanici, tri su fotografa i dva reportera bili tretirani kao svjedoci. Negdje drugdje, moj je honorarni uručitelj sudskih poziva i tjelohranitelj bio uhićen radi kršenja javnog reda i mira i vrijeđanja. Grupa nasilnih studenata-novinarara. Da, baš.

Progurala sam se kroz predstavnike tiska Njezinog veličanstva, beskorisno mašući rukom pred nosom, braneći se od dima cigareta i pitajući se je li brojčana nadmoć bila jedinim razlogom zašto im je bilo dozvoljeno da se ne obaziru na natpise – zabranjeno pušenje, koje su svi ostali morali poštivati. – Zadržali ste jednog mog zaposlenika, rekla sam naredniku, pokušavajući zadržati smireni glas. – Njegov je odvjetnik na putu ovamo. Zanima me, bih li mogla razmijeniti nekoliko riječi s policajcem, koji ga je uhitio?

– A vi ste?

– Kate Brannigan. Gurnula sam svoju iskaznicu preko stola. – Donovan Carmichael radi za mene. Mislim da veoma lagano možemo sve ovo raščistiti, ako mi možete omogućiti razgovor s policajcem, koji ga je uhitio.

Podigao je iskaznicu s dva prsta, kao da je bila zaražena zaraznom bolešću.

– Ne bih mogao, rekao je potcjenjivački. – Večeras smo veoma zaposleni.

– Nadala sam se, kako ću moći skinuti teret posla s leđa vaših kolega, rekla sam, uspijevajući i dalje biti slatka. – Sigurna sam, kako je došlo do nekakvog nesporazuma. Ne znam za vas, naredniče, ali ja mrzim papirologiju. A i samo razmišljanje o količini papirologije koju će proizvesti slučaj rasizma u manchesterskoj policiji, zadaje mi glavobolju. Sve što želim jest da popričam s policajcem, koji je izvršio uhićenje, objasnim mu jednu ili dvije činjenice o pozadini svega ovoga, što bi večerašnje događaje moglo prikazati u sasvim drugačijem svjetlu, Stvarno ne želim provesti iduće dvije godine trčeći i utjerujući račune za pravne usluge, koje će na kraju morati platiti vaš šef. – Mogla sam osjetiti kako me osmijeh škaklja u želucu. Iz nekog razloga, narednik se nije smiješio.

– Vidjet ću, što mogu učiniti, rekao je.

Bio je moj red da sjednem. No, jednostavno sam se nastavila smiješiti, naslanjajući se na njegov stol. – Pričekat ću, rekla sam.

Teško je puhnuo kroz nos i nestao kroz vrata iza svog stola. Jedan je od novinara neobavezno došetao do mene i ponudio me cigaretom. – Nemam namjeru izvršiti samoubojstvo, rekla sam. – Na brzinu, ili polagano.

– Opako, rekao je, gurajući se prepotentno između mene i stola, načinom koji je trebao istaknuti njegove uske bokove i skupo odijelo.

– Što zgodna djevojka poput vas radi na mjestu kao što je ovo?

– Samo rješavam jednu malu poteškoću, rekla sam. – A što je s vama? Ne izgledate mi poput redovnog gosta ovdje. – Nije mogao odoljeti. – Ja sam reporter.

– Oooh, rekla sam. – To zvuči uzbudljivo. Za koga radite?

Dobila sam potpuni životopis, koji je završavao popisom najpoznatijih nacionalnih tabloida. Slegnuo je ramenima u svojoj jakni, samo kako bi bio siguran da nisam propustila uočiti kako je prekrasan bio. U svojim mislima.

– Vaaau, rekla sam. – To je dojmljivo. Pa, kako zvuči velika priča za večeras?

– Jeste li vi ljubiteljica Sjevernjaka? – Kimnula sam.

– Onda ste čitali, kako je Dorothea Dawson ubijena na snimanju? – Opet sam kimnula. – Pa, nekoliko je mojih kolega dobilo dojavu iz policije, kako su otisci prstiju Glorie Kendal bili pronađeni posvuda po oružju, kojim je izvršeno ubojstvo.

Nisam mogla vjerovati u to što sam čula. Nisam sumnjala otkuda je potekla ta određena informacija. Taj kurvin sin Jackson izlagao je svoja vlastita leđa, praveći se glupanom najprije predanom i Glorijom, a onda i pred Johnom Turpinom.

– Ne! – šapnula sam, boreći se da svoj bijes zadržim pod kontrolom.

– Kažem vam, to smo čuli. Pa smo poslali fotografa i reportera pred Glorijino imanje, tamo u Greenfield. Izvezla se u automobilu, a naši su dečki stajali na ulazu u njezin posjed, samo obavljajući svoj posao, pokušavajući dobiti uvid u priču. A onda je taj ogromni, crni momak iskočio iz auta i zaletio se na naše dečke.

Jedan je od reportera nazvao policiju, Gloria je odmaglila Boga pitaj kamo u svome autu, a ostatak priče već je povijest.

– Tjelohranitelj je sve to započeo? – Nisam mogla odstraniti sumnju iz svoga glasa.

Moj je novi prijatelj trepnuo. – Pet glasova protiv jednoga. Što mislite, kome će policajci povjerovati?

Neće, ako se mene bude pitalo. No, prije nego što sam mu mogla reći što mislim o vjerodostojnosti novinarskih iskaza, vrata su se širom otvorila i Ruth je uplovila poput Valkire na ledu, plave kose barem ovaj puta neuredne, koja se slijevala niz njezin srebrnasti kaput od umjetnog krzna. Odjednom, novinar je zaboravio na brbljanje sa mnom i zabrzao je prema njoj. – Ruth, dopro je jauk iz nekoliko grla. – Reci nam što se događa.

Prošišala je pored njih; sniježni leopard koji razgrće buhe na svome putu. – Kasnije, cure i dečki, kasnije. Dopustite mi, barem, da porazgovaram sa svojim klijentom. Kate, pozdravila me, grleći me rukom oko ramena, tako da smo oblikovale neprobojan zid od naših leđa, pritiskajući tipku na poziv dežurnome policajcu. – Znaš da te ne mogu povesti sa sobom? – rekla je tiho, no zvučno, potiskujući buku iza naših leđa.

– Znam. No, prvo želim razgovarati s policajcem koji je izvršio uhićenje, prije no što se zadubiš u ispitivanje. Želim da zna, ukoliko zadrže Dona, kako ću odmah sutra ujutro podići tužbu zbog zlostavljanja na rasnoj osnovi. Rekla sam ti za njihovo ponašanje od prošlog tjedna, zar ne?

– O, da, jesi. Sigurna sam da s njima nećemo imati problema.

– Jackson stoji iza toga. – Ukratko sam joj prepričala ono, što sam upravo čula. Nije bilo vremena da o tome dalje razgovaramo, jer se dežurni policajac ponovno pojavio.

– Ja sam Ruth Hunter, rekla je. – Ovdje sam, kako bih vidjela svoga klijenta, Donovana Carmichaela. Njegova poslodavka

također ima neke bitne podatke za policajca, koji je izvršio uhićenje, ako biste bili tako ljubazni i pozvali ga ovamo?

Dežurni je policajac kimnuo prema vratima iza stola za prijame. – Odmah će doći.

Novinar nas je još uvijek bombardirao pitanjima, kada su se, trenutak kasnije, otvorila vrata. Uniformirani policajac koji se pojavio izgledao je iznerviran i užurban, kratke, crvene kose koja je stršala u zrak pod čudnim kutem, kao da je stalno rukom prolazio kroz nju. Pjegice su prekrile njegovo lice poput osipa, na koži blijedoj od umora. – Gospođa Brannigan? – pitao je, gledajući u Ruth.

– Ja sam Ruth Hunter, Donovanova odvjetnica, rekla je. Nježan dodir po ledima gurnuo me prema vratima. – Ovo je Donovanova poslodavka. – Ruth je nastavila svoj prijašnji pokret, gurajući nas svo troje kroz vrata i čvrsto ih za nama zatvarajući.

– Mogu li dobiti trenutak vašega vremena, prije no što vidim svoga klijenta, naredniče?

Kimnuo je i propustio nas u sobu za ispitivanje, koja je izgledala svježe oličena, no neizbježno je zaudarala po ustajalom duhanskom dimu, znoju i pečenim krumpirićima. – Ja sam narednik Mumby, rekao je, sjedajući na stolac s jedne strane stola. – Rečeno mi je, kako gospođa Brannigan želi razgovarati sa mnom.

– Tako je, rekla sam, sretna što sam dobila šansu da se proguram s informacijom koju sam dobila od onog slatkorječivca vani. – Ne želim da ovo zazvuči kao prijetnja, no ako Donovanova večeras zadržite, ured će gospođe Hunter poslati pritužbu radi zlostavljanja na rasnoj osnovi, protiv manchesterske policije. Već je dvaput prošloga tjedna bio uhićivan, i to bezrazložno, samo radi toga što je bio crno lice u pogrešnom dijelu grada. A sada je suočen s ozbiljnim optužbama, jer se petorica bijelaca, koji su

ometali privatni posjed, nisu htjeli maknuti s puta i nije im se sviđalo da im to govori mladi crnac. To bi, otprilike, bilo to, zar ne?

Uzdahnuo je. – Imam petoricu svjedoka koji kažu kako je on krenuo na njih poput ludaka, gurajući ih i pokazujući im srednji prst, te da je jednoga od njih udario šakom u leđa. Vjerujte mi, suosjećam s vama. Kad smo se pojavili, svatko je vikao na svakoga. No, gospodin se Carmichael nije pokušao maknuti iz te zbrke. I on je, zapravo, jedini s vidljivom ozljedom.

Zadržala sam dah. – Što se dogodilo?

– Samo rasječena usnica. Kaže, kako je jedan od fotografa – zamahnuo na njega svojom kamerom; fotograf, pak, kaže da ga je gospodin Carmichael pokušao udariti, ali mu se kamera našla na putu.

Odmahnula sam glavom u nevjerici. – Ovo je nečuveno. Nekakav pišljivi paparazzo mazne Donovana po licu svojom kamerom, a onda izokrene priču i kaže kako je Donovan tukao njega? I Donovan je taj, kojega se optužuje? Što Gloria ima za reći na sve ovo?

Narednikove su se usne stisnule u tanku crtu. – Još nismo uspjeli stupiti s njom u vezu.

– Kladam se, kako ima mnogo toga za reći. I to ne samo o činjenici da se cijela ova stvar dogodila zato što je jedan od vaših kolega odlučio novinarima podati povjerljive dokaze o istrazi ubojstva. Dokaze, koji su već bili sasvim obezvrijeđeni, rekla sam gorko.

Ruth se nagnula prema naprijed. – Naravno, postoji način da sve ovo riješimo. Možete pustiti moga klijenta bez da ga optužite. Dajte mu otpust uz policijsku jamčevinu, ako baš morate. On nikuda ne ide. On je student na Manchester University, živi s majkom i sestrom, nema kriminalistički dosje i honorarno radi za

gospodu Brannigan. Sigurna sam da ćete, jednom kada gospođa Brannigan izloži pravi tijek događaja, shvatiti kako jedina optužba koja treba biti podignuta, jest ona za gubljenje vremena policije, a ne protiv moga klijenta. Što kažete, naredniče? Hoćemo li svi rano na spavanje?

Provukao je rukom po bradi i nagnuo glavu na jednu stranu. – A ako učinimo kao što predlažete, u svim će novinama pisati kako smo crnoga nasilnika pustili da slobodno odseće.

– Vjerojatno, složila se Ruth. – No, ta će priča do vikenda već biti zaboravljena, dok će, naprotiv, tužba za rasno zlostavljanje još dugo, dugo odjekivati. Posebno ona, podržana od Glorie Kendal.

– I Manchester Evening Chroniclea, dodala sam. – Donovanova je majka veoma bliska prijateljica Alexis Lee, Chronicleove reporterke za crnu kroniku. U Chronicleu vole dobre kampanje.

Nasmiješio se s izrazom istinskog olakšanja u svojim očima. – Dame, nagovorile ste me. Među nama budi rečeno, nikada na sve ovo nisam gledao kako su to novinari prikazivali. Kao prvo, dečko građen poput vašeg klijenta napravio bi prokletu više štete, da se ozbiljno razljutio. No, što možete? Imate svjedoke koji tvrde jedno, a veoma malo dokaza koji ukazuju na nešto drugo. Ako ništa drugo, sada vam mogu dopustiti da gospodina Carmichaela odvedete kući, siguran u razloge koje ću moći položiti pred svog inspektora. – Ustao je. – Ako samo malo ovdje pričekate, sve ću srediti.

Ostavio nas je da razmijenimo zapanjene poglede. – Uvijek sam slušala kako je ovdje policija sama svoj zakon, no nisam mislila da će to ikada ići meni u prilog, rekla sam šokirano.

– Znam, rekla je Ruth, zvućeci pomalo zbunjeno. – Moram reći svim svojim klijentima da od uhićenja u Oldhamu ubuduće uvijek naprave pitanje.

– Ne mogu povjerovati za tu gnjidu Jacksona, rekla sam. – Nikada ga za to nećeš moći pritisnuti. Imat će jednog od svojih patuljaka da obave prljavi posao. Natjeravaj Jacksona i vjerojatno ćeš završiti s glavom Linde Shaw nabijenom na kolac. – Ruth se zavalila na svom stolcu i zapalila jednu od svojih dugačkih, uskih cigareta. – Usput, obavila sam ono ispitivanje o Pit Bull Kellyevom psu, koje si predložila. Dennis po svome tijelu nema ničega, što bi odgovaralo psećem ugrizu. A sam pas ne pokazuje znakove da je bio u borbi. Bi li mi htjela reći, kamo to vodi?

– Dala sam Gizmu da radi na nečemu. Na jednoj ideji koju sam imala. Ideja mi je došla nakon jednog slučaja, o kojem sam nedavno čitala na Internetu. Iz jednog američkog slučaja. Radije bih pričekala, dok ti neću moći pokazati nešto opipljivo, jer sve to zvuči potpuno šiznuto.

Ruth se zabaljila u mene dugim pogledom, no nije mogla dokučiti kuda smjeram. – Koliko dugo?

– Vjerojatno, do sutra? Trebam te, da mi dogovoriš sastanak s detektivom inspektorom Tuckerom. Ako može, u mome uredu. Reći ću ti, kada budem spremna. OK?

– Što prije, to bolje, rekla je Ruth. – Donovan obično dobro podnosi pritvor, no ovoga puta ne baš tako dobro. Vjerojatno zato, što je stvarno nevin, dodala je suho.

Vrata su se otvorila i narednik je Mumby progurao glavu kroz vrata. – Vaš je klijent spreman za odlazak. U ovim okolnostima, mislim da je bolje da izađete na stražnji izlaz.

Ostavila sam Donovana da se smjerno popne u Bentley; Ruth je obećala da će odvesti njega i njegovu djevojku kući, kako bismo izbjegli da njegova majka sazna za njegov posljednji okršaj sa zakonom. Pogledala sam na zidni sat i shvatila kako nema smisla ići kući. Richard će jesti kinesku hranu; bolje je ne uznemiravati ga i pokvariti mu apetit. A onda, ako će se držati

svojih navika, odlučit će mi pokazati kako malo sam mu potrebna – uskočit će u taksi i otići u grad tulumariti cijelu noć. Iskreno rečeno, nisam ga mogla osuđivati.

Bila sam sjela u svoj auto i otipkala broj telefona Glorijine kćeri. Glas koji se javio bio mi je poznat po svojoj boji, no zvučao je dvadesetak godina mlađim. – Gloriju molim, rekla sam. – Možete li joj reći da je Kate ovdje?

– Pričekajte, draga, sada ću otići po nju.

Nakon par trenutaka, čula sam pravi glas. – Sve u redu, dušo?

– Sada jest, rekla sam ozbiljnim glasom. – Sada kad sam Donovanova izvukla iz zatvora.

Zahihotala se. – Taj siroti momak dobija pošteno obrazovanje, radeći za tebe. Znala sam da ćeš u sekundi to srediti. Da sam se ja onuda motala, samo bi se sve još više zakompliciralo.

– Dobio je udarac po ustima kamerom, rekla sam hladno.

Nastala je kratka pauza, a onda je ozbiljno rekla, – Stvarno mi je žao zbog toga. Da li je dečko OK?

– Preživjet će. Ali, policija treba tvoju izjavu, inače će morati povjerovati onoj hrpi novinarskog smeća, koja tvrdi kako je Donovan navalio na njih bez ikakvog razloga.

Oštro je udahnula. – Zar je to ono, što pričaju?

– A što si drugo očekivala od paparazza, Gloria? Istinu? – sarkastično sam zahtijevala.

– Imaju šefove u uredništvu koji neće biti zadivljeni, ako im kažu kako nisu dobili priču i fotografije, jer im je dečko tinejdžer rekao neka se maknu. Ako ne dobiju pristojnu priču, sami će je izmisliti.

– Pa, dobro, barem si ti sve sredila, rekla je posramljeno.

– Bit će sređeno, jednom kada dođeš dati svoju izjavu naredniku Mumbyu i svoje autograme polovici njegovih kolega. A sada, ostaješ li noćas kod svoje kćeri?

– To bi mi bilo pametno, pretpostavljam. A sutra nemam snimanja, pa ću je vjerojatno odvesti u kupovinu.

– Ne u gradu, rekla sam blago.

– Harvey Nicks, dušo, rekla je. – U Leedsu. Zvrnut ću te ujutro, kada točno odlučimo što ćemo. Hvala ti, što si sve sredila, Kate.

Linija je zamrla. Nema ništa boljeg, od zahvalnih klijenata. Večer mi je nepovratno propala, pa sam pomislila kako bih isto tako mogla vidjeti što dijete Dorothee Dawson ima za reći o njezinom ubojstvu. Za to sam, na kraju krajeva, bila plaćena. Provezla sam se kroz naizgled napuštene ulice Oldhama, južno kroz Ashton, Audenshaw i Denton, pored redova mjesnih dućana s kojih se ljuštila boja, provlačeći se ispod žica s prljavim božićnim lampicama, pored otužnih izloga i očajničkih natpisa koji su pokušavali namamiti kupce da uđu unutra; pored uskih prolaza u uličice, gdje su ljudi kunjali ispred plinskih pećica, negirajući zimu gledanjem filmova punih kalifornijskog sunca; pored pubova koji su reklamirali karaoke i večeri tombole; pored umjetnih božićnih drvaca u kućicama staraca; pored crkava koje su obećavale nešto bolje od ovoga, u idućem životnom krugu – u zamjenu za odricanje od svake logike.

Bilo je pravo olakšanje juriti autoputom, hermetički zaštićena od bijede života pored koje sam prolazila. Tony Blair je rekao mnogo toga o tome, kako će novi Laburisti dati novoj Britaniji novu nadu, prije no što je bio izabran; zanimljivo, kako se ništa nije promijenilo sada kad je na vlasti. Još uvijek vrijedi ono – pobrinite se za samohrane majke, ukinite povlastice nezaposlenima, zatvorite rudnike i natjerajte studente da plaćaju za svoju naobrazbu.

Provezla sam se pored Stockporta, diveći se ogromnoj staklenoj piramidi Coop banke, blještavoj u neonskom zelenilu i indigo-

plavome, nasuprot sumornoj crvenoj cigli starih mlinova i tvornica u pozadini. Godinama su tamo stajale prazne, izgrađene u doba Margaret Thatcher, prije no što ih je Coop spasila od ponižavajuće napuštenosti. Kladam se da su mnogo zarađivali iznajmljujući ih; željela bih da sam se ja toga sjetila.

Izašla sam na Princes Parkway; moj je auto sada bio praktički jedini na cesti. Svatko s imalo razuma u ovome je trenutku bio negdje na toplome, ili doma pišući božićne čestitke, ili slaveći negdje, dok ne primjete kako je vani hladno, dok budu čekali taksi da ih odveze kući. A ja, ja sam sjedila u svome autu, nasuprot drugim budalama na ogromnoj površini Southern Cemeterya. Jedino sam ga ja iskorištavala od A do Ž.

Ulica koju sam tražila neizbježno je bila u manje napućenom dijelu Charltona, jedna od onih ugodnih ulica s kućama u nizu iz tridesetih godina ovoga stoljeća, uz osnovnu školu čija je jedina mrlja na slavi bio broj lezbijskih roditelja, čija su se djeca tamo školovala. Da biste u Charltonu ugodno stanovali, morate biti socijalno svjesni, politički opredijeljeni ka lijevom centru i održavati neuobičajene veze. Prodavača osiguranja oženjenog sa službenicom u graditeljskoj tvrtki, s dvoje djece i Fordom Mondeom, ovdje je bilo teže pronaći, no zub kod kokoši.

Kuća o kojoj se radilo bila je izvrsno održavana. Čak i u zimskom mrtvilu, vrt je bio uredan, grmovi ruža posađeni u rednim, simetričnim oblicima, a travi je nedostajao čupavi, neuredan izgled koji dobiva ako se zanemari zadnja jesenska košnja. Štukatura na gornjem pročelju i trokutasti zabat između krovnih greda, koji se presijavao na svjetlu uličnih lampi, šareno, vitrajsko staklo na gornjim dijelovima prozora što su gledali na ulicu, bili su u savršenom skladu s drvenim pločama na vratima. Čak su i zastori bili u skladu. Hodala sam stazom osjećajući laganu

odbojnost – i predobro poznavajući zbrku koju sam svojim dolaskom unosila u tu smirenost.

Ponekad sam željela da jednostavno mogu otići, da nisam povučena tom neodoljivom potrebom za obmanom i kopanjem poput cepina po tuđim životima. Tada sam shvatila da skoro svaka osoba koja mi je draga pati od iste te mane: Richard i Alexis su novinari, Della je detektivka, Ruth pravnica, Gizmo haker; Shelley, koja nikada nije uzimala stvari zdravo za gotovo – svih tih godina koje sam provela radeći s njom. Čak i Dennis svijet oko sebe podvrgava pažljivoj procjeni, prije no što odluči kako da ga uprlja.

Potreba za saznanjem očito je bila u meni preduboko ukorijenjena, a da bi se zanemarivala. Ponekad je bila jača čak i od poriva za samoočuvanjem. Vođena nadom da ću pronaći što to leži u pozadini nedavnih čudnih događaja, morala sam se podsjetiti kako sam možda upravo kucala na vrata ubojice. To baš nije bila ugodna pomisao.

Duboko sam udahnula i pritisnula na zvonce. U predvorju se upalilo svijetlo, obasjavajući me zelenim i skrletnocrvenim uzorcima sa stakla. Vidjela sam mračnu sjenu kako silazi sa stepenica i prilazi mi. Vrata su se otvorila i ispred mene je stajalo genetsko nasljeđe Dorothee Dawson. Trebala sam to uvidjeti, stvarno. Crte su lica bile toliko slične.

– Zdravo, rekla sam. – Došla sam popričati o vašoj mami.

SATURN NASUPROT URANU

Kadgod se čini da će zacrtati sudbinu ili čak pravac, Uran joj stane na put i natjera je da šutne pravce i izrazi svoju individualnost. Nešto uvijek poremeti njezine najbolje planove; uvijek mora uključiti nove elemente u svoje dogovore. Ostatok njezinog horoskopa pokazuje sposobnost; u konvencionalnom svijetu uspjeh će nekonvencionalnim sredstvima.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Freddie Littlewood brzo je trepnuo, njegove su se crne oči sjajile. Njegove su se tanke usne trzale. Bilo je teško reći da li je bijesan ili na rubu suza. Shvatila sam da odlučuje da li da sve to izbaci iz sebe ili da porekne sve o čemu sam govorila. Naposljetku, bilo je moguće da sam ja samo nagađala. – Moj privatni život nije vaša briga, napokon je rekao, čvrsto sjedeći na ogradi.

Uzdahnula sam. – Tu griješite, Freddie. Jako me briga za odnose između vas i Dorothee. Priroda moje brige ovisi o tome da li ste je, ili niste, ubili. Ako jeste, to oslobađa mog klijenta i vjerojatno znači da Gloria nije iduća ubojičina meta. Ukoliko niste, vjerojatno mi možete reći stvari, koje će mi pomoći da je zaštitim. Ili od lažne optužbe, ili od ubojstva. Tako je moja briga opravdana.

– Vama nemam ništa za reći, rekao je, zatvarajući mi vrata pred nosom.

Mrzim nepristojno ponašanje. Posebno kad je kasno i kada skoro zasigurno postoje zanimljivije stvari koje bih mogla raditi sa svojim vremenom. Izvukla sam svoj mobitel i otvorila poštanski sandučić. – Policija ne zna da je Dorothea bila vaša majka. – Počela sam pritiskati brojeve telefona, nadajući se da se bipkanje čuje s druge strane vrata. – Želite li da im to sada kažem?

Prije no što sam stigla pritisnuti iduću tipku na telefonu, vrata su se ponovno otvorila. – Nema potrebe za time, odrezao je Freddie. – Ja nisam ubio Dorotheu. To je sve što trebate znati. I to je sve što ćete od mene dobiti. Nije me briga hoćete li reći policiji kako je ona bila moja rođena mati. To za mene nije baš nekakva novost. Znam to već godinama, a mogu to i dokazati. Čak ni policija nije toliko glupa da bi to uzela kao motiv za ubojstvo. – Vjerojatno je bio u pravu. Gorčina u njegovom glasu dala mi je motiv, no predosjećaj nikada nije bio temelj za nečije uhićenje.

Naslonila sam se na dovratak i nasmiješila se. – Možda je tako, no ako ste proizvodili priče koje ste slali novinama, slika izgleda potpuno drugačije. Intimni detalji o Dorothei koje su ljudi razotkrili, začinjani izrescima koje ste vi pokupili – to je ono, što se razvlačilo po časopisima. Možda je Dorothea odlučila kako više ne treba poslovnog partnera?

Njegove su se oči raširile i zaiskrile panikom dok je pogledavao pored mene, kao da je provjeravao jesam li bila sama. – Govorite gluposti, rekao je otrovnim glasom.

Nasmijala sam se. – Neka vam bude. No, niste bili isplaćeni u gotovini. Negdje postoji papirnati trag. A jedna stvar, u kojoj je glupi, stari kramp poput mene dobar, jest slijediti papirnati trag. Freddie, ako je ono što govorite istina i vi niste ubili Dorotheu, onda ja nemam rogove da se s vama bodem. John Turpin me ne plaća kako bi saznala tko je krtica u Sjevernjacima. – Izostavila sam spomenuti kako bi me Ross Grant mogao plaćati za to. Nema

svrhe komplicirati stvari, koje su ionako već teške. – Sve što me zanima jest zaštititi Gloriju. Za ime Boga, vi volite Gloriju, znam da je volite. Vidjela sam kako se ponašate prema njoj. Zar ne možemo jednostavno sjesti i razgovarati o tome? Ili moram razoriti tvoj život u NPTV-u i dovesti vam policiju?

Jedan se kraj njegovih usana podigao u cereku. – Gloria je rekla da ste pametni, rekao je, otvarajući vrata kako bi me pustio ući.

Propustio me ispred sebe u malu četvrtastu blagovaonicu. Tamo je bio jedan bukov stol s četiri ista takva stolca, nauljena i uglačana, dok nisu zasjali nježnim sjajem od prigušenih zidnih svjetiljki. Uska klupa od tamnije bukovine stajala je uz udaljeniji zid. Jedini su ukras bile tople boje Clarice Clif, grnčarije, razmještene uzduž police postavljene uokolo cijele sobe, u visini očiju. Ukoliko su to bili originali, njihovom bi si prodajom osigurao godinu dana besposličarenja.

Freddie mi je mahnuo prema stolcu i sjeo leđima okrenut prema vratima.

– Kako ste saznali da je ona bila moja majka?, pitao je. Slegnula sam ramenima. – Nema puno toga, što dobar haker ovih dana ne može saznati. Kako ste vi saznali?

Povukao je palcem uzduž oštre linije svoje brade, znatiželjnim pokretom. – Mješavinom sreće i teškog rada, rekao je. – Prvi put, kada sam ušao u ozbiljnu vezu, u svojim dvadesetima, odlučio sam kako želim znati odakle potječem. To se prije nije činilo važnim, no znatiželjnim me učinila ideja da budem s nekim na duge staze, možda čak da s njom imam djecu. Pretražio sam dosjee i saznao da mi je otac već mrtav. Ubio ga srčani udar. – Gorko se, kašljući, nasmijao. – Nije loše, za kurvinog sina bez srca. Nastavio sam tražiti i otkrio da je moja mati bila Dorothea Thompson, djevojačko Dawson. No, trag se ohladio. – Njegove su

oči bile na oprezu, ni na trenutak ne napuštajući moje lice. Sumnjala sam kako je vrebao na bilo kakve znakove stupanja na novi teren, otkrivanja stvari koje još nisam znala.

– Znam za slom živaca, rekla sam. – Da li se tu trag prekinuo?

Kimnuo je. – Otpuštena je iz bolnice, još uvijek pod svojim djevojačkim prezimenom i nestala je bez traga. Pronašao sam bratića, jedinog još uvijek živućeg člana obitelji, no nije imao pojma o tome što joj se dogodilo. Jedina korisna stvar koju sam od njega dobio, bila je preslika fotografije s njezinog vjenčanja. Čak sam unajmio jednoga od vaše vrste, no nikada joj nije ušao u trag. A onda sam jednoga dana sjedio u kantini za osoblje u NPTV-u, a Edna Mercer je ušetala sa svojim najnovijim hirom. Bilo je to kao da mi je netko uzeo želudac u svoje šake i čvrsto ga stisnuo. Nisam morao čuti njezino ime, kako bih znao tko je bila. To je samo bilo potvrdom onoga, što sam znao te sekunde, kada sam joj vidio lice. Nakon svih tih godina, još uvijek je izgledala na dlaku isto, kao na svojoj slici s vjenčanja.

– No, niste jurnuli preko prostorije i otkrili joj da ste vi njezin davno izgubljeni sin.

Čudno se nasmiješio. – Kad sam počeo potragu za svojom prošlošću, mislim da nisam dovoljno razmislio. Na neki način, zamalo da je bilo olakšavajuće ne pronaći je. Vidite, ja sam je osramotio. Moje je djetinjstvo bilo noćna mora. Nikada nisam saznao kako je to, kada te netko zagrlji s ljubavlju. Bio sam prgav, jer sam bio malen. Jedna od mojih pomajki, sadistička kuja, tukla me tako jako, da sam bio sav crn i plav od modrica, zato što sam kao sedmogodišnjak mokrio u krevet. U dječjem domu, kad sam imao jedanaest godina, silovala me banda od tri starija dječaka i takozvanog socijalnog radnika. Nikada nisam mogao birati svoju vlastitu odjeću ili svoje vlastite igračke. Trebao sam biti zahvalan za ono što mi se davalo. Čak nikada nisam mogao zadržati svoje

vlastito ime. Moj ga je otac izmijenio prije no što me je odbacio. – Zastao je, očito se gušeći slikama prošlosti.

Nisam mogla smisliti ništa što ne bi zvučalo uvredljivo suhoparno. Moje je djetinjstvo oduzimalo dah svojom utješnošću i normalnošću punom povjerenja. Kad sam pala, tamo je uvijek bio netko da me podigne i zalijepi flaster na moje koljeno. Tonula sam u san uz priče, a ne uz noćne more. Uvijek su postojale ruke da me obgrle i lica na kojima se odražavao ponos zbog mojih uspjeha. Jedva da sam mogla zamisliti zjapeću prazninu odsustva takvih stvari, da niti ne spominjem agoniju kada su te praznine ispunjene otrovnom zloćom. – Mora da ste je zamrzili, rekla sam, iznenađena oštrinom u svom glasu.

Pomaknuo se na svom stolcu, tako da mu je lice izgledalo čudno u sjeni, njegova oštra kosa naglašena tamom. Sa svojom crnom dolčevitom i crnim hlačama, izgledao je kao sotonski duh. – Želio sam i njezin život učiniti jadnim, rekao je. – Želio sam da shvati nešto od one boli i jada, koje mi je priskrbila.

– Mislim da u toj cijeloj stvari baš nije imala puno izbora.

– Imala je više izbora, nego ja, zurio je u mene. – Mogla me je potražiti. Nije moglo biti toliko teško pronaći dijete u domu. No, donijela je odluku da me ostavi s bilo kakvim prokletim problemima na koje sam mogao naletjeti.

U tišini koja je progutala njegov ispad, razmišljala sam kako li je moralo biti Dorothei. Okaljana stigmom mentalne bolesti, napuštena od supruga, otrgnuta od svog djeteta, bez prihoda. Nije mogla otići kući, jer nije imala kuće u koju bi mogla otići. Selo u kojem je odrasla bilo je mjesto za koje joj nije bilo dopušteno da ga zaboravi ili od njega pobjegne. Nije imala formalnog zanimanja ili profesionalnih vještina kojim se mogla vratiti, a ipak je morala naći načina da skrpa dovoljno kako bi preživjela u gradu, u kojem nije imala niti jednog prijatelja kojem se mogla obratiti.

Moralo ju je koštati svako zrnice hrabrosti koje je mogla skupiti, samo kako bi preživjela.

Vjerojatno je to vidjela kao znakom ljubaznosti – da ga jednostavno ostavi tamo gdje jest. – Možda je pokušavala, rekla sam. – Možda te ne bi htjeli vratiti njoj.

– Ona me pokušala ostaviti da izvisim, rekao je s gađenjem. – Ne, sigurno. Nikada me nije išla potražiti. Prepustila me sudbini. A moj je problem u tome što nisam glup. Znam da sam sjeban. I točno znam kako i zašto. Sjeban sam, jer me ostavila na cjedilu, odbačenog, da me zajebavaju. I to je razlogom zašto je nisam ubio. Previše je mrzim da bih joj dopustio da se tako lako izvuče. Htio sam da puno duže pati. Još uvijek je imala duge godine za plaćati ceh.

Čudno, vjerovala sam mu. Vitriol u njegovom glasu bio je stvaran i tako jak da je od njega zrak podrhtavao. – I tako, niste nastavili, kada ste shvatili kako je zadnje otkriće Edne Mercer bila vaša majka?

Odmahnuo je glavom. – Nisam rekao ni riječi. Samo sam je promatrao, u svakoj prilici koju sam imao. Slušao sam glumce kako o njoj govore, dok sam ih šminkao. Isprva sam bio zbunjen. Bilo je to kao da je dio mene očajnički želio voljeti i biti voljen. A drugi je dio mene želio osvetu. Jednostavno sam se prepustio, čekao da vidim koja će strana pobijediti. – Freddie se pomaknuo u svom stolcu, prekriživši ruke preko trbuha i nagingući se prema naprijed. Osvijetljene odozdo, njegove su oči bile neprozirni bazeni u mračnim rupama. – Nije bilo natjecanja, ne stvarnog. Što su duže pričali o tome kako je draga bila, to sam joj više zamjerao ono u što me gurnula. Želio sam osvetu.

– No, završili ste radeći s njom. Zajednički zarađujući novac – rekla sam, trudeći se da ne pokažem koliko sam time bila

zapanjena. Sumnjala sam u to, da je još uvijek bio odlučan da mi ne kaže više no što sam već znala.

Onda je pogledao gore i počeo zuriti u moje lice. Na čudan je način zalajao, kašljući ili smijući se. – Zar ne shvaćate?

To je bila moja osveta. Jedne noći, čekao sam dok njezin zadnji klijent nije otišao i ušao sam u kombi. Rekao sam joj svoj datum, vrijeme i mjesto rođenja i gledao kako boja nestaje s njezinog lica. Nisam joj morao reći tko sam. Naravno, vidala me uokolo, no sada je bilo kao da me gleda prvi put. No, čak i tada, njezin je razum kontrolirao srce. Prva stvar koju mi je rekla bila je, 'tko ti je rekao za to?' Vidite, da je otkrila da sam ja njezin sin, to bi bila samo još jedna u nizu priča u časopisima o sretnom ujedinjenju. Morala bi svijetu obznaniti da je malo skrenula. Mnogo ljudi smatra, kako su mentalne bolesti zastrašujuće. Bila je uvjerena u to da bi izgubila svoje ugovore, kao i klijente iz Sjevernjaka i da bi završila tamo gdje je bila kada je izašla iz umobolnice. Mislim da je bila u krivu, no odgovaralo mi je da tako misli. Na taj sam način bio nadmoćan. Naveo sam je da mi povjeri tajne o ljudima, a tada sam te tajne prodao. Imala je to smiješno strahopoštovanje spram svoga mentalnog dara. Uvijek se ponašala kao da je svećenik ili liječnik; čuvar ljudske povjerljivosti. – Njegovo je mračno oponašanje bilo zastrašujuće uvjerljivo; da sam bila praznovjerna, zaklela bih se da sam mogla vidjeti Dorothein duh kako se diže iznad mene.

– U tom slučaju, zašto vam je rekla?

– Ja sam bio njezin sin, rekao je kratko. – Željela mi je ugoditi. Pomoglo je to što je očajnički željela naš odnos zadržati u tajnosti, pa me morala držati u dobrom raspoloženju.

– Pa ste tako, spojili zajedno ono što je ona izvukla iz svojih klijenata, s onime što je ljudima iskliznulo dok su sjedili na stolcu

za šminkanje i onda ste mogli razotkriti sve te ljude, koji su vas vjerojatno smatrali svojim prijateljima? – rekla sam.

– Nemojte me nasmijavati, rekao je gorko. – Ja im nisam prijatelj. Ja sam sluga, pogodnost. O, da, naravno, ponašaju se prema meni kao prema svom najboljem prijatelju, ali da noćas umrem, sumnjam da bi više od troje njih uspjelo doći na sprovod, a i to samo ako bi znali da će i fotografi biti tamo.

Zadnji glasnogovornik za program pogriješio je, misleći kako su oni njegovi prijatelji. Imao je slom živaca – previše stresa. Jedan član glumačke ekipe poslao mu je kartu sa željama za brzo ozdravljenje. Jedan mu je poslao buket cvijeća. I to je bilo sve. Naradio se kao konj da pokrije njihova leđa tijekom najvećeg dijela pet godina, a kada se razbolio bilo je kao da nikada nije ni postojao. Pa mi, zato, nemojte prodavati tu priču o izdaji. Jedina osoba koju sam izdao bila je moja majka, a to sam učinio namjerno. I ona je to znala.

– Zar to nije bilo pomalo riskantno, razotkriti tajne ljudi, za koje su oni znali da su ih rekli Dorothei? Zar nitko nije zbrojio dva i dva?

Odmahnuo je glavom, s laganim osmijehom na tankim usnama. – Uvijek sam pričekao par mjeseci. Vrijeme sam iskoristavao za još malo kopanja, da vidim mogu li pronaći još neku dodatnu informaciju, stvari koje nisu rekli mojoj majci. Jednom kada znate gdje tražiti, zadivljujuće je što sve možete saznati.

Pričaj mi o tome, mislila sam, osjećajući čudno sažaljenje za tog uništenog čovjeka, koji je trikove moga zanimanja preokrenuo i iskoristio ih da prouzroči patnju. – Pretpostavljam, kako je curenje rečenica iz scenarija također pomoglo da prikrije tvoje tragove.

Frknuo je. – Rečenice scenarija? To nisam bio ja. Nikada, zapravo, nisam unaprijed znao rečenice iz scenarija. Samo mrvice

koje pokupim iz onoga, o čemu ljudi pričaju. Čuo sam da je to, navodno, netko iz mjesne tvrtke za dostavu hrane. Turpin im je dao nogu i sada se snalaze kako znaju. To je ono, što sam ja čuo.

Nisam mogla, a da mu ne povjerujem. Bio je tako iskren u drugim stvarima, a te su ga ocrtavale u daleko gorem svjetlu. Počela sam shvaćati kako je Freddie Littlewood bio opsjednut samo stvarima koje su se ticale njegovog života. Sve je drugo bilo beznačajno. – Jeste li je nagovorili da uzme dio novca? – pitala sam.

– Pokušao sam. Ali, ona ne bi unovčila čekove. Čak sam jednom i uplatio gotovinu na njezin bankovni račun. Idućeg tjedna, dala mi je priznanicu od udruženja 'Spasimo djecu', na točno isti iznos.

Bilo bi tako jednostavno kad bih mogla samu sebe uvjeriti u to kako je Freddie ubio svoju majku. Svi su komadići slagalice bili tu; odurni posao prodavanja priča novinama, što je funkcioniralo najviše zbog tajnosti njihove veze; pripadanje među lopove, uništeni emocionalnim nabojem svoje veze; poriv za trenutnim činom šokantnog nasilja. Jedini je problem bio u tome, što to nije bilo istina. A da sam te komadiće dala u ruke Cliffu Jacksonu, on bi ih na silu složio tako, da se slažu u uzorak kojeg bi zacrtao njegov skučeni um.

No, ako to nije bio Freddie, tko jest? Tko bi se drugi okoristio Dorotheinom smrću? Čijim bi namjerama to poslužilo? – Pretpostavljam kako ne znate što je pisalo u njezinoj oporuci?

– Ne znam, rekao je zlovoljno. – Kada sam joj rekao da ću početi priče prodavati novinama, rekla je da ako trebam novac, sve što sam morao učiniti bilo je da zamolim. Rekla je, da čim se bude zadovoljila činjenicom kako sam ja stvarno njezin sin, promijenit će svoju oporuku u moju korist. Rekla je, kako bih isto tako mogao novac dobiti i sada, dok je ona još uvijek živa, a da u

njemu uživamo zajedno. Rekao sam joj kako nisam želio njezin novac, nije u tome bila stvar. Nisam prodavao priče kako bih zaradio par novčića. Radio sam to, kako bih je povrijedio. Novac je samo bio bonus. Rekla mi je da će, ako s time nastavim, ponovno promijeniti svoju oporuku i sav novac ostaviti dobrotvornim organizacijama za brigu o mentalnom zdravlju.

– Kladim se da to nije učinila, rekla sam.

Skoro je neprimjetno pomaknuo svoju glavu s jedne strane na drugu, ponovno trljajući palcem uzduž linije svoje brade.

– Vi niste poznavali Dorotheu. Tjedan dana nakon što je objavljena prva priča, poslala mi je presliku svoje nove oporuke. S datumom, potpisom, ovjerenu od svjedoka. Osim nekoliko malih zaklada prijateljima, sve što posjeduje otišlo je u dobrotvorne svrhe.

– Također je mogla sastaviti i drugu oporuku, u kojoj sve ostavlja vama.

Odmahnuo je glavom. "Ne mislim tako. Da je to istina, mislim da bi me policija već posjetila. Ili to, ili bi odvjetnik bio na telefonu. Ne. Stvarno je to mislila. Ne smeta me, znate. Nikad nisam od života očekivao ništa dobra. Na taj se način ne razočarate. – Freddie je odgurnuo svoj stolac, tako da su noge zaškripale po parketu. Nervozno je pogledao prema dolje, provjeravajući da li se oštetila ispolirana površina parketa.

Ustala sam. – Žao mi je, rekla sam.

Vratio se njegov oprezni izgled. – Zašto? Ja nisam bio dijelom njezinog života. Ne znam ni tko su, izvan Sjevernjaka, bili njezini prijatelji. Čak niti ne znam da li je imala nekakvih ljubavnika. – Uzdahnuo je. – U svakom smislu, mi smo bili stranci, Kate. – Prvi je put izgovorio moje ime.

Slijedila sam ga do ulaznih vrata. Kada smo stigli u predvorje, niz stepenice je silazila žena, umotana u pahuljastu, frotirastu

kućnu haljinu. Ne znam koja je od nas dvije izgledala zapanjenije – ona ili ja. Nisam čula nikakve zvukove, koji bi mi nagovijestili da je još netko bio u kući. Nesigurno je pogledala u mene, pa u Freddiea, njezine nježne crte lica bile su prije zabrinute, negoli sumnjičave. – To je Kate, rekao je Freddie. – Ona je moja kolegica s posla. Svratila je samo da me obavijesti o promjenama u planu snimanja za sutra. Kate, ovo je Stacey, moja zaručnica.

Preuzela sam svoju ulogu i slatko se nasmiješila ženi, koja je nastavila silaziti niz stepenice, nasmiješivši mi se s povjerenjem. Neugodno je bila nalik zecu Thumperu, no bez njegovih uličarskih manira. – Zdravo i do viđenja, Stacey, rekla sam, primjećujući kako je izgledala dobrih desetak godina mladom od Freddiea.

– Možda se još ponekad vidimo, ha? – rekla je, sklanjajući se ustranu kako bih mogla doći do vrata.

– Možda, slagala sam, odjednom se osjetivši klaustrofobično. Okrenula sam kuglastu kvaku i pustila noć unutra. – Vidimo se, Freddie.

– Hvala, Kate.

Još sam jednom pogledala iza sebe, okrenuvši se na vratima. Njegov se vitki obris tamno ocrtavao na svjetlu koje je kuljalo iz hodnika, sa Stacey koja je stajala iza njega poput bijele mrlje. Nimalo joj nisam zavidjela na njezinom poslu.

Bolio me trbuh. Ne zbog dosadnog osjećaja promašaja, već zato što je prošlo dugo vremena otkada sam zadnji puta jela. Zaustavila sam se uz prvi kiosk s hranom pored kojeg sam se provezla i sjedeći u autu pojela sam prženu ribu i pomfrit, promatrajući sitne pahulje snijega koje su se vrtjele na vjetru, boreći se da se pretvore u snježnu oluju. Pahuljicama se nikuda nije žurilo, baš kao ni meni. Za sada, još uvijek nisam znala tko je slao pisma puna mržnje Gloriji Kendal, niti zašto je to činio. Nisam imala pojma tko je ubio Dorotheu Dawson, niti zašto, ili da

li su prijetili i Gloriji, ili nekome drugom. Čak nisam mogla riješiti problem svoga takozvanog drugog klijenta, Rossa Granta, jer je jedina krtica kojom sam mogla zamijeniti Granta, bio netko, tko je imao čak i više za izgubiti negoli Grant. Moj je pomoćnik bio uhićen više puta, no što sam ja u cijelom tom tjednu pojela toplih obroka. Moj je majstor za računala bio zaljubljen u nekoga, tko možda čak niti ne postoji, a jedan je od mojih najboljih prijatelja bio u zatvoru.

Isto tako, nije bilo niti jednog časopisa za žene, koji bi me prikazao kao primjer britanske nove poslovne žene. Zgužvala sam papir od pomfrita i ugurala ga između svog i suvozačevog sjedala. Nadala sam se, kako ću se sjetiti uzeti ga i baciti u smeće kada dođem kući, inače će auto sve do proljeća smrdjeti po ribi i pomfritu. Nekako, kuća se činila još manje privlačnim mjestom za otići. Ideja prazne kuće i praznog kreveta previše, za moj ukus, nalikovala francuskom film-noiru.

Imala sam prilično pametnu ideju o tome kuda bi Richard mogao otići. Pošto je planirao romantičnu večer vani, ne bi radio nikakve planove za slušanje neke grupe uživo. To je značilo da je izabrao neko mjesto, gdje može sjediti u kutu s pivom i jointom, slušajući techno-glazbu tako glasno, da su njegovi bubnjići plesali cha-cha. Znala sam da se ne bi upuštao u pustolovinu odlaska negdje dalje od središta grada, gdje su ceste bile neraščišćene od snijega i gdje nije bilo nikoga od njegovih prijatelja, koji bi ga odvezli kući. Bilo je samo nekoliko mjesta koja su odgovarala svim tim karakteristikama, kao i niskim cijenama.

Pažljivo sam razmislila o toj stvari. To je, najvjerojatnije, bio Frash. Govorio je o novom rave – DJ-u, koji je tamo došao raditi. Ne. Kakve sam sreće, sigurno ne tulumari u Frashu. To je morao biti O-Pit, bivša, a sada preuređena, automehaničarska radionica, dolje uz kanal, koja je još uvijek zaudarala po metalnim strugoti-

nama i kolomasti. Kako bi pridonio šansama za ozljedu, ispred ulaza u O-Pit protezao se dugačak red. Nije mi preostalo dovoljno snage da se priključim na njegovo zalede, pa sam se naslonila na zid, pognutih ramena i ruku duboko uvučenih u džepove. Možda nisam bila prigodno obučena, no bila sam jedina u redu, koja sam imala neke šanse protiv pothlađivanja. Konačno sam uspjela ući unutra.

Djeca su bila nagurana u prostoriju, od zida do zida, do grla puni pića i extasya, blijedih lica obasjanih znojem, odjeće tako tijesno priljubljene uz tijelo, da se činila njihovom drugom kožom. Mogla sam uočiti raspačivače droge, napete, nikada same, nepokretnih očiju, uvijek u srcu male, sabijene hrpice mušterija. Nitko nije na njih obraćao pažnju.

Pronašla sam Richarda tamo gdje sam i očekivala – u akustičkom središtu prostorije, na mjestu gdje se glazba mogla čuti najglasnije i najkvalitetnije. Za razliku od plesača, on je išao za drogama koje su usporavale, a ne ubrzavale bioritam. Njegove su oči imale lagano prazan izgled dobroćudne okamenjenosti. U njegovoj je desnoj ruci visjela boca od pola litre češkog piva, dok je joint labavo ležao između prstiju lijeve ruke. Tinejdžerka bakrenocrvene kose, obučena u lycru jarkih boja, dovoljno mlada da mu može biti kćerkom, gledala ga je pogledom punim nedvosmislenog poziva. Mogla sam joj reći kako samo gubi vrijeme. Richard je bio izgubljen u glazbi.

Pomakla sam se u liniju njegovog vidokruga i pokušala se nasmiješiti osmijehom punim isprike. Umjesto ljutitog zurenja, podario mi je onaj spori, slatki osmijeh kojim me je najprije obavio, a zatim me privukao u naručje i nježno me poljubio u tjeme. – Volim te, Brannigan, viknuo je.

Nije ga čuo nitko osim mene. – Hajdemo kući, viknuo je u moje uho.

Odmahnula sam glavom i otpila dugačak gutljaj njegovog piva, vodeći ga na plesni podij. Seks ponekad jednostavno nije dovoljan.

NEPTUN U ŠKORPIONU U ŠESTOJ KUĆI

Ona voli traženje i istragu, posebno ako je provedena u tajnosti. Svoja otkrića koristi kako bi ojačala svoj položaj na radnom mjestu. Ona je profinjena, očarana tajnama i njihovim otkrivanjem i voli razotkrivati skrivene zle namjere, pogotovo ako one hrane njezin osjećaj za socijalnu pravdu.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Sjećam se skeča Montya Pythona, u kojem se lik žali, – Boli me mozak. Glava mi se zaglavila u šalici. – Točno sam znala kako se osjećao, kada su uvodni akordi Freejeve – All Right Now – grunuli kroz moju glavu. Činilo se kao da je još noć. Još uvijek je bio mrak. Podsjećam vas, u prosincu u Manchesteru, to je moglo biti i usred jutra. Gurnula sam Richarda laktom u rebra. Naposljetku, bila je to njegova kuća. Proizvodio je zvukove poput usnulog triceratopsa, prevrnuvši se na drugu stranu i počevši hrkati.

Iskobeljala sam se iz kreveta, stenjući dok su moja bolna stopala doticala pod, dahćući od ukočenosti u kukovima dok sam se uspravljala. Richardovo je zvono na vratima s melodijom – Dvadeset velikih rock-rifova – ponovno eksplodiralo, dok sam vukla noge do predvorja, omatajući oko sebe svoju kućnu haljinu, uspijevajući zategnuti pojas u trećem, drhtavom pokušaju. Znala sam da nisam trebala popiti onu treću poljsku votku s ledom.

Naglo sam širom otvorila vrata i Gizmo je upao kroz njih, u pratnji snježnog nanosa ispred vrata.

– Učinio sam to, rekao je bez uvoda.

Razvukla sam svoju vilicu u raznim pravcima, pokušavajući natjerati usta da prorade. – O, Bože, konačno sam progundala kroz slijepljene usnice. Naslonila sam se na zid i zatvorila oči, dok pod i strop nisu ponovno zauzeli svoje uobičajene položaje.

– Izgledaš izbljuvano, promatrao me Gizmo s ulaza u dnevnu sobu.

– Kurvin sine, rekla sam, teturavo se odguravajući od zida, provjeravajući mogu li stajati uspravno. Izgledalo je da se ništa nije obrušavalo na mene, pa sam oprezno stavljala nogu ispred noge, dok konačno nisam uspjela stići do dnevne sobe. – Moj ured, prokrekerala sam, napredujući kroz radnu sobu prema sustavu za vraćanje životnih funkcija, koji se nalazio u mojoj kuhinji.

– Nije toliko rano, rekao je Gizmo u svoju obranu. – Rekla si, kako je to važno.

Sat na mikrovalnoj pećnici pokazivao je 7 i 49. – Rano je relativan pojam, rekla sam mu, otvarajući hladnjak i posižući za mlijekom. – I jest važno. – Ulila sam mlijeko u čašu drhtavom rukom i dohvatila svoje vitamine. Četiri grama vitamina C, dvije tablete B-kompleksa i dva super jaka paracetamola. Imala sam osjećaj kako će to biti jedan od onih dana, kada se ibuprofen i paracetamol ubrajaju u jednu od dviju glavnih grupa hrane. Popila sam tablete uz par gutljaja mlijeka, tresući se poput starog, malaričnog seljaka i želeći da sam se sjetila popiti malo više vode, kada smo konačno došli kući, toga jutra u četiri sata.

– Jesi li došao autobusom? – pitala sam. Gizmo je, poput većine opsesivnih ljudi, imao sklonost ka javnome prijevozu. On je bio od one vrste ljudi, koja piše pisma s pritužbama redateljima

tv-drama, žaleći se kako im se junak priče ukrcao na pogrešan autobus, dok je išao na sastanak s ubojicom.

– 192, rekao je. – Jednostruki.

– Učini mi uslugu. Ostavila sam svoj auto kod O-Pita. Ako se tamo odvezeš taksijem, pokupiš moj auto i dovezeš se u njemu ovamo, do tada ću biti u stanju saslušati štogod mi imaš za reći.

Njegova su se usta skupila od nezadovoljstva. – Zar baš moram? – pitao je poput desetogodišnjaka.

– Moraš, rekla sam pokazujući prema vratima. – Pozovi taksi, Giz.

Polu sata kasnije, pluskama sam pokretala svoj metabolizam; mješavinom hladnih i toplih tuširanja, iza kojih su slijedile četiri kriške toasta namazanih maslacem od kikirikija, koji se ledio u pretincu za duboko zamrzavanje duže, no što sam htjela o tome razmišljati. Čak sam se uspjela i nasmiješiti Gizmu, kada se pojavio, vrteći ključevima auta oko svog kažiprsta.

– Hvala, rekla sam, smještajući nas u moj ured, s loncem kave.

– Oprosti mi, ako sam izgledala pomalo odsutnom. Imala sam tešku noć, znaš?

– Mogu zamisliti, rekao je. – Izgledaš kao da trebaš novu matičnu ploču i par novih RAM-čipova.

– Nije u pitanju samo moj mozak, nego i zglobovi, potužila sam se. – Ove sam godine počela razmišljati o tome, kako se nešto užasno događa tvom tijelu, kada navršiš tridesetu. Sigurna sam, kako se nikada do sada moji jointovi nisu odražavali na meni, nakon noćnog tulumarenja.

– Cijelim putem ide se nizbrdo, rekao je veselo. – Idući će na redu biti arnitis. A tada ćeš početi gubiti imenice. – Gubiti imenice?

– Aha. Zaboravljat ćeš kako se stvari nazivaju. Samo pazi. Još koji dan i sve ćeš početi nazivati – kakoseonokaže, ili – onozaono

– ili – maonotamo. Izgledao je svečano tužan. Trebalo mi je par sekundi da shvatim, kako sam upravo čula ono, što se na njegovom planetu smatra dobrom šalom. Veoma sam sporo odmahнула glavom, kako bih izbjegla smrt još nekog neurona u mojem mozgu i tiho sam zarezala.

Gizmo je prošao pored mene i uključio moje računalo. – Imas video-prijenosnik na ovoj mašini, zar ne?

– Da, nalazi se na vanjskom hard-disku, na driveu E, rekla sam.

Kimnuo je i počeo izvoditi nekakve pokrete po mojoj tipkovnici i okolnim uređajima tolikom brzinom, da je to bilo previše za moje umorne sinapse. Nakon nekoliko minuta tipkanja i mrmljanja, nagnuo se prema nazad i rekao, – Evo. Malo je labavo na nekim mjestima, jer nema dovoljno mjesta u programu, a da bi stvar išla glatko. Instalacija sigurno neće osvojiti nikakvu nagradu. No; to je ono što si tražila. Barem mislim.

Uspjela sam pogled svojih mutnih očiju izoštriti na ekran. Dakako, boje su izgledale svjetlije, no što su bile na originalnim fotografijama s mjesta zločina. Da sam bila sama, posegnula bih za sunčanim naočalama, no moje osoblje već ionako nema previše poštovanja prema meni. Nagnula sam se prema naprijed i usredotočila se na ono, što je Gizmo napravio.

Oboje smo sjedili u tišini, dok se njegov posao iscrtavao pred nama. Na kraju, potapšala sam ga po remenu. – Ovo je izvršno, oduševila sam se. – Sigurno su ti za ovo bili potrebni sati.

Trznuo je glavom dok je slijegao ramenima, vraćajući se u doba sramežljivog adolescenta. – Počeo sam s poslom čim sam došao kući. Završio sam oko dva. No, imao sam malu pauzu kako bih popričao s Jan. Tako da nisam potrošio na to cijelu noć, ili slično. – Strugao je nogom po tepihu. – Osim toga,

Dennis je tvoj kompić.

– On je tvoj dužnik, rekla sam. – Nemoj mu dopustiti da zaboravi na to. Sigurna sam kako tamo vani postoji netko, kome želiš pokazati zube.

Gizmo je izgledao šokiran. – Mislim, da ne postoji. Osim, ukoliko bi mogao znati gdje pronaći idiota, koji mi je poslao onaj virus, što mi je pojeo sve fajlove.

Ništa nisam odgovorila. Nije bio trenutak da mu kažem kako će, ako se ispostavi da je lijepa Jan samo varka, možda željeti iskoristiti Dennisov talent za nasilje prije, no što je mislio. – Idućih ću pola sata, ili duže, telefonirati. Možeš ili čekati, ili otići u ured.

– Imam na nogama svoje Martensice. Odšetat ću do ureda, rekao je. – Sviđa mi se biti u njima na snijegu. Ispuhat ću se.

Posegnula sam za telefonom i nazvala Ruth. Ponovno me nazvala za manje od deset minuta, kako bi mi rekla da je ugovorila sastanak s detektivom inspektorom Tuckerom u mom uredu, kasnije toga jutro. – On nije kenjkalo, upozorila me. – Mislim da je tvoja slava do njega stigla prije, negoli ti. Pitao je, da li si ti privatni istražitelj umiješan u slučaj Dorothee Dawson.

– Jesi li lagala?

– Ne, rekla sam mu da to provjeri kod Delle. Očigledno je njegov potrčko nekada radio za nju, tako da je tvoje ime ono, koje mu nešto znači.

– Ah. – Da li je to problem?

– Ne za mene, no mogao bi biti za potrčka, rekla sam. Tucker ne bi morao biti predobar detektiv, da bi shvatio na koji sam si način omogućila pristup fotografijama s mjesta zločina. – Moja greška. Trebala sam te upozoriti.

– Ne sviđa mi se, kako to zvuči, rekla je Ruth ozbiljno. – Ne brini. Vidimo se kasnije.

Trebalo je još dvadeset minuta da riješim Donovana i Gloriju. Konačno smo se dogovorili, kako će on pokupiti Gloriju i njezinu kći, odvesti ih do policijske stanice i pričekati dok Gloria daje izjavu, koja će ga skinuti s udice. Onda će ih odvesti u kupovinu. Nadala sam se, da će se držati svoga plana i otići daleko izvan domašaja manchesterske policije. Ako su trebali biti uhapšeni zbog krađe u dućanu, nisam željela imati ništa s time.

Odnijela sam lonac sa svježom kavom u radnu sobu. Sunce se vratilo od tamo, ma gdje to bilo. Njegov odsjaj na snijegu bio je ubistven za moje oči. Uzela sam par sunčanih naočala koje su ležale na hrpi časopisa i zabaljila se u bijeli vrt. Ponekad sam bila uvjerenjena u to, kako bih mogla biti učitelj Zena. Zvuk pucketanja prstima bilo je, otprilike sve, s čime su moji živci mogli izaći na kraj, no još sam uvijek imala ubojstvo, koje sam morala riješiti i nikoga, tko bi na prvi pogled odgovarao za glavnu ulogu ubojice. Netko je morao željeti ubiti Dorotheu, jer ono što joj se bilo dogodilo, sasvim sigurno nije bilo samoubojstvo. No, još uvijek nisam mogla dokučiti tko, ili zašto.

Nisam bila ništa bliže rješenju do vremena kada sam morala otići na sastanak s Tuckerom i Ruth. Richard je još uvijek spavao, izvaljen na leđima, ruku prekrivenih preko grudi. Pomislila sam na nokte, no ipak sam se zadovoljila time, da ostavim poruku na papiriću, koju sam ljepljivom trakom zalijepila na njegova prsa, predlažući mu da se nađemo kasnije na ručku. Kada sve drugo propadne, ustanovila sam da pomaže podrška drugog mozga. Pošto mi je to nedostajalo, morala sam se snaći s Richardom i njegovim mamurlukom.

Ako je Shelley čula za katastrofu koja se dogodila prošle noći, atmosfera će u uredu biti ledenija od one vani. Na putu prema uredu zastala sam kod cvjećarnice i kupila najveću poisenciju, koju su imali. Poslužiti će umjesto lule mira, a i kao ukras u uredu.

Ostalo je još tri tjedna do Božića i čak i uz mojim smrtonosni dodir, biljka je imala dobre šanse da doživi Novu godinu.

Smjestila sam poisenciju na njezin stol, uz smiješak pun isprike, nalijepljen preko moga lica. Kratko je pogledala, premjestila biljku i srezala me narodnom mudrošću. – Crveno i zeleno ne vide se nigdje, osim na budali., rekla je. – Gizmo je bio u pravu. Stvarno izgledaš izbljuvano.

– I tebi sretan Božić, Scrooge, promumljala sam. – Ja ne moram ovdje raditi, frknula je.

– Nitko drugi ne bi izdržao s tobom, sada kad je rat gotov, rekla sam joj slatko i zbrisala u svoj ured. Gizmo je već sve pripremio. Sve što sam sada trebala, bio je jedan slobodouman policajac. Ako mogu imati čuda u 34-toj ulici, ne vidim zašto ih ne bismo imali i na Oxford Roadu.

Ruth je prva stigla. – Mrzim iznenađenje, gundala je, bacajući svoje umjetno krzno na vješalicu u kutu. Možda će Tucker misliti kako je to drveni vuk, pa će se prepasti i primiriti.

– Lijepa odjeća, rekla sam, pokušavajući promijeniti temu.

– Mmm, rekla je, ogledavajući se niz svoje savršeno građeno, no preveliko tijelo obučeno u tamnoplavu jaknu i crne hlače. – Ne misliš li, kako izgledam pomalo poput Chesirske supruge?

– Draga, ti jesi Chesirska supruga.

Pokazala je svoje zube, cereći se. Da je još uvijek na sebi imala svoj kaput, skočila bih kroz prozor. – Samo u geografskom smislu, rekla je. – Mislila sam da me jutros trebaš na svojoj strani?

Prije no što smo zašle u dublje prepucavanje, zazuja je interkom. – Stigao je detektiv inspektor Tucker, objavila je ljudska ledena siga. Napravila sam veliku predstavu od križanja prstiju za sreću i otvorila vrata.

Da je čovjek, koji je stajao uz Shelleyin stol bio samo mrvicu viši, mogle bismo mu glavu uroniti u boju i obojati strop. Bio je tako mršav, da se kladim kako je za njega gozba bila i sami prijelaz kroz stočne vratnice. Na glavi je imao čupavi grm čvrste kose boje soli i papra, lice izbrazdano ožiljcima od tinejdžerskih akni i osmijeh od 100 vati, koji bi obasjao njegove sive oči – oči koje su mogle nalikovati komadićima granita, ili zečjem krznu. – Ja sam Kate Brannigan, rekla sam. – Hvala vam što ste došli. Uđite.

Kad mi je prišao sasvim blizu, moje su oči bile u ravnini dže-pića na grudima njegove jakne. Bljesnula sam očima prema Ruth s nijemim pitanjem – Zašto mi nisi rekla? – i uvela ga u sobu. Razmijenio je formalne pozdrave s Ruth i smjestio se na stolac kojeg sam mu pokazala. Pomicala sam monitor računala, dok ih oboje nisam mogla vidjeti. – Žao mi je, što sam bila tako tajanstvena u vezi s ovime, rekla sam. – Ali, da sam vam rekla što mi je na umu, nasmijali biste se mi u lice. Zsigurno to ne biste shvatili dovoljno ozbiljno, kako bi došli ovamo i uvjerali se sami.

– Ja sam sada ovdje, pa prekinimo puste priče. Svi smo mi veoma zaposleni ljudi, rekao je, bez traga neprijateljstvu. On očito nije išao na iste masonske večere, kao Cliff Jackson.

– To nije dugačak uvod, obećajem vam. Prošlog ste tjedna pronašli Pit Bull Kellyya mrtvoga u prodavaonici, koja je prvotno bila okupirana od strane Dennisa O'Briena. Pit Bull je rekao svojoj braći, kako ide dolje do dućana srediti Dennisa i oteti mu posao. Idućeg je jutro Pit Bull pronađen mrtvim. Smrt je bila prouzročena subarahnoidnim krvarenjem, što je jedna neobična povreda, koju je teško nanijeti. Vi ste zaključili, ne nerazumno – na osnovi onoga što ste znali o Dennisu – kako je Dennis upotrijebio komandoski karate – udarac kako bi ubio Pit Bulla. No, prema onome što ja znam o Dennisu, znam da se to nije

moglo dogoditi na taj način. – Podigla sam ruku kako bih spriječila prigovor, za kojega sam mogla vidjeti da ga Tucker želi izreći.

– No, ostavljajući predrasude na stranu, postoji ključan dokaz koji mi govori kako Dennis nije ubio Pit Bulla. Poznajem Dennisa veoma dugo i jedina stvar s kojom se ne bi petljao jest pas čuvar. Tada, u ona vremena dok se bavio provalama, nikada se nije niti približio kući koja je imala psa čuvara. Da se Pit Bull Kelly pojavio u pratnji svoga psa, Dennis čak ne bi niti otvorio vrata. No, pretpostavimo ipak da jest, taj pas je uvježbani ubojica. Prema riječima njegove braće, taj je pas bio privatna vojska Pit Bull Kellya. Da je Dennis podigao ruke u razini svoga struka, pas bi skočio na njega. Nikada ne bi dospio tako daleko, da položi ruke na njegovog gazdu, jer bi mu pas prije rastrgao grkljan.

Tucker je suosjećajno kimnuo. – Već sam taj argument čuo od gospode Hunter. I ako se taj zločin zbio vani, na otvorenome, mogao bi,~ biti prisiljen da se s time složim. No, to što mi govorite o O'Brienovom strahu od psa, ne znači da on nije ubio Patricka Kellya. Mogao bih iznijeti argument, kako činjenica da je pas bio odvojen od svoga gospodara stražnjim vratima, daje težinu mišljenju kako je, ustvari, O'Brien bio u dućanu i pristao da razgovara s Kellyem samo pod uvjetom ako pas ostane u hodniku.

– Ako je to tako, kako je pobjegao? Nema puta kroz prednju stranu, a bez da te ne snime kamere osiguranja i bez trganja metalnih rešetki, rekla sam.

Tucker je slegnuo ramenima. – O'Brien je profesionalni provalnik. Ako se potrudio, siguran sam da je mogao naći put van, kojega ni jedan od nas ne bi pronašao niti za mjesec dana.

– To nije dokaz, koji bi imao svoju težinu pred porotom, a u odsustvu bilo kakvih dokaza koji tvrde suprotno, suho je procvr-

kutala Ruth. Tuckerove su se obrve namrštile, a oči su mu potamnile.

– Ono što sam vam htjela pokazati, upala sam, prije no što se dobra volja rastopi, – jest jedna postavka koja je odgovor na sve probleme, koje pred vas stavlja ovaj slučaj. Trebalo bi biti relativno lako napraviti forenzične testove, koji bi pokazali jesam li u pravu, ili u krivu. No, za sada, jedino što želim od vas dvoje jest da pogledate ovo.

Pritisnula sam par tipaka i ekran je na računalu zasvijetlio. Pojavio se hodnik iza Dennisovog dućana. Prošlo je par sekundi, a onda je prema nama krenuo smiješan lik izgledajući poput Pit Bull Kellyya. Čak i uz tako malo vremena i jadnim softwareom s kojima je Gizmo raspolagao, uspio je naglasiti kako je Kelly tada bio pod utjecajem alkohola i kanabisa, koje je, prema riječima njegove braće, uživao prije no što se ohrabrio za suočenje s Dennisom. Pored Kellyya slinio je robusni pit bull terijer, trzavih i ne baš dobro usklađenih pokreta. Svakih par koraka, pas bi skočio prema gazdinim grudima, a Kelly bi ga pljesnuo po glavi. Gizmo je čak ugradio i zvuk laveža psa.

– Dvojica od njegove braće potvrdila su, kako je pas uvijek skakao na Pit Bull Kellyya. Još uvijek nije puno stariji od šteneta. Pun je energije, rekla sam, sprječavajući bilo kakav Tuckerov protest, kada je vidio kamo je ovo vodilo.

– To je impresivno, bilo je sve, što je rekao.

Gledali smo Kellyya i psa kako stižu do vrata Dennisovog dućana. Posegnuo je za kvakom i nespretno je okrenuo. Očekujući da će vrata biti zaključana, posrnuo je kad su se vrata otvorila. Dok je Kelly padao prema naprijed, pas se počeo daviti svojom uzicom, povlačeći Kellyya za sobom i izbacujući ga iz ravnoteže, napola ga okrećući, tako da je ranjivi dio vrata ispod njegove

vilice tresnuo po dovratku, uz zvučan tresak proizveden Gizmovom kompjuterskom spretnošću.

Ekran se istoga trenutka zatamnio. Tada se slika promijenila. Odjednom smo bili u dućanu, iza vrata. Ponovno smo vidjeli Kellya kako udara u dovratak, s psom koji odskače u stranu, dalje od svoga gazde. Uzica je ispala iz Kellyievih prstiju i pas je pobjegao na hodnik, dok je Kelly postrance padao na pod, težinom svoga tijela naglo zatvarajući vrata. Scena je završila zamrznuta u pokretu s fotografije s mjesta zločina, kakva je i bila na početku cijelog ovog procesa.

Čula sam Tuckera kako polagano otpuhuje, što je bilo prvim znakom kako je ozbiljno shvaćao ono, što smo upravo vidjeli. – Pretpostavljam, kako bi bilo gubljenje vremena ako bih pitao otkuda ste, točno, dobili ovaj materijal?

Kimnula sam. – Bojim se, da je tako. Sve što ću vam reći jeste to, da nije pristigao očiglednim putem, rekla sam, pokušavajući Dellinom dojavniku pružiti malu zaštitu.

– Smatrat ću, kako mogu očekivati hitno oslobađanje moga klijenta, u svjetlu svega ovoga? – rekla je Ruth, naglo se naginjući prema nazad i paleći cigaretu. Noelu Cowardu ovo bi se sigurno dopalo.

Tucker je odmahnuo glavom. – Veoma uvjerljiva predstava, gospođo Brannigan, no, znate isto tako dobro kao i ja, da to ništa ne mijenja na stvari.

– Trebalo bi mijenjati, jer ovo bolje objašnjava svako prokletu viđenje stvari, nego bilo koja hipoteza koju ste vi bili u stanju smisliti, rekla sam. – Vrata su bila otključana, jer Dennis nije želio biti odgovoran za bilo kakvu štetu, koju bi vlasnik mogao učiniti provaljujući u prostorije. Dennisov alibi začepkuje sve rupe. Također objašnjava zašto pas nije ušao u borbu s ubojicom – zato što tamo ubojice nije niti bilo. Znam da je to loše za vaše

čistunačke statistike, no to nije bilo ubojstvo, već najobičniji nesretni slučaj.

Tucker je usisao svoju donju usnicu između zuba. – Stvorili ste dobar slučaj. No, O'Brienu je njegova žena i prije davala lažne alibije, a on je imao jak razlog da se obruši na pokojni»

ka. – Vi ćete obaviti punu forenzičku provjeru toga do vratka, zar ne, inspektore? – pitala je Ruth značajnim glasom.

– Nisam siguran kako je to opravdano, rekao je Tucker oprezno. – Osim toga, scena je zločina već uklonjena.

– Jer, ako vi nećete, nastavila je Ruth kao da on nije ništa rekao, – ja hoću. Poslat ću tamo svoga vlastitog stručnjaka još ovog popodneva. A kada on pronađe komadiće kože i, možda, čak i tragove krvi s DNA Patricka Kellyja svuda po do vratku, točno u visini gdje je njegova vilica trebala udariti, gospodin O'Brien će vas tužiti za neopravdano uhićenje. Zar to neće biti baš zabavno?

– Bit će to lijep božićni poklon za glavnog šefa, dodala sam. Počelo me zabavljati prijetiti policiji. Mogla sam uvidjeti zašto je Ruth izvlačila toliko zadovoljstva iz svoga posla.

Tucker je uzdahnuo, a onda još malo grickao svoju usnicu. – Poslat ću nekoga, da pogleda ta vrata, konačno je rekao. Ustao je, protežući svoje dugačko tijelo do nemoguće visine. – Bilo je to jedno zanimljivo iskustvo, gospođo Brannigan. Siguran sam, da ćemo se opet sresti.

Ruth je iskamčila obećanje, kako će ju nazvati čim bude imao bilo kakvu informaciju, a onda sam ga otpratila van. – Reci mi, što te navelo na ovaj slijed misli? – zahtijevala je Ruth, čim su se vrata zatvorila.

– Voljela bih da mogu reći, kako je to bio trenutak briljantne intuicije. No, nije bio. Priključena sam na Internet, na popis forenzičkih patologa, rekla sam, osjećajući se pomalo glupo. – Najčešće sam prezaposlena, a da bih učinila više od pukog

pregledavanja, no svako toliko, poneki se čudni detalj zadrži u momе sjećanju. Čitala sam o jednom sličnom slučaju i sjetila sam ga se, jer ga je dotični patolog opisao kao – čovjekovog najboljeg prijatelja i najgoreg neprijatelja.

Da je Ruth imala četiri noge i rep, njezine bi se uši uspravile. Umjesto toga, zadovoljila se time da se nagne prema naprijed uz nestrpljivo zurenje. – Imaš li kopiju toga?

Odmahnula sam glavom. – Ne čuvam ispise. No, mogu poslati zahtjev da mi se javi onaj, tko je upisao originalni izvještaj. Uspjela sam ući u trag par referenci za to i to bi trebalo biti dovoljno da me uputi u pravome smjeru.

Ruth se podigla na noge, gaseći cigaretu u zemlji umirućeg Božičnog kaktusa na dasci prozora. – Učini to, rekla je odlučno, posežući za kaputom. – Obavila si izvrstan posao, dodala je. – Trebala bih reći Dennisu kako svoju slobodu duguje isključivo tebi. Pošalji mi račun, hoćeš li?

– Mislila sam da je Dennis na pravnoj pomoći? – I jest.

– No, Odbor za pravnu pomoć neće platiti za ovo, pobunila sam se.

Ruthin je osmijeh pristajao uz kaput drvenog vuka. – Ne, no Dennis hoće. Ti vodiš posao, a ne dobrotvornu ustanovu. Postoje usluge prijateljima i postoje naplate za profesionalne usluge. Ovo je usluga, za koju se plaća.

– Ali ...

– Nema ali. Nisi od koristi nikome od nas, ako ne možeš naplatiti svoj posao. Pošalji mi račun.

Bila bih se svadala. No, ona je veća od mene. Osim toga, uvijek traje cijelu vječnost svađati se s pravnikom. A imam i sastanak za ručak.

JUPITER U TROJNOM ASPEKTU S NEPTUNOM

Ona je idealist i uživa u raspravi na teorijskoj ili filozofskoj razini. Može biti veoma velikodušna i skrenut će sa svoga puta, kako bi pomogla drugima. Ne uspijeva uvijek zadovoljiti svoje visoke standarde.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Yang Sing bio je manchesterski najpoznatiji kineski restoran, dok nije izgorio i jadno stradao. Pokušavati dobiti stol u prometno doba dana ili noći, posebno pred Božić. bilo je uspješno otprilike koliko i čekanje noćnog autobusa. Ono što turisti nisu znali, bilo je da se odmah iza ugla nalazi restoran – blizanac, Mali Yang Sing, gdje je kuhinja barem jednako toliko dobra, a uređenje enterijera više naginje čistim linijama šezdesetih godina, nego tradicionalnim akvarijima s ribama i papirnatim tapetama većine kineskih restorana.

Kad sam stigla, Richard je već bio tamo. Kao i nekoliko boca Tsing Taea, tanjur rebaraca sa solju i paprom, te uredna, mala plitica wonton račića. Sjela sam na svoje mjesto i posegnula za pivom. Ako me to jutro bilo čemu naučilo, onda je to bilo to, kako je jedini način za preživjeti dan bilo održavati razinu alkohola u krvi na uobičajenoj visini, i to u pravilnim razmacima. Danas nisam imala vremena za patnju; imat ću svoj mamurluk kada budem zaspala – ne prije.

Kada sam iskapila svoje pivo, provjerila sam Richarda. Čak priznavajući činjenicu kako je imao četiri sata više sna negoli ja, nije imao prava izgledati tako nedotaknut ispadom od prošle noći. Njegove su oči boje lješnjaka izgledale pospano iza njegovih naočala bez okvira, no, opet, one uvijek imaju taj tek-sam-ustao-iz-kreveta pogled. Lagano izrasla brada izgledala je prije seksi, negoli neuredno, a njegova je koža bila čvrsto napeta preko širokih jagodičnih kostiju. Kunem se, kako ne izgleda niti dana stariji od onda kad smo, prije šest godina, naletjeli jedno na drugo. Željela bih da sam i ja za sebe mogla reći to isto, no jedan pogled u ogledalo na zidu restorana bio je dovoljan – znala sam da bi to bila laž. Svjetlo koje ne oprašta obasjavalo je par pramenova nečega, što je moglo biti srebro u mojoj crvenkastomedoj kosi. Umrijeti ili ne umrijeti – to je bila odluka mnogo bliža, no što mi se to sviđalo.

– Kako si provela jutro? – pitao je, baš kada sam stavila rebarce u usta. Tipično: uvijek je postavljao pitanje, dok su mi usta bila puna hrane.

Odmahnula sam glavom i zubima povukla meso s kosti. – Loše, rekla sam. – No, izgleda da će Dennis za Božić biti opet na ulicama.

– To je, onda, jedna stvar manje, o kojoj moraš brinuti. A Gloria? Da li je primila još koje prijeteće pismo?

– Ne. Poslala sam Donovanu da nju i njezinu kćer odveze u kupovinu. Čekam na njihov telefonski poziv.

Richard se mračno nasmiješio. – Isključi telefon. Za ono što smo naručili, trebat će ti obje ruke.

I bio je u pravu. Jedući, probijali smo se kroz pola tuceta dim suma, potpomognuti vrućom, kiselom juhom i četirima glavnim

jelima. Moj me kapacitet za hranu, nakon teške noći, nikada nije prestao čuditi. Vjerojatno ću u svojoj četrdesetoj trebati presađivanje želuca. Do tada, vjerojatno će biti sposobni priskrbiti mi jedno.

Podigla sam štapićima zadnji komadić mesa s tanjura, a tada ih, žaleći, odložila. – Ne mogu to učiniti.

– Niti ja, priznao je Richard. – Pa, do kuda si stigla s tim ubojstvom?

Na brzinu sam ga dovela do svog sastanka s Freddie Littlewoodom. Činilo se kao da se dogodilo prije stotinu godina, no bilo je to tek prošle noći. – Tako, izgleda da sam ušla u trag izvoru većine priča po tabloidima, rekla sam. – Ako ništa drugo, barem onih koje uključuju osobne skandale, radije nego otkrivenih rečenica iz scenarija. No, ne znam kako iskoristiti informacije i izvući Rossa Granta, a da ne uvučem Freddiea u govno. Stvarno to ne želim učiniti, ako to iako mogu spriječiti; jer, da budem poštena, izgleda da je ionako imao prilično truo život.

– A ti si sigurna u to, da on nije ubio svoju majku? Imao je prilike, a i priznao je kako ju mrzi?

– Jednostavno, ne mislim da je on to učinio. Zašto i bi? Lijepo je zarađivao prodajući svoje priče, a dobio je i dodatni bonus, koji ga je stvarno oraspoložio. Unosna osveta. Nema nas mnogo, koji bismo to uspjeli.

Richard si je naličio šalicu kineskoga čaja i, razmišljajući, zagledao se u nju. – Možda joj je bilo svega dosta, rekao je napokon. – Možda je htjela sve razotkriti i prepustiti se na milost i nemilost klijentima.

Frknula sam. – Sigurno se ne bi puno promijenili. A čak i ako pretpostavimo kako su članovi glumačke ekipe bili spremni oprostiti i zaboraviti, John Turpin joj nikada ne bi dopustio

povratak u krug NPTV-a. Što me podsjetilo ... – odlutala sam u mislima, prisjećajući se, što mi je Cassie rekla.

– Pitao sam, naglasio je Richard tonom čovjeka, koji upravo ponavlja ono što je maloprije bio rekao, – tko je John Turpin?

– On je koordinator za administraciju i produkciju u NPTV-u, rekla sam suho. – Jedan od onih tipičnih TV direktora. Znaš tu vrstu. Kreativna otprilike koliko i morska alga. Izvrsni su za brojanje graha i rezanje troškova. Sigurna sam kako postoje i u novinarstvu.

– Menadžeri-urednici, rekao je mračno.

– I opsjednut je otkrivanjem krtice, koja odaje priče o Sjevernjacima. Čak prijeti otkazom ugovora jednom dostavljaču hrane jer sumnja da je jedan od njih krivac.

– Baš zgodan momak. Pa, što je u tome Turpinu, zbog čega si malo prije odlebdjela? – pitao je Richard.

– Samo sam se prisjećala razgovora kojeg sam jučer obavila s Cassie Cliff.

– S onom, koja je glumila Maggie Grimshaw? – Baš s njom.

Richard se nasmijao s razumijevanjem. – Volio sam Maggie Grimshaw. Žena koja je unijela ženstvenost u Sjevernjake. Boginja seksa u sapunicama. – Njegov je smiješak iščeznuo.

– Sve dok se istina nije pročula. Pa, što je Cassie imala reći o Johnu Turpinu?

Rekla sam mu za priču o Turpinu i Tini Marshall u Normandieu. – Ništa ne mogu povezati, rekla sam mu.

– Mogao je s njom piti i večerati, nadajući se kako će joj se omaknuti nešto o krtici.

Izdužila sam lice. – Ne mislim da je on glup.

– Mogao bi biti toliko tašt, ukazao je Richard. – Nikada ne podcjenjuj mišljenje sredovječnog direktora o samome sebi.

Uzdahnula sam. – Pa, ako je to bilo ono što je pokušavao, očito nije uspio jer još uvijek radi veliku predstavu od razotkrivanja krtice.

– Ima li on dionice u NPTV-u? – pitao je Richard. – Mislim da ima. Sjevernjaci su pred ponovnim pregovorima o svom ugovoru. Jedan je od glumaca govorio o tome, koliko bi novaca Turpin zaradio u ratu licitiranja za Sjevernjake nacionalnih i komercijalnih kanala. Zato pretpostavljam, kako mora imati nekog financijskog udjela.

Richard se u svom stolcu zavalio unazad, izgledajući zadovoljan samim sobom. – To je odgovor. Zato se Turpin ulizivao Tini Marshall. John Turpin je krtica u Sjevernjacima. – Dao je znak konobaru da želi račun.

Ponekad sam se pitala kako netko, tko nikada ne sluša druge dok govore, tako dobro zarađuje kao novinar. – Richarde, obrati pažnju. Već sam ti rekla tko je krtica. Freddie Littlewood je iskorištavao Dorotheu, navodeći je da za njega iskopa prljavi veš, kojeg bi on zatim prao.

– Jesam obratio pažnju, rekao je strpljivo. – Freddie je izvlačio kosture iz ormara zahvaljujući Dorotheinim povjerljivim informacijama. Ono što mi nisi rekla jest, tko je prodavao rečenice dijaloga. Prema onome što si ispričala, Turpin je do njih morao imati pristupa.

– Ali, zašto? Što bi time dobio?

Richard je odmahnuo glavom u nijemom pitanju. – Ne mogu vjerovati da si u ovome bila toliko spora, Brannigan. – rekao je. – Obično si jako brza u stvarima gdje se radi o novcu. Bitno je stajalište, zar ne? Što poznatiji Sjevernjaci postaju, to se više gledaju. Što ih više ljudi gleda, to je viša cijena serije, kada se radi o pregovaranju sa satelitskim ili kablovskim televizijama, jer postoje ljudi koji će iskrcati na stotine funti za satelitske tanjure i

kablovske dekodere, nego da budu odvojeni od svojih redovnih doza Sjevernjaka.

– Znam to, pobunila sam se. – No, postoji razlika kad rečenice dijalooga procure van prije emitiranja. To ljude čini nezainteresiranima.

Konobar je spustio račun između nas. Automatski, oboje smo posegnuli za novčanicima. – Tko to kaže? – zahtijevao je Richard, dok je njegova kreditna kartica slijedila moju na podlošku.

– To kažu glumci. Kada gledatelji znaju što će se iduće dogoditi, nije im stalo ako propuste tu epizodu. Onda se okrenu nekoj drugoj seriji i sasvim prestanu pratiti sapunicu.

Konobar je odnio račun i kreditne kartice. – Molimo odvojene račune, viknuli smo u glas. Konobar je kimnuo. Već nas je posluživao dovoljno puta a da ne bi znao naviku dvoje zaposlenih ljudi koji vole zajedno jesti. – To su obične gluposti, znaš, rekao je Richard. – To možda jest ono, što im je Turpin rekao, no to su obične gluposti. Ukoliko dođe do curenja rečenica dijalooga, ono što se događa jest da počnu kolati priče. Najprije tu priču provale novinari, onda svi ostali za njima, zatim priču dohvate TV magazini i trče s njom i prije nego se snađeš, svi o tome bruje. Zar se ne sjećaš onoga 'Tko je ubio JR-a?', tamo u osamdesetima? Ili frke s aferom Deirdre Barlow i Mikea Baldwina u Coronation Streetu? Kladam se, kako je Turpinu sinula ideja u trenutku kad su Freddieve ekskluzivne priče počele osvanjivati na naslovnicaama a brojčani pokazatelji cvjetati zajedno s njima?

– On se to ne bi usudio, dahnula sam.

– U čemu je rizik? On je zadužen za lov na izvor priča o Sjevernjacima. Turpin zna da, pored njega, postoji prava krtica, pa ako ništa ne otkrije, može svu krivicu prebaciti na ovog drugog. Nema šanse da će ga Tina Marshall razotkriti, jer je on koka koja leže zlatna jaja. Vjerojatno mu čak za to niti ne plaća tako puno.

Nagnula sam se naprijed preko stola i provukla ruku kroz njegovu čvrstu kosu boje vinjaka, privlačeći mu glavu uz svoju. Razdvojila sam usne i usadila vrući poljubac na njegove. Još uvijek sam mogla okusiti limun i jabukovaču i češnjak, dok sam jezikom prevlačila preko njegovih zuba. Odmaknula sam se da udahnem zraka i nježno sam rekla: – Sad se sjećam zašto te trpim.

Konobar je pročistio svoje grlo. Pustila sam Richardovu glavu i potpisali smo račune s glupim izrazom lica. Richard je posegnuo preko stola i svojom rukom pokrio moju. – Imamo nekih neraščićenih računa od prošle noći, rekao je pohotnim glasom. Povukla sam palcem niz njegovu ruku i ustuknula pred drhtajem koji je prostrujao kroz njegovo tijelo. – Kod tebe, ili kod mene?

Trenutak prije nego smo kliznuli pod moj pokrivač, na brzinu sam nazvala Gizma, moleći ga da provjeri koliko je, točno, John Turpin financijski bio povezan s NPTV-om. A onda sam isključila telefon.

Nešto kasnije lebdjela sam na rubu sna, lica zakopanog u mirisnu toplinu Richardovih prsiju, kad se njegov glas poput snježne ralice probio u moj um. – Reći ću ti nešto Brannigan. Ako nekoliko priča može podići čitanost, zamisli što tek može učiniti ubojstvo.

Odjednom, bila sam potpuno budna.

Sandra McGovern, djevojačko Satterthwaite, naslijedila je majčinu sklonost prema prenemaganju. Kuća u kojoj je živjela sa svojim mužem Keithom i kćerkom Joannom, definitivno je odisala kompleksom veće vrijednosti. Smještena odmah do Bury New Rода, u otmjenijem dijelu Prestwicha, izgledala je poput osobe na zabavi, kojoj su jedinoj rekli kako je zabava zapravo

maskenbal. U ostatku su ulice bile nanizane jednostavne, ali solidno građene, međusobno spojene kuće od crvene cigle, izgrađene negdje oko 1960-te. Chateau McGovern izgledao je poput ponovno izgrađenog grčkog hrama. Portal je bio podržavan s pola tuceta jonskih stupova, na čijim se vrhovima kočilo nekoliko kipova boginja u raznim fazama razodijevanja. Bareljevi su bili prilijepljeni na ciglu u jednakim razmacima, a greki se friz protezao uzduž prednje strane kuće, odmah ispod prozora na prvom katu.

Možda su se s time mogli provući za ljetnih dana. No, McGovernovi su Božić očito shvatili ozbiljno. Cijela je kuća bila načičkana veselim šarenim lampicama, koje su se palile i gasile u ritmu migrenoznog kuckanja u glavi za vrijeme glavobolje. Među grčkim je boginjama sjedio Djed Mraz na svojim saonicama, iza četiri jelena, a svi načinjeni od plastike, u prirodnoj veličini. Božićno je drvce bilo uzdužno prerezano napola, a svaka je polovica bila pričvršćena na svoju stranu zida, pored ulaznih vrata; obje polovice nakinđurene zvončićima i dugačkim svjetlucavim trakama. Ogromni božićni vijenac kočio se na vratima. Pritisnula sam zvonce i 'Tiha noć, sveta noć' grunula je prema meni. Ponekad sam osjećala da je Scrooge imao pravo.

Tišina je dugo potrajala. Počela sam se ponovno prikradati zvoncu, kada sam vidjela lik kako se približava, mutan kroz zaleđeno staklo. Tada je Donovan otvorio vrata. No, bio je to Donovan kakvoga nikad prije nisam vidjela, ogrnut svilenim kimonom boje šljive, koji mu je dopirao točno do ispod koljena. Fine kapljice znoja prekrivale su njegovo lice i izgledao je kao da mu je bilo krajnje neugodno. – Fuj te i sram bilo, promrmljala sam. Izgledao je zapanjeno, no što sam drugo i mogla očekivati od jednog studenta strojarstva. – Bok, Kate, rekao je.

Pokazala sam na njegov kimono. – Nadam se da to nije tako kao što izgleda, rekla sam kruto.

Prevrnuo je očima ka nebu. – Zločesta si, baš kao i moja mati. Daj mi ukaži malo povjerenja. Uđi, dozvoli da zatvorim vrata. Tamo smo, otraga – dodao je, vodeći me niz hodnik. – Mislila si kako je ono izvana pretjerano, no čekaj da vidiš ovo.

Probijala sam se za njim kroz tepih toliko čupav, da bi se u njemu bez problema mogla sakriti cijela četa malih izviđača. Trudila sam se ne gledati previše izbliza impresionističke slike cvijeća na zidovima. Na kraju hodnika nalazila su se čvrsta drvena vrata. Donovan ih je otvorio i stao sa strane, kako bi me pustio proći.

Ušetala sam iz zime u tropsko ljeto. Vruće, zeleno i zapareno, poput hollywoodske prašume; produžetak ostakljen s tri strane, koji je vjerojatno bio iste površine kao i ostatak kuće. Puzavci i palme odupirali su se o staklo i slijevali u slapovima do poda od cigle. Ogromne su lampe posvuda širile svoje svjetlo i toplinu. Zrak je zaudarao po zanimljivoj mješavini humusa i klora. Znoj mi je frcao s lica poput osipa, dok sam slijedila stazicu ispod bujnog zelenila. A tada sam se, iza zavoja, našla ispred ogromnog bazena za plivanje izrađenog u nepravilnom obliku jezera.

– Bok, dušo, graknula je Gloria glasno, poput amazonske papige.

Bila se protegla preko drvene ležaljke za sunčanje, samo u kupaćem kostimu. Pored nje se njezina mlađa kopija naslonila na jedno rame, kao na rimskoj večeri, sa zamagljenom čašom pjenušca koja joj je labavo ležala u ruci. Gloria me pozvala da sjednem, tapkajući rukom ležaljku pored sebe. – Ovo skida kile, poučila me. Sjela sam, skidajući kožnu jaknu i pamučnu vestu. Čak svučena do traperica i majice kratkih rukava, još mi je uvijek bilo prevruće. – Don, dragi, dodaj nam još jednu ležaljku, hoćeš

li, dušo? – pozvala je Gloria. – Ovo je naša Sandra, nastavila je. – Sandra, upoznaj Kate Brannigan, najbolju manchestersku privatnu detektivku.

Kimnule smo jedna drugoj, a ja sam izgovorila hrpu laži o kući i bazenu za plivanje. Sandra je izgledala zadovoljnom, a Gloria ponosnom; što je i bilo svrhom tog manevra. Donovan se ponovno pojavio, noseći četvrtu ležaljku, koju je položio malo dalje od naše grupice. Samouvjerenost je skinuo svoj kimono, otkrivajući plave kupaće gaćice i sjedajući na rub ležaljke, tijela sjajnog poput Rodinove bronce.

– Danas nema problema? – pitala sam.

Gloria se mačkasto protegnula. Za ženu koja se ubrzano približavala šezdesetj, bila je u odličnoj kondiciji. To je bilo zadržavajuće, s obzirom na tempo kojim je živjela. – Niti jednog, dušo. Ništa osim užitka, cijeloga dana. Otišli smo do policijske stanice u Oldhamu, gdje sam popričala s krasnim, mladim inspektorom, koji nije mogao shvatiti oko čega se podigla tolika bura prošle noći. Na svaki način, mladi je Donovan sada čist, tako da o tome više ne moramo brinuti. A onda smo otišli kupovati božićne poklone za Joannu. Morali smo za Donovana nabaviti ogrtač i kupaće gaćice, jer je naš Keith patuljak, u usporedbi s njime. Nismo vidjeli novinare cijelog dana i nitko zbog toga nije sretniji od mene. Što je s tobom? Ima li kakvih novosti?

– Htjela sam te nešto pitati, rekla sam, preskačući pitanje. – Sjećaš li se, kada sam te došla otpratiti iz Dorotheinog kombija, one noći kada je ubijena? Bila sam zauzeta hrvajući se s kišobranom i gledajući jednim okom uokolo, kako nas netko ne bi zaskočio, tako da baš nisam obraćala pažnju na pojedince. Osim toga, ja baš ne poznajem dobro bilo koga u NPTV-u, pa da sam i primijetila nekoga, meni to ništa ne bi značilo. Ali, ti ...

– Želiš da razmislim koga sam vidjela na parkiralištu? – To bi moglo biti važno.

Gloria se nagnula unazad, zatvarajući oči i masirajući sljepoočnice. – Da vidimo..., rekla je polagano. – Bile su tamo dvije žene koje su žurile prema autu, par mjesta niže od Dorotheinog kombija. Ne znam njihova imena, no viđala sam ih u računovodstvu... Valerie Brown je izašla iz bloka za administraciju i otrčala prijeko u produkciju... Vidjela sam onog crvenokosog filmskog montažera u društvu Mauricea Warnera i Mauriceove tajnice. Trčali su prema Mauriceovom autu. John Turpin je stajao na ulazu u administracijski blok, kao da nije mogao odlučiti da li da proba pretrčati. Freddie i Diane i Sharon iz šminke, oni su ulazili u Sharonin auto, oni često zajedno petkom idu do puba u gradu... Tamsin iz ureda za odnose s javnošću izašla je iz administracijskog bloka i otišla do čuvarove kućice, no nije trčala zbog onih svojih glupih cipela koje je imala na nogama. – Otvorila je oči i uspravila se. – Bilo je još dvoje, troje ljudi, no ili su bili predobro umotani da bi ih prepoznala, ili ih nisam poznavala. Da li je bilo što od ovoga pomoglo?

Posegnula sam za svojom majicom. – Više no što možeš zamisliti, Gloria, mnogo više no što možeš zamisliti.

– Pa što se dešava, zahtijevala je. – Znaš li tko je ubio Dorotheu?

– Imam ideju, rekla sam. – Još ne želim previše o tome govoriti. Imam još neke stvari za provjeriti. No, ako nagovoriš Donovana da te doveze do ureda sutra rano ujutro, mislim da ću biti u mogućnosti vratiti ti vrijednost uloženog novca.

Donovan me ravnodušno pogledao. – Želiš da se držim Glorie?

– Oh, mislim da je tako. Vas ste dvoje tako lijepi par.

SATURN U RIBAMA U JEDANAESTOJ KUĆI

Ona se ugodno osjeća u svome vlastitom društvu i najbolje radi sama. Njezini su prijatelji vrednovani kako po svom iskustvu, tako i po njihovim osobnim kvalitetama. Ima jedno-smjernu koncentraciju na predmet proučavanja, no posjeduje prilagodljiv i suosjećajan um. Intuitivna je i puna mašte. Može biti sjetna.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Kada je Freddie Littlewood došao kući s posla, ja sam čekala na njega. Stacey velikih očiju i povjerljive duše stigla je petnaest minuta prije njega i pustila me ući nakon trenutka premišljanja. I ovoga me puta uvela u dnevnu sobu, vjerojatno zato što smo Freddie i ja i prošlog puta tamo razgovarali. Vratila se u sobu za pet minuta s podloškom na kojem su bili čajnik, mlijeko, šećer i šalica od kineskoga porculana, s nacrtanim mačkicama.

– Nije bilo lako Freddieu ovih zadnjih dana, rekla sam suosjećajno.

Sumnjičavo me pogledala. – Ne više, no obično, rekla je. – Zašto bi bilo teško?

Do toga trenutka nije mi palo na pamet da Freddie možda nije Stacey spomenuo ubojstvo svoje majke. Svojevremeno su me ljudi nazivali hladnom, no ne mislim da bih mogla planirati provesti s nekime ostatak svog života, a da-mu tako malo vjerujem. – Mislila sam, sa svom tom policijom koja se mota

uokolo, brzo sam improvizirala, prisjetivši se kako ja, navodno, radim za NPTV – To je stvarno bilo ometajuće. Hodali su uokolo kao da posjeduju to mjesto, postavljajući sve moguće vrste pitanja. A Dorothea čak nije niti radila za NPTV.

Naočigled zadovoljna odgovorom, Stacey je otišla, govoreći kako se ide presvući i pripremiti večeru, ako nemam ništa protiv. Također nisam mogla zamisliti život s nekim, tko ima tako malo radoznalosti za stranu ženu koja je njezinog zaručnika dvaput tražila u tako kratkom vremenu. Srknula sam svoj čaj i poželjela da je u njemu velika količina limun-votke. Zvuk otvaranja i zatvaranja vrata odmah je bio popraćen Staceyinim koracima u predvorju i tihim razgovorom.

Freddie je zastao na vratima, sivoga lica, izgledajući iscrpljen. – Što je toliko hitno, da nije moglo sačekati sutrašnji dan na poslu? – pitao je iznervirano. Više zbog Stacey, nego zbog mene, posumnjala sam.

– Trebala sam odgovor na pitanje, rekla sam. – Neću biti na NPTV-u odmah ujutro, pa sam pomislila da te neće smetati ako te ulovim dok si još doma.

Zatvorio je za sobom vrata i naslonio se na njih. – Zar nikada niste čuli za telefon? – rekao je ljutito.

– Tako je mnogo teže zaključiti, da li ljudi lažu, rekla sam polako. – Otkriti istinu i ovako je dovoljno teško. – Freddie je položio ruke preko grudi i zabuljio se u mene.

– Pošto ste već ovdje, odgovorit ću vam na vaše pitanje. No, ubuduće, ako želite sa mnom razgovarati, posjetite me na poslu, ili me nazovite telefonom. Ne želim ovime uznemiravati Stacey, OK?

– To je veoma kavalirski od vas, rekla sam. – Nema puno muškaraca, koji se tako brinu o budućim suprugama, da im čak niti ne kažu kako je njihova buduća svekrva upravo bila ubij ena.

– Ono što se događa između Stacey i mene nije vaša briga. Rekli ste, kako imate pitanje?

– Rekli ste mi, kako vi niste taj koji odaje rečenice dijaloga novinarima i ja vam vjerujem, rekla sam. – No, netko je to činio. Pitala sam se, je li vam Dorothea ikada nagovijestila tko je bio krtica?

Pogledao me dugačkim, zamišljenim pogledom, povlačeći svojim palcem uzduž vilice, nesvjesnim pokretom kojeg sam već poznavala. – Jednom mi je rekla kako nije teško otkriti tko je bila krtica, ako pogledaš u horoskop. Rekla je, kako nije bilo mnogo ljudi povezanih sa Sjevernjacima, a koji su imali pravu kombinaciju zvijezda u svojim kartama. Ukoliko isključiš ljude koji nisu imali izravnog pristupa scenarijima, rekla je, sve je odmah jasno.

– Je li vam spomenula bilo čije ime?

Odmahnuo je glavom. – Tada nije. Rekla je, Kako joj izgleda da nema mnogo izbora u vezi s otkrivanjem tajni drugih ljudi, no kako ne želi uništiti nečiji život kada nema drugoga dokaza, osim svog vlastitog instinkta. No, onda kasnije ... – Glas mu je utihnuo.

– Što se dogodilo, Freddie? – pitala sam nestrpljivo. – Turpin je jednom bio u šminkernici i netko je rekao nešto o jednoj od priča u novinama i pitao je da li je istina kako će se riješiti dostavljača hranom, zato što su oni bili krtice. Turpin je rekao kako nije uvjeren da bi to riješilo problem. Okrenuo sam se, a on je zurio u mene. Mislio sam kako možda sumnja u mene. Zato sam otišao Dorothei doma i rekao joj to. Rekao sam joj, kako će joj vjerojatno biti drago ako Turpin sazna za mene, jer će onda ona biti skinuta s udice i neće više morati kršiti odnos povjerljivosti sa svojim dragocjenim klijentima.

– No, ipak nije to učinila, zar ne? – rekla sam nježno. Odmahnuo je glavom i pročistio grlo. – Ne. Rekla je, kako neće dopustiti da Turpin uništi moju karijeru. Rekla je, kako je sigurna, koliko to

samo može biti, kako je Turpin krtica i kako će mu se suprotstaviti.

– Htjela ga je razotkriti? – Nisam mogla vjerovati, da je Freddie tek sada to priznavao.

– Ne, ona nije bila takva. Rekao sam vam, bila je opsjednuta time, da pokuša učiniti za mene sve najbolje, vjerojatno kako bi se iskupila za sve loše godine. Ne, rekla je kako će sklopiti nagodbu s Turpinom. Ukoliko on prestane loviti krticu, ona će šutjeti u vezi svojih sumnji o njemu.

– No, ona nije imala drugih dokaza, osim onih iz astroloških karti, pobunila sam se.

– Rekla je, da ukoliko je u pravu, morat će biti dokaza. Sve što je trebalo bilo je da netko pogleda na pravo mjesto i Turpin bi trebao shvatiti da, kada ona jednom pokaže na njega prstom, on će biti u nevolji. Pa će tako on morati odstupiti i ostaviti me na miru. Osim što, naravno, nije namjeravala reći kako sam to bio ja, ne s tako puno riječi. Samo mu je htjela reći kako ona radi u korist krtice.

– Kada je to bilo? – pitala sam, trudeći se da mi glas ostane miran.

Freddie je slegnuo ramenima. – Prije dva, tri tjedna? Kasnije mi je rekla kako je on pristao na pogodbu. Kako je vidio smisao u onome što je govorila, Vi mislite kako to ima neke veze s razlogom njenog umorstva, zar ne?

– A vi ne mislite tako? – pitala sam s nevjericom. – Rekao sam vam, to je bilo prije par tjedana.

Nisam mogla vjerovati koliko je bio naivan. A tada sam shvatila da nije bio toliko naivan, koliko opsjednut samim sobom. – Puno je toga na vagi, upozorila sam ga. – Znete i sami da nikada više nećete raditi na tv, ako NPTV-u kažem što ste bili radili. A ima mnogo ljudi u Sjevernjacima, koji imaju mnogo više za

izgubiti, negoli vi. Ako je netko mislio kako je Dorothea bila prijjetnjom ...

Freddie je zurio u pod. – Ona ga nije ucjenjivala. Bila je prepoštena za to.

– Vama je dopustila da je ucjenjujete, rekla sam.

– To je bilo drugačije. To je bio njezin osjećaj krivnje. – Izgleda, da ju je to ubilo, Freddie.

Ustala sam i položila ruku na njegovu. Povukao se. – Ne dotičite me! Vama to ništa ne znači. Nikada niste poznavala moju majku.

Nije bilo ništa više za reći. Dobila sam po što sam došla, a Freddie Littlewood je bio odlučio kako mu ne treba ničije suosjećanje zbor smrti njegove majke, koju je jedva počeo upoznavati. Odšetala sam do auta, sretna što ne živim u njegovoj koži.

Jedva sam zatvorila vrata, kada je zazvonio moj mobitel.

– Hej, Kate, ja sam vani! – Dennisov je glas bio ushićen. – Slobodan i čist? – Jedva sam mogla povjerovati u to. – Policija je priznala rezultate laboratorija. Ruth kaže kako si igrala naslijepo. Gdje si? Smijem li ti kupiti nešto s mjehurićima?

Ako je netko zaslužio pjenušac, onda je to bila Debbie. No, ženska se solidarnost proteže samo do tog priznanja, a ja sam trebala Dennisa više nego ona. Bilo mi je drago što nisam učinila kako je Ruth predložila i ispostavila račun za svoje usluge, jer sam večeras trebala isplatu u obliku ljubavnosti. – Zaboravi na mjehuriće, rekla sam. – Trebam uslugu. Gdje si?

– Ja sam u baru, u predvorju Ramade, objavio je. – I već imam bocu ispred sebe.

– Samo polako. Bit ću ondje za pola sata. – Morala sam napraviti kratko skretanje s puta – prema telefonskom imeniku. Pokrenula sam auto i otklizala se s rubnjaka. Dok sam bila unutra,

cesta se zaledila. Bit će to još jedna nepredvidljiva noć. A ja sam bila sasvim vesela zbog pridonošenja tome.

Ako odete od zatvora Strangeways gore prema gradu, hotel Ramada vjerojatno je prvo civilizirano mjesto za kupiti piće. Svakako je to prvo mjesto, gdje možeš kupiti pristojnu bocu pjenušca. Nakon IRA-ine bombe, pročelje me hotela podsjetilo na one mehaničke bingo – kartice koje dobiješ u priobalnom luna-parku, u kućici, gdje povučesh okidač prijeko osvijetljenog broja, nakon što ga izvikaivač prozove. Tako je mnogo prozora u Ramadi bilo otvoreno, da je izgledalo kao da je netko osvojio servis za čaj od kineskoga porculana.

Našla sam Dennisa na barskom stolcu, s bocom Dom Perignona ispred njega. Pitala sam se koliko je kupaca za Sve-ispod-funte trebalo, kako bi se ovo platilo.

Kada me ugledao, skočio je sa stolca, povlačeći me jednom rukom u zagrljaj, a drugom mi stavljajući u ruku čašu pjenušca. – Moja najdraža ženo! – graknuo je, nazdravljajući mi pićem kojeg je povukao s bara.

– Sramota, o kojoj oboje govorimo, rekla sam, kuckajući svoj kristal o njegov.

– Hvala ti, što si to sredila, rekao je, sada mnogo ozbiljniji.

– Znala sam da ti nisi kriv.

– Hvala. Ova usluga... trebamo li malo privatnosti? – Pokazala sam prema praznom stolu u kutu prostorije. – Ovo će poslužiti.

Ja sam išla naprijed, a Dennis me slijedio, mišićavom rukom obgrlivši kabao s ledom, u kojem je ležao ostatak šampanjca. Kad smo se oboje smjestili, izložila sam svoj plan.

– Znamo gdje živi? – pitao je Dennis.

– Samo je jedan u telefonskom imeniku. Tamo, u Boltonu. Lostock.

Kimnuo je. – Zvuči kao ispravan dio grada. – Zašto? Kako je tamo?

– To je mjesto za bogate. Više novca, manje mašte.

– To ima smisla. Pogledala sam to mjesto na karti. Kuće su samo na jednoj strani ulice. Druga je strana zapravo staza za golf.

– Misliš li da će biti kod kuće?

Dovršila sam svoj šampanjac. – Samo je jedan način da to saznamo. – Pokazala sam prema njegovom autu.

– Prerano je za to, rekao je Dennis važno. Tada je izložio svoj plan.

Sat vremena kasnije, ležala sam potrbuške u snijegu. Nikada nisam znala da se noge mogu toliko smrznuti i još uvijek se micati. Jedini način na koji sam mogla provjeriti curi li mi nos, bio je taj da pogledam padaju li kapljice u snijeg ispred mene. Usprkos tome što sam na sebe navukla svaki topao i vodonepropusan komad odjeće koji sam posjedovala, bila sam smrznuta dovoljno da potopim Titanik. To je bila naša druga pozicija za zasjedu. Prednja se strana kuće pokazala korisnom za Dennisove potrebe i sada smo ležali s unutarnje strane ograde koja je okruživala jedan starački dom, zureći dolje u stražnji vrt naše mete. – Je li već vrijeme? – cviljela sam jedno.

Dennis je ležao na vrhu snježnog nanosa, s dalekozorom prislonjenim uz oči. – Izgleda, da nam se posrećilo. – Daj mi reci kako?

– Nije se trudio navući zavjese u kuhinji. Imam izravan pogled na protuprovalni uređaj. Ako ga uključi na svom odlasku, moći ću vidjeti koje je brojeve utipkao.

– Znači li to, da ćemo to sada stvarno učiniti? – pitala sam napeto.

– Vрати se nazad, ispred kuće. Dat ću ti pet minuta prije nego što ga nazovem. Čim on ode, ti potrčiš i počneš raditi na bravi ulaznih vrata. Doći ću do tebe čim prije budem mogao.

Okrenuo se i mahnuo mi. – Onda, sjedaj na bicikl. I, zapamti, obučeni smo za mrak, ne za snijeg. Zato se drži sjene. – To je bio problem kada živiš u klimi, gdje snijeg pada otprilike svega desetak dana godišnje. Čak niti ozbiljni kriminalci ne riskiraju s ulaganjem u bijelu kamuflažu. Odpedalirala sam oko grmlja, pa niz prilaz staračkom domu. Odvezla sam se preko ulice i staze za golf, probijajući se kroz snijeg visok do koljena, dok nekako nisam stigla nasuprot kući spojenih pročelja, koja nas je zanimala. Na trijemu je gorjela svjetiljka, a sablasno je svjetlo iz predvorja bacalo blijede sjene na stropove soba na gornjem katu. Sobe s druge strane ulaznih vrata na svojim su prozorima imale navučene teške zavjese.

Pogledala sam na sat. Prije par minuta, Dennis je trebao obaviti poziv i objasniti kako se dogodila provala u administrativnom bloku NPTV-a i kako policija želi da gospodin T~.~rpin odmah dođe tamo i ustanovi počinjenu štetu. Brzim pozivom Gloriji već smo ustanovili kako je Turpin bio razveden i, koliko je ona znala, slobodan. Bilo je to kockanje pretpostavkom kako je Turpin sam u kući. Dok sam promatrala, ulazna su se vrata širom otvorila i on se pojavio, navlačeći teški kožni kaput preko hlača od odijela i debelog, pletenog pulovera. U tihom noćnom zraku, mogla sam čuti kako protuprovalni uređaj zuji, dok se automatski ukljućivao.

Turpin je iza sebe povukao vrata, ne trudeći se dvaput ih zaključavati. Žustrim je korakom otišao do auta. Svjetlo je protuprovalnog uređaja zasvijetlilo, ocrtavajući automobil oštrim svjetlom.

Paljenje motora, prednja svjetla koja se odbijaju od garažnih vrata, paljenje stražnjih svjetala, a tada se veliki Lexus spustio niz zaleđeni prilaz i zaokrenuo na glavnu cestu. Promatrala sam

stražnja svjetla kako nestaju niz raskrižje, a tada se dovezla preko ceste do prilaza Turpinove kuće. Trijem je bio osvijetljeniji od moje kuhinje. Nikada prije nisam prekršila zakon na tako očigledan način. Posegnula sam u svoju jaknu, prstiju smrznutih do bola, kopajući po torbici o pojasu, dok mi prsti nisu napipali majušni ispitivač za struju. Barem ću imati veće šanse u onome, što sam radila.

To ipak nije ubrzalo postupak. Uspješno je pogađanje otvora brave bilo stvar osjećaja, a ne vida, a prsti su mi još uvijek bili nespretni zbog hladnoće. Dennis je nestrpljivo cupkao nad mojim ramenom, dok sam tražila pravu kombinaciju, mrmljajući, – Hajde, Kate, u oblačiću bijelog daha.

Vrata su se otvorila, a on je prošao pored mene, trčeći niz predvorje do protuprovalnog alarma, brzo utipkavajući šifru, kako bi spriječio sirenu da se oglasi zaglušnim zavijanjem, a u području u kojem smo se nalazili, policija bi došla u roku od desetak minuta. Pustila sam ga da nastavi s time i provjerila sobe u prizemlju. Dnevna soba na jednoj strani predvorja, stol za ručavanje na drugoj. Kuhinja u dnu predvorja. Potrčala sam uz stepenice. Četvoro vrata, troja odškrinuta. Prva je soba bila Turpinova spavaonica, s jednom velikom kupaonicom u koju se ulazilo iz te sobe. Druga soba, zatvorenih vrata, bila je kupaonica za goste. Treća je bila bezlična gostinska soba. Naravno, tek je zadnja soba u nizu bila ona, koju sam tražila. Dok sam ulazila, zujanje je alarma utihnulo, a tišina se mogla opipati.

Srećom, Turpinova je soba gledala na stražnji vrt, pa sam se osjetila dovoljno sigurnom da upalim stolnu svjetiljku. Cijeli je jedan zid bio prekriven knjigama; većinom knjige o vojnoj povijesti i tekstovi o menadžerstvu. Na suprotnom su zidu bile police s kutijama dosjea, hrpe izvještaja o stanju dionica i držači za razne vrste časopisa. Računalo je bilo na stolu i ja sam ga

uključila. Pokrenula sam programe. Niti jedan nije bio pod šifrom. Ili je Turpin mislio kako je ovdje neranjiv, ili mi provaljujemo u pogrešnu kuću.

Iznenada, Dennis se stvorio pored mene. – Želiš li da pretražim ladice, dok ti tražiš po računalu? – pitao je.

– Radije bih da stražariš ispred kuće, rekla sam. – Znam da Turpinu treba jedan sat da ode do NPTV-a i nazad, no bolje spriječiti, nego liječiti.

– Vjerojatno si u pravu, rekao je Dennis. Otišao je jednako tiho, kao što je i ušao. Sada se barem nisam morala brinuti da će me uhvatiti na djelu. Provjerila sam računalo. Izgledalo je, kao da je Turpin koristio Word za sve svoje dokumente, što mi je savršeno odgovaralo. Uzela sam CD – ROM iz svoje torbice o pojasu i zamijenila ga s enciklopedijom na CD-u koja je trenutno bila u pogonu. Bila mi je potrebna sva moja sposobnost uvjeravanja, kako bih nagovorila Gizma da mi posudi ovaj disk i nadala sam se da će se isplatiti. Bio je to pametan, mali komadić softwera, koji je pretraživao sve dokumente u Wordu, u potrazi za specifičnim kombinacijama riječi. Utipkala sam – Doreen Satterthwaite – i pokrenula program.

U međuvremenu, pogledala sam po stolu, Turpin je bio uredan tip, što nije bilo iznenađujuće. Prekopala sam po računima za plin i struju, dok nisam pronašla račune za telefon, koje sam i tražila. Kućni pozivi i oni s mobitela bili su u istoj omotnici. Jedan brzi pogled uokolo otkrio mi je, kako neću morati krasti račune. Turpin je imao jedan od onih pisača koji su ujedno i skeneri i fotokopirke. Izdvojila sam popis telefonskih poziva za zadnjih šest mjeseci i njima nahranila kopirku.

Kada je telefon zazvonio, skočila sam kao oparena. Nakon tri zvonjenja, uključila se automatska sekretarica. Ženski je glas odjeknuo iz mikrofona. – Bok, Johnny. Ovdje Deirdre. Neočeki-

vano sam se, ipak, našla u slijepoj ulici. Ako primiš ovu poruku u razumno vrijeme, svrati do mene na noćno piće. Ako to nije dovoljno da te dovede u napast, reći ću ti kako imam i kobasice iz Clitheroea za doručak. Nazovi me. – Biiip.

Zirnula sam na ekran računala i otkrila kako postoje dva dokumenta koji sadrže riječi – Doreen Satterthwaite. Baš sam htjela pogledati te dokumente, kada je Dennis tako zaurlao, da mi je srce sišlo u pete. – Jebem ti! – viknuo je. – Izgorjeli smo, Brannigan!

MARt U LAVU U ČETVRTOJ KUĆI

Ona ima snagu za borbu i svoje ambiciozne planove dovodi do ostvarenja. Poštena je i preuzima odgovornost za svoje postupke. Nagle je čudi i drskoga nastupa i to je često dovede do nezgodnih situacija, koje uključuju nasilje. Ima snažan osjećaj za obranu. Širokogrudna je, mrzi skučenost umu.

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Navala adrenalina djelovala je poput priključenja u strujni krug od 220 volti. Dennis je skoro vrištao. – Isključi! Gostinska soba! Sada! – Nema vremena za pravilan izlazak iz Windowsa. Zabila sam prst u tipku za isključivanje računala i. strujnog napona. Zgrabila sam preslike, a originale strpala nazad u njihovu omotnicu, nazad u ladicu, ne provjeravajući da li su na pravom mjestu. Skočila sam na noge, isključivši stolnu svjetiljku.

Nakon skoka preko sobe, čula sam zavijanje alarma, dok ga je Dennis ponovno uključivao: Skočila sam preko hodnika u gostinsku sobu, okupana svjetlošću sigurnosnih lampi izvana. Zaobišla sam iza vrata i ukipila se uza zid. Par sekundi kasnije, čula sam Dennisa kako grabi uz stepenice. Onda je došao i stao uz mene, dok su mu se grudi nadimale u borbi za dahom. – Tamo, u kutu, nalaze se senzori, rekao je tiho. – Pod krevet! Brzo!

Bacila sam se na pod i zakoturala, svjesna da je Dennis odmah iza mene. Dok sam udarala u noćni ormarić na udaljenijoj strani kreveta, alarm je završio s podešavanjem i još jednom, tišina je

postala opipljivom. Čula sam udarac zatvaranja vrata na autu. Tada su se otvorila ulazna vrata i upozoravajuće zavijanje uređaja ponovno se oglasilo. Do sada je već svaki živac u mome tijelu treperio, a sumnjam da ni Dennisu nije bilo ništa bolje. Još ću se mjesecima poslije ovoga buditi sva u znoju od noćne more, sa zavijanjem protuprovalnog uređaja koji mi odzvanja u mislima – bila sam sigurna u to. – Kako ćemo se, do vraga, izvući iz ovoga? – prosiktala sam.

– Postaje sve gore i gore. Čekajmo dok ne ode na spavanje. Samo se opusti. No, ne previše. Ne želim da počneš hrkati, promrmljao je Dennis, posizujući za mojom rukom čvrstim, utješnim stiskom. Izdržali smo još par sekundi zvučnoga pakla, a onda je nastupila blagoslovljena tišina, osim nabijanja dvaju srca pod gostinskim krevetom Johna Turpina. Da je umjesto tepiha imao samo gole parkete, ne bismo imali nikakve šanse. Tada se začulo klik, bipkanje, pa ponovna poruka Deirdreinog pokušaja zavođenja, srećom jedva čujna. Čula sam otipkavanje brojeva na telefonu. Zadivljujuće je, kako neki zvukovi putuju zrakom, a neki ne. Isprva, sve što sam mogla čuti od Turpinovog glasa bilo je samo prigušeno mrmljanje. Onda, dok se uspinjao stepenicama i ulazio u sobu, mogla sam čuti svaku riječ koju je izgovorio.

– ... na pola puta niz autoput, kada se to obrušilo na mene. Kada sam pitao tog navodnog čuvara iz osiguranja je li nazvao Petera Beckmana, rekao je kako je Peter već na putu onamo. No, Peter je uzeo par slobodnih dana i otišao u nekakvu glupu božićnu prodavaonicu u Njemačku, sa svojom ženom. Nazvao sam ga na mobitel, a on je upravo bio usred večere u nekakvom plutajućem restoranu na proklesoj Rajni! – Čula sam zvuk cipela odbačenih s nogu na pod.

– Pa, znam, nastavio je nakon kratke pauze. – Onda sam nazvao osiguranje u studiju, a oni su zanjekali bilo kakvu provalu,

kao i to da su me zvali da dođem... Ne, mislim da ne. Bit će da je to bila nekakva prokleta božićna zabava tehničkog osoblja; nečija idiotska ideja dobre šale-kao: – Idemo Turpinu upropastiti večer ... – Nova stanka. – Oh, dobro, provjerit ću, no alarm je bio uključen ... Da, idem se samo presvući i odmah ću biti kod tebe. Znaš što mislim o kobasicama iz Clitheroea za doručak, dodao je dvosmisleno. Neko ću vrijeme osjećati ozbiljno gađenje prema kobasicama – sigurna sam u to.

Načuljila sam uši i uhvatila zvuk otvaranja i zatvaranja vrata, a onda daleke zvukove, kao da netko radi baš ono, o čemu je Turpin govorio. Čula sam kako su se otvorila vrata kupaonice, upalilo se svjetlo a vrata se zatvorila. Vrata stružu po tepihu, svjetlo se pali po drugi put. Radna soba. Provjeravao je, baš kao što je i obećao Deirdre. Grlo mi se stegnulo, a mišići ukočili. Gizmov se CD-ROM još uvijek nalazio u Turpinovom računalu. Gdje li sam ostavila CD koji sam iz njega izvadila? Dennisova je ruka poklopila moju. Cijela je soba odjednom plivala u svjetlu, no samo na trenutak. Onda se vratio mrak.

Osjećala sam, kako napetost polagano istječe iz moga tijela. Izvukli smo se s ovime. Turpin je ponovno izlazio van. Grozna je ironija bila u tome što, da smo čekali samo četvrt sata duže prije no što je Dennis obavio onaj telefonski poziv, Deirdre bi nas spasila muka, a ja ne bih izgubila pet godina svoga života. Dennis je pustio moju ruku. Zahvalno sam potapšala njegovu.

Naposljetku, alarm se uključio i prigušeno se brujanje mašine Turpinovog auta gubilo u daljini. – I, što sada? – pitala sam.

– Neće ga biti cijele noći. Imaš cijelu noć za igranje, rekao je Dennis veselo.

– Alarm je uključen. Čim se izvučemo ispod kreveta, Lostock zove konjicu. A po svemu sudeći, Clitheroe kobasice udaljene su samo par stotina jardi.

Dennis se cerekao. – Problem s tobom, Kate, jest u tome, što ti previše brineš. Na primjer ja, ja imam prednost komandoske obuke. Hladnokrvan sam pod pritiskom.

Oštro sam ga opalila šakom u rebra, uživajući u skvičanju koje je popratio šištanjem između zubi. – Što ćeš, ovih dana ne mogu nabaviti joint, rekla sam slatko. – Ja ću samo ležati ovdje i meditirati, dok ti sve sređuješ. – To se nazivalo zviždukanjem u mraku.

Iz tame ispod kreveta, gledala sam kako se Dennis prevrće potrbuške, a onda puže preko sobe, koristeći u tu svrhu svoja stopala, koljena, laktove i prste. Držeći trbuh pri tlu, gmizao je polako, ali učinkovito. Maleno, crveno svjetlo infracrvenog detektora sjajilo se u uglu iza vrata, no ostalo je neaktivirano. Očajnički sam morala do zahoda.

Vrijeme se protegnulo do nemogućih granica. Pitala sam se, silazi li to Dennis niz stepenice hodajući na glavi, ili na nogama. Pitala sam se, da li je i protuprovalni alarm bio pokriven tom infracrvenom zrakom. Pitala sam se i to, da li je bilo moguće postaviti detektore, koji ti ne odaju da su uključeni. Čak sam se pitala da li je Turpin bio dovoljno paranoičan da postavi jedan od onih bezvučnih alarma, koji su daljinski spojeni s kontrolnim centrom punim čuvara. Te sam večeri toliko mnogo razmišljala o protuprovalnim alarmima, da sam počela to razmatrati u svjetlu novog izvora prihoda za Brannigan & Co.

Iznenada je glavna sklopka alarma proizvela čudan zvuk. Šokirana, tresnula sam glavom o unutarnju stranu kreveta, manično se koprcajući kako bih ispuzala van. – Sve je u redu, viknuo je Dennis. – Isključen je.

Zatekao me kako sjedim na podu, oprezno pipkajući kvrgu na svom čelu. – Nemoj mi nikada više to učiniti, zarezala sam. –

Isuse, Dennis, da sam mačka, od večeras pa nadalje, živjela bih posuđenim životom.

– Prestani kukati, Brannigan, i daj da završimo i brišemo odavde, rekao je. – Veselim se strasnoj noći sa svojom ženom. – Nisam znala, da si tako zagorio, rekla sam prpošno,

dižući se na noge i odlazeći ponovno u Turpinovu radnu sobe, ovoga puta na putu prema zahodu. Bila sam zadivljena činjenicom da smo se izvukli s ovime; ravno u liniji pogleda s vrata, CD se presijavao poput odreska slanine na Turpinovom stolu.

Kopanje po njegovim tajnama trajalo je znatno kraće, no što sam zaslužila – s obzirom na to, koliko sam sreće imala te noći. Izašli smo kroz ulazna vrata nešto iza ponoći. Ostavila sam Dennisa ispred njegovih ulaznih vrata pola sata kasnije i odvezla se doma po svježe očišćenim cestama. Barem jednom, Richard je kod kuće bio sam, budan i spreman. Nažalost, osjećala sam se starijom i od samoga Boga i seksi otprilike koliko i lutkica Barbie, pa mi je Richard spravio šalicu vrućeg kakaoa i nije rekao ni riječi, kada sam se srušila u svoj vlastiti krevet. To mora biti ljubav.

Mislím.

Gradila sam vatreni zid između sebe i dokaza, kada je idućega jutra Gizmo gurnuo glavu kroz vrata moga ureda. – Što se događa? – pitao je.

Pokušavam izvesti da izgleda tako, kao da su ovi papiri stigli poštom, rekla sam, mašući rukom preko listova papira, koje sam ukrala iz ureda Johna Turpina. – Sada je sve sređeno, osim računalnih dosjea. Sve što mogu učiniti jest da priložim floppy

kopiju s naštampanom porukom, koja upućuje gdje se mogu pronaći originalni dosjei na Turpinovom hard-disku.

No, to još nije dovršeno.

Gizmo je ušetao u sobu, izgledajući posebno pametno u jednom od odijela koje sam za njega bila odabrala. Čak se i ošišao. Pitala sam se, nije li danas taj veliki dan. Saznat ću dovoljno brzo, pomislila sam. Odložio je hrpu papira na stol ispred mene i rekao, – Mislim da bi ovo moglo biti to.

Gornji je list razotkrio Turpinovo sadašnje stanje dionica NPTV-a, kao i detalje njegovog budućeg mogućeg udjela u dionicama. Tiho sam zviznula. Čak i pomak od nekoliko penija u cijeni dionica mogla bi učiniti značajnu razliku u Turpinovom osobnom bogatstvu. Slijedili su neki detalji komercijalne strane NPTV-ijevih trenutnih pregovora s kompanijom kablovske TV. Čak nisam željela znati otkuda potječu ti papiri. Ono što je bilo jasno iz uvjeta dogovora, bilo je to da, ukoliko unutar dvanaest mjeseci bude dosegnuta određena razina broječnih pokazatelja, na bilo kojoj od strana sporazuma, stariji će direktori NPTV-a, a među njima i Jonh Turpin biti mnogo bogatiji, nego što su to sada.

Zadnja je stranica bila ubojita. Gizmo se nekako domogao detalja transakcije, koju je u ime Johna Turpina obavio njegov burzovni mešetar. Nalog za transakciju NPTV-ovih dionica nosio je isti onaj datum, kada je ubijena Dorothea Dawson. Sudeći prema kompjuterskom ispisu datuma, dana i sata u uglu papira, Turpin je dao nalog svom mešetaru u onom kratkom odjeljku vremena-od kada je Gloria napustila Dorothein kombi, pa do dolaska policije na moj poziv.

Pogledala sam u Gizma. – Pretpostavljam, kako je mislio da će kasnije biti prezauzet, a da bi dao nalog svom burzovnom

mešetaru. A tada je prešao granicu, koju mu je predstavljalo Dorotheino ubojstvo.

– Hoćeš reći, kako ju je ubio samo zato, kako bi podigao rejting programa i tako se obogatio? – pitao je Gizmo, iskreno šokiran.

– Mislim da je to bio samo bonus. Zapravo, ubio ju je zato, jer je ona proključala da je on krtica, koja odaje rečenice dijaloga novinama. Ironija je u tome, što je ona imala snažne razloge da šuti o njegovoj umješanosti, no on joj nije vjerovao. Mislio je, kako će ga ona ucjenjivati ili razotkriti, a nije bio spreman preuzeti taj rizik. Jednostavno se bio pritajio, vrebajući pravu priliku.

Gizmo je odmahnuo glavom. – Nikada me ne prestaje zaprepasti, što će sve ljudi učiniti zbog novca. Ljudi uvijek govore sranja poput: novac ti kupuje privatnost, ili: novac ti dopušta da živiš kako želiš. Ne znam. Imam svu privatnost koja mi je potrebna, a najčešće sam švorc. No, živim životom kakvim želim. Mislim da većina ljudi trče za novcem samo zato, što ne znaju što je to, što žele.

Filozofija uz doručak. To mora biti bolje od Clitheroe kobasice, razmišljala sam uz gorak osmijeh. Nadala sam se da Turpin uživa u njima najviše što može. Proći će prilično mnogo godina prije no što okusi bilo što drugo, osim zatvorske hrane. Uz duboki uzdah, podigla sam telefonsku slušalicu i uspjela nagovoriti policajca na centrali da me spoji s Lindom Shaw. – Zdravo, narednice, rekla sam. – Ovdje Kate Brannigan.

– Oh, rekla je rezerviranim glasom.

– Imam u uredu nešto, za što mislim da biste željeli vidjeti, rekla sam.

– A, da? A što bi to bilo? – zvučala je nezainteresirano. Nagadala sam kako Jackson sigurno nije u slušnom dometu. – Morate

to vidjeti, kako bi učinak bio potpun. Mogu vam obećati, kako će vam to pomoći da raščistite svoj popis osumnjičenih.

– Čula sam, da ste već ovoga tjedna pridonijeli tome, rekla je vragoljasto. – Ne bih baš mogla reći, kako bih voljela podijeliti s vama to iskustvo.

– Ovo je drugačije, rekla sam krotko. – Molim vas, Linda. Pokušavam nam objema učiniti uslugu. I vi znate, kao i ja, da ako s time pristupim Jacksonu, njegov će prvi nagon biti da popljuje bez razmišljanja sve što imam. A to bi moglo značiti da ćemo pustiti ubojicu da odšeta. Vi to ne želite, kao ni ja. Onda, hoćete li doći?

– Dajte mi jedan sat, rekla je, sa zamjetnim manjkom oduševljenja u svome glasu.

Nije moglo biti bolje. Sat vremena je bilo savršeno dovoljno vremena za ono, što sam morala učiniti.

S obzirom na žalost nad Savršenim Sinom, koju sam već preboljela, očekivala sam kako će Shelley razderati Glorijino lice i poslati je doma s istim u papirnatu vrećicu. Umjesto toga, Gloria je dobila tretman dostojan zvijezde. Očito, prema Shelleyinim riječima, ako je njezin dječak bio s Glorijom, ne bi mogao upasti u onu vrstu nevolja, koju sam ja za njega organizirala svakoga dana. No Gloria, koja je i sama bila majka, razumjela je Shelleyine brige. Gloria je potapšala Shelleyinu ruku suosjećajući s njom i rekla joj kako je Savršeni Sin bio na ponos i čast svojoj majci. Donovan se premještao s noge na nogu, nelagodno se osjećajući, no sretan što nije na udaru još jedne majčine oštre kritike. Oprostite mi, željela sam vrisnuti. Tko ovdje ima ozeblina i bolest srčanih krvnih žila i tko ovdje pati od ozbiljnog pomanjkanja sna i tko ima kvrgu veličine Rochdalea – kao rezultat ovoga slučaja?

Napokon sam uspjela utjerati Gloriju u svoj ured. Dvaput je udahnula kada je vidjela Freddiea kako se nelagodno gnijezdi na

rubu sofe. Obećala sam mu, kako ne postoji razlog da bilo tko sazna kako je on bio Dorothein sin, ili kako je on bio glavna krtica, no govor njegovoga tijela pokazivao je, kako on nije bio uvjeren u to. Kada je Gloria ušla, njegovo se lice zgrčilo u panici. – Gloria, prokrkljao je, skačući na noge i nehotice odstupajući korak dalje od nje.

– Bok, dušo, rekla je toplo, bacajući se na sofu. – Onda, ti si još jedan od Kateinih tajnovitih svjedoka?

– Eh ...da. Nije mi spomenula da i ti dolaziš... – Ošinuo me pogledom, koji je govorio kako nikada više neće vjerovati niti jednom privatnom detektivu. Ne bi me to toliko smetalo da sam mu lagala, ali nisam. Pa, barem ne tako, da bi on to primijetio.

Nismo morali dugo čekati na Lindu. Ušla je nabrušenija od raperskog banda. – Ovo bolje neka bude dobro, rekla je čak i prije no što je prešla prag. Mahnula sam joj prema stolcu i naslonila se na svoj stol.

– Pošto ste svi tako oduševljeni time što ste ovdje, bit ću najkraća što mogu. U NPTV-u je bila krtica, zgrčući pravo malo bogatstvo prodavajući novinama skandalozne priče i rečenice dijaloza budućih epizoda Sjevernjaka. Dorothea je Dawson mislila kako je saznala identitet te krtice, proučavajući astrološke karte i uspoređujući ono, što je iz njih saznala, s imenima ljudi koji su imali pristupa scenarijima za buduće epizode, te koji su bili u prilici doznati razne tajne članova glumačke ekipe. – Kimnula sam prema Freddieu.

– Možda ćete se sjetiti Freddiea. Zaposlen je u odjelu šminke, za seriju Sjevernjaci.

Freddie je bio svjedok jednom sastanku između Dorothee i starijeg direktora u NPTV-u. Freddie, možete li reći narednici Shaw ono što ste rekli meni, prošle noći?

Freddie je bio tako preplavljen olakšanjem, što nakon svega ipak nisam odala niti jednu od njegovih tajni, da je jasno i otvoreno ispričao priču za koju smo se dogovorili, bez ijednog od njegovih čudnih pokreta, koji bi Lindu natjerali da pomisli kako se ovdje događa nešto, oku nevidljivo. – Dorothea je došla u šminkernicu tražeći jednoga od glumaca, kako bi mogla izmijeniti svoj dogovor s njime, no baš su se bili mimoišli. Svejedno, Turpin je došao u trenutku kada je ona odlazila. Upitala ga je, da li još uvijek gubi vrijeme loveći krticu. Tada je rekla kako ima ideju tko je bio krtica, a to bi mu i rekla, samo da je cijena bila odgovarajuća.

– Što je Turpin na to rekao? – pitala sam.

– Postao je grimizno crven. Rekao joj je da, ukoliko je htio uludo trošiti novac kompanije, postojalo je mnoštvo savršeno prikladnih dobrotvornih udruga. Onda je jednostavno izjurio iz prostorije, ne obaveći ono, ma što to bilo, radi čega je došao u šminkernicu.

– Turpin je, isto tako, mogao Dorothein komentar protumačiti kao prikrivenu ucjenu, upozorila sam.

Kada je sve to slušala, glave kritički nagnute na jednu stranu. Xada je lagano kimnula. Htjela sam nastaviti s pričom, no ona je podignula jedan prst u zrak, opominjući me da šutim i zapisala niz bilješki u svoj notes. – Zanimljivo, rekla je. – Ima još.

– Sigurna sam u to, rekla je.

– Već ste uzeli Glorijinu izjavu o događajima te večeri, kada je Dorothea ubijena. Ne znam da li se sjećate, no Gloria je imala daleko bolju mogućnost nego ja vidjeti tko je u to vrijeme još bio prisutan na i oko parkirališta. Među ljudima koje je primijetila bio je isti onaj direktor iz NPTV-a, John Turpin. Možda bi nam to željeli potvrditi, Gloria?

Moja je klijentica nestrpljivo kimnula. – Tako je, dušo, rekla je žustro. Obožavala je svaku minutu ovoga, baš kao što sam i očekivala. Zapravo je nisam trebala ovdje, no ona je plaćala račune i mislila sam, kako bi malo produciranja bio lijep božićni bonus za nju. – Vidjela sam Johna Turpina kako stoji na ulazu u administrativni blok. Izgledao je kao da se pita isplati li se riskirati i smočiti svoje skupo odijelo na toj bljuzgavici.

– Hvala vam što ste to potvrdili, gospođo Kendal. No, to smo već znali, Kate – rekla je Linda, čak se ovoga puta ne trudeći da to zabilježi.

– Samo ocrtavam pozadinu slučaja, Linda, rekla sam ispričavajući se. – Postala sam upletena u taj slučaj, jer je Gloria primala prijeteća pisma. Unajmila me, da se o njoj brinem.

– Što ste vi i vaši pomoćnici izvrsno činili, procvrkutala je nezaustavljiva Gloria.

– Hvala, Gloria. Mogla bih, uskoro, trebati tu tvrdnju, rekla sam. – Ovoga jutra, kada sam otključavala svoj ured, u mome se poštanskome sandučiću nalazila omotnica. – Uzela sam omotnicu sa stola iza sebe.

– Unutra je bila hrpa papira i floppy disk. Disk sadržava ono, za što vjerujem da su originali pisama poslani mojoj klijentici. Bilješka, koja je bila pričvršćena uz floppy tvrdi, kako se originali mogu naći na hard disku kućnog računala Johna Turpina. Mislila sam kako bi to mogle biti osnove za nalog za premetačinu.

Linda je neobavezno zamrmljala, uzimajući u ruku disk i poruku pričvršćenu za njega. – Zašto bi on pikirao baš na vas, Gloria? – pitala je.

– Nemam pojma, dušo, rekla je. – Jedino čemu se mogu domisliti jest to, što sam ja jedina od stvarno velikih imena iz serije koja živi sama, pa je možda mislio kako će mene biti najlakše

prestrašiti. Podsjećam vas, nikada mi nije sasvim oprostio, što mu je naša Sandra dala nogu, davno prije.

– Što? – pitale smo Linda i ja u glas.

– Prije dosta godina, izlazio je s našom Sandrom. Prije no što je ona upoznala Keitha. Svejedno, odlučila je kako on nije za nju i dala mu je nogu. To ga baš i nije razveselilo. Od tada za mene nije imao niti jedne lijepe riječi.

Sve što sam mogla bilo je da buljim u nju i vrtim glavom. Volim klijente koji skreću sa svoga puta, kako bi olakšali posao. Duboko sam udahnula, dok je Linda opet radila bilješke.

– Također u omotnici. – Položila sam još papira ispred nje. – Preslika Turpinovih telefonskih računa, kućnih i od mobitela. Preslika onoga, što nalikuje Rolodex kartici s brojem Tine Marshall. Ona je novinarka-slobodnjak, koja je objavila najveći broj priča o Sjevernjacima u novinama. Obratite pažnju na broj poziva njezinog telefonskog broja. Mislim kako ćete ustanoviti da je većina poziva obavljena par dana prije no što je objavljena velika priča o Sjevernjacima.

Linda je sada sjedila potpuno uspravno, sasvim se usredotočivši na papire ispred sebe. Njezini su se prsti grčili i ispravljali. Onda me pogledala ravno u oči. – Ovo je palo u tvoj poštanski sandučić, rekla je ravnim glasom.

– Tako je. Činilo mi se, da je bilo mojom građanskom dužnošću predati vam to, narednice. – Pročeprkala sam po omotnici. – Ima još. – Predala sam joj papire s podacima koje je Gizmo izvukao iz svojih elektronskih izvora. Više zbog Glorijine i Freddieve dobrobiti negoli Lindine, prošla sam kroz sadržaj .

– A u vrijeme kada je Turpin dao nalog za dionice NPTV-a, rekla sam, – jedino je ubojica znao kako će brojeći pokazatelji skočiti nebu pod oblake, zahvaljujući ubojstvu Dorothee Dawson.

– Zaboga, Kate, učinila si čuda, rekla je moja zahvalna klijentica. – Sada mogu mirno spavati.

– Drago mi je, rekla sam. I to ne samo zato što sam sada mogla Donovanu vratiti na posao koji je trebao obavljati. Opet sam se okrenula Lindi. – Uzevši sve zajedno, to je zaključak kojem je teško odoljeti.

– Mojem će šefu biti lakše progutati te informacije, ako one dođu od nekoga drugoga, zaključila je.

– A ako stvarno dođu od nekoga drugoga? – pitala sam. – Gizmu neće trebati više od pet minuta da odšeta do Bootle Streeta i ostavi ih u omotnici s tvojim imenom na njoj, na stolu prijavnice. Možete reći Jacksonu kako ste bili vani, uzimajući Freddievu izjavu o Dorotheinom razgovoru s Turpinom, a kada ste se vratili u ured, evo ga! Tamo je bila omotnica. Možete me sasvim izostaviti iz svega toga.

– Jeste li sigurni? – pitala je. Mogla sam vidjeti kako odvaguje, koliko će je moja velikodušnost koštati u budućnosti. Slegnula sam ramenima. – Nije mi potrebno da opet gledam svoju facu na naslovnici Chroniclea. Osim toga, ima nešto što možete učiniti za mene.

Lice joj se smračilo, kao kad sunce prekriju oblaci. – Baš sam si mislila kako je bilo predobro, a da bi bilo istinito.

Podigla sam ruke u zrak. – Nije to ništa velikoga. Samo par riječi s vašim kolegama u uniformama. Donovan će bar još idućih šest mjeseci za mene uručivati sudske pozive. Stvarno bih cijenila ako bi mogli proširiti glas, kako veliki, crni momak na biciklu nosi na glavi bijelu kapu.

Linda se nacerila. – Mislim da to mogu izvesti. – Ustala je i izvukla neke listove papira A4 formata iz svoje torbe na ramenu. – I ja imam nešto za vas. Sama ću izaći van.

Znatiželjna, pogledala sam u papire.

U jednom je uglu papira bio prilijepljen samoljepljivi papirić ispisan Lindinim rukopisom: – Isprintano s hard diska Dorothee Dawson. Svi smo se od srca nasmijali. – Odlijepila sam poruku i počela čitati:

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA ZA KATE BRANNINGAN,

PRIVATNU ISTRAŽITELJICU.

Rođena u Oxfordu, Ujedinjeno Kraljevstvo, 4. rujna 1966.

- * Sunce u Djevici u petoj kući
- * Mjesec u Biku u dvanaestoj kući
- * Merkur u Djevici u petoj kući
- * Venera u Lavu u četvrtoj kući
- * Mars u Lavu u četvrtoj kući
- * Jupiter u Raku u trećoj kući
- * Saturn retrogradno u Ribama u jedanaestoj kući
- * Uran u Djevici u petoj kući
- * Neptun u Škorpionu u šestoj kući
- * Pluton u Djevici u petoj kući
- * Kiron u Ribama u jedanaestoj kući
- * Ascedentni znak: Blizanci

Sunce u Djevici u petoj kući na pozitivnoj strani može biti genijalna, brza na jeziku, diplomatska, uredna, metodična, neustrašiva i odgovorna prema obvezama. Negativnosti su: smušenost, kriticizam, opsesivna pažnja ka detaljima i manjak samopouzdanja, koji se može prikriti arogancijom. U petoj kući nazire se kockar...

– Što ti je, dušo? Izgledaš kao da si vidjela duha, rekla je Gloria brižnim glasom.

Odmahnula sam glavom, odlažući papire. – Nije to ništa, Gloria. Samo uvrnuta ideja šale nekog sadističkog cajkana.

Epilog

SATURN U TRIGONU S NEPTUNOM

*Ona se oslobađa svojih vlastitih napetosti kroz pomno i pro-
nicavo istražiteljsko zanimanje za druge ljude. Ima snažnu
predodžbu o tome kako bi njezin život trebao izgledati, dovodeći
često druge u stanje kaosa. Ona slijedi svoje osjećaje i ima
sposobnost uočavanja skrivenih značenja razgovora i ponašanja
drugih. Ona može zauzdati iracionalnost i ugraditi je u svoje
vlastito donošenje odluke.*

IZ ZAPISANO U ZVEJEZDAMA, DOROTEE DAWSON

Da nisam znala kako je detaljno Dorothea Dawson istraživala svoje klijente, vjerojatno bih bila zadivljena njezinim astrološkim analizama moga karaktera. Mogla bih se kladiti da je, te minute kad me je Gloria zaposlila, astrologinja počela kopati. Nisam baš bila stidljiva ljubičica. Za početak, pojavljivala sam se u Alexisnim pričama u Chronicleu više puta, no što sam željela o tome razmišljati. Tako Dorothei nije trebalo biti preteško sakupiti svaki mali djelić informacija o meni i ugraditi ga u inače uobičajene karakteristike za taj horoskopski znak.

Ono što je u cijelosti propustila, bio je moj smisao za humor. Hoću reći, da nisam imala prvoklasan smisao za humor, zašto bih

inače sjedila u Costa caffeeu na Piccadilly Stationu pijući moccachino i čitajući svoj horoskop, kada sam umjesto toga mogla biti kod kuće, ušuškana kao miš u siru, pokušavajući odigrati svoju najnoviju igricu na računalu, s votkom i ružičastim sokom od grejpa, odmah pored mene?

Razlog zbog kojeg sam promatrala jadne duše osuđene da putuju Virgin Trainsom, bilo je premještanje s noge na nogu par metara dalje od mene, koje je izgledalo kao kad malo dijete mora ići na zahod, a istovremeno ne želi propustiti svoju omiljenu TV-seriju. Gizmo je imao teških trenutaka, odlučujući između stila i udobnosti i na kraju je završio odijevajući jedno od odijela koje sam ja za njega odabrala. Problem je bio u tome, što je jedini ogrtač koji je pristajao uz odijelo bio njegov Macintosh kišni ogrtač, a taj baš nije mnogo bio od koristi toga rekordno najhladnijeg dana u prosincu. Kao što od koristi nisu bile niti njegove talijanske cipele tankih potplata. Ponekad se pitam, što li Talijani obuvaju po zimi.

Dok je skakutao s noge na nogu, Gizmo je u rukama stiskao presliku M. Banksove naučno-fantastične novele Feersum Endjin, što je bilo dogovorenim znakom raspoznavanja. Dogovorio se da se sastane s Jan na londonskom kolodvoru u pola osam i plesao je svoj uvrnuti ples već od 7 i 15. Zamislite, očekivao je da vlak stigne ranije. Udobno sam sjedila pijuckajući svoj čaj, uranjajući u Dorothein prikaz moje osobnosti.

Preko razglasa oglasila se nerazumljiva objava i Gizmo je prestao skakutati. Lagano se nagnuo prema naprijed, nosom prema platformi, poput setera koji njuška zrak. Pogledom sam slijedila pravac njegovog zurenja i promatrala tamnocrvenu kompoziciju londonskog vlaka kako se uz štropot i šištanje zaustavlja uz peron broj 6. Nisam si mogla pomoći, morala sam prekriziti dva prsta iza leđa. Ukoliko se ispostavi da je osoba

građena poput kruške, neću od njega u idućih nekoliko tjedana dobiti pošten radni učinak.

Cijelom dužinom vlaka otvorila su se vrata putničkih vagona i ljudi su prokuljali na peron. Najprije su pored nas prošli pušači, noseći sa sobom zadah poput putujućih pepeljara, nakon sat i pol sjedenja u ustajalom duhanskom dimu. Onda je izašla uobičajena mješavina dnevnih kupaca – turista, koji su došli u Manchester na gala vikend, starijih građana iscrpljenih nakon tjedna provedenog s unucima, putujućih trgovaca u jeftinim odijelima nakrcani časopisima i, naposljetku, putnici prvoga razreda u odijelima šivanima po mjeri, sa svojim koferima i poslovnim torbama; kako muškarci, tako i žene.

Gizmo je odskakivao poput loptice dok ga je u stranu gurala rijeka ljudi, nestrpljivo je očima pretraživao uzburkano mnoštvo. Gužva se polako prorjeđivala, dok kolodvor nije ostao gotovo prazan. Gizmova se glava uvukla među ramena poput preplašene kornjače. Mogla sam ga vidjeti kako uzdiše. Posljednji je iz vlaka izašao plavi div. Njegova su široka ramena bila utegnuta u crnu, kožnu jaknu koja se sužavala oko uskih bokova, uvučenima u tijesne traperice. Nisu ništa prepuštale mašti, pogotovo zahvaljujući njegovom uvijanju bokovima dok je hodao. Kada je stigao do kraja perona, okrenuo je glavu lijevo, pa desno, pa opet lijevo, dok mu je kosa milovala ovratnik. Izgledao je poput Vikinga na pramcu svoga broda, koji upravo odlučuje na kojoj se strani nalazi Amerika.

Odlučio se za lijevo i krenuo prema nama. Kako je prilazio sve bliže, mogla sam vidjeti knjigu čvrsto stisnutu u njegovoj ruci. Na trenutak sam čvrsto zatvorila oči. Čak bi i Dennis mogao imati problema izvlačeći se iz ove situacije. A Gizmo nije imao nikakve šanse.

Kada sam otvorila oči, Jan se nadvio nad Gizmom. – Ti si Gizmo, bubnuo je. Nisam mogla odrediti njegov naglasak. Gizmo se napola okrenuo prema kafiću s panikom u očima. – Ja nikada ... ona nikada nije rekla ništa o nekome drugom, očajnički je propištao.

Tipično, pomislila sam. Sjajan kada se radi o silikonima, no nema pojma kada su u pitanju životni oblici na bazi ugljika. To, jednostavno, ne ide.

Jan je začuđeno podignuo jednu obrvu. – Kako to misliš? – Shvatila sam kako nije siguran u to, da li je Gizmo potpuno promašio poantu, ili postoji jezična barijera.

Gizmo je naglo odskočio unazad. – Gledajte, nikada nisam mislio prouzročiti bilo kakvu nevolju, nisam ništa znao o vama. Štogod da je ona rekla, nije bilo ničega među nama. Ovo bi bilo prvi puta što se uopće sastajemo, promucuo je.

Jan je izgledao još više zapanjen. Mahnuo je knjigom prema Gizmu. – Donio sam knjigu. Kako bismo prepoznali jedan drugoga, rekao je na onaj pedantan način, kojim su govorili Nijemci i Skandinavci, kada nisu bili sigurni jesi li razumio njihov besprijeekorni engleski.

Gizmo se okrenuo prema meni. – Reci mu, Kate. Reci mu, kako je sve ovo samo nesporazum. Nikada nije rekla ništa o tome, kako ima frajera. Mislio sam, da je slobodna.

Ustala sam uz uzdah. – Vi ste Jan, je li tako? – rekla sam, izgovarajući J kao J. Gizmova su se usta širom opustila, a knjiga M. Banksa tresnula je o beton.

Tada se, iznenada, brzo okrenuo i pojurio prema pokretnim stepenicama, koje su vodile u podzemlje, ka terminalima. Jan je napravio pokret kao da će me zaobići i potrčati za njime, no ja sam ga zaustavila. – Pustite ga, rekla sam. – On nije taj.

Uzdigao je obrve. – Tko ste vi? Što se događa? – Izvinuo je glavu i počeo nestrpljivo zuriti prema pokretnim stepenicama, kao da je očekivao da se Gizmo ponovno pojavi. Loše šanse.

– Ja sam Kate. Gizmo i ja radimo zajedno.

– Zašto je pobjegao? Dogovorili smo se za sastanak, rekao je Jan, zvučeći zbunjeno. – Mjesecima smo razmjenjivali e-mailove. Upoznali smo jedan drugoga. Obojica smo zaključili, kako je vrijeme za sastanak. – Nacrtao je u zraku znak upitnika. – Vrijeme je da stvari dovedemo na višu razinu, rekao je Gizmo.

– Ne mislite li, kako bi bilo razumno da ste mu napomenuli; da ste vi muško? – rekla sam; nesposobna izostaviti sarkazam iz svoga glasa. – Mislio je kako ste vi žensko. Jan kao Džen, a ne Jan kao Jan.

Janova je svijetla koža postala tamnocrvena. – Kakve to ima veze? Ja sam još uvijek ista osoba. Zato što sam muško, stvari su odjednom drugačije?

– Naravno da su drugačije, pobunila sam se. Njegova me glupost stvarno počela nervirati. – Kao prvo, Gizmo nije peder. Ne mogu povjerovati, kako mu nikada niste jasno stavili do znanja da ste muškarac. Ne može biti, da se ova zabuna s vašim imenom događa po prvi puta.

Zurio je u mene. – Zašto da ne? Ja nisam odgovoran za ono, što netko pretpostavlja. Vi Britanci ste tako užasnuti svime što je različito, što izaziva vaše jadne, male konvencionalnosti.

Do sada je već cijeli kafić napeto pratio naš razgovor, čekajući na moj odgovor. – Gluposti, rekla sam zlovoljno. – Recite to Julianu Claryju. Nemojte pokušavati pretvarati se, kako je varanje Gizma bio nekakav herojski čin seksualnog oslobađanja. Bilo je to kukavički od vas, eto što je bilo. Bilo vas je strah priznati da ste muškarac, jer ste mislili da bi Gizmo prekinuo vašu kibernetičku vezu.

– I bio sam u pravu! – povikao je.

– Ne, niste bili u pravu, rekla sam tiho. – Mogao vas je odbaciti kao ljubavnika, no još bi uvijek bio vaš prijatelj. A ja jako dobro znam koliko mu to znači. – Tri žene koje su sjedile za susjednim stolom, glasno su mi zapljeskale.

Janov je smijeh bio ispunjen gorčinom. – U kibernetičkom prostoru, on nije trebao ženu da vodi njegove bitke. – Onda se okrenuo na peti i ukočenim korakom odjurio prema taksistajalištu.

Pobjedonosno sam se nasmiješila ženi koja je pljeskala i izašla van na bljuzgavicu. Ispred ulaza, Vojska spasa je svirala.

– U sumorno zimsko doba. – Prosjak s psom na uzici pokušavao je prodati primjerak – Velikog pitanja – ljudima koji su čekali na vlak. Prometni je policajac umetao kaznu za pogrešno parkiranje ispod brisača na autu nekog jadnika.

Nisam mogla zamisliti da bi se Gizmo u ponedjeljak ujutro pojavio na poslu, kao da se ništa nije dogodilo. Izgledalo je, kao da je Brannigan & Co upravo izgubio svog stručnjaka za računala. A kada sam se vratila do svoga auta, zadnja je guma bila ispuhani-ja, no moje raspoloženje.

Ako je to ono, što je bilo zapisano u zvijezdama, tamo je negdje postojao scenarist, kojem bi najbolje bilo da čuva svoja leđa.

